SANDRA BROWN

Tomorrow's Promise

Prolog

— Stacey... Acest mod de a face dragoste... Totul... e atît de nou pentru mine!

— Sînt fericită!

Încetul cu încetul, Stacey pierdea contactul cu realitatea. Jett era tandru şi ezitant, şi atît de atrăgător, că nu mai reuşi să-i reziste. Poate că, în final, aceste clipe de dragoste nu vor însemna prea mult pentru Jett, dar atît timp cît ea era fericită, totul era perfect. Că voise sau nu, lucrul de care se temea cel mai mult se întîmplase:

Stacey îi dăruise inima ei.

Cu gesturi tandre, dar sigure, Jett o ajută să își scoată puloverul, care rămase o clipă deasupra capului ei ca un nor. Palmele lui îi mîngîiară pielea fină și fierbinte, desenînd cu degetele conturul umerilor și linia sînilor ce fremătau în dantela sutienului. Cu gesturi ezitante, Stacey îi descheie nasturii de la cămașă și amîndoi rămaseră pe jumătate goi.

Cînd îi atinse cu degetele sînii, sfîrcurile ei se întăriră și se simți invadată de un val de dorință. Închise ochii și gemu de plăcere. Apoi, cuprinsă de o îndrăzneală de care nu se credea în stare, Stacey se ridică deasupra lui și îl sărută, încîntată de posibilitățile pe care i le oferea această poziție.

Limba ei se strecură abilă printre dinții lui, căutînd, explorînd, adîncindu-se în gura lui, pînă cînd respirațiile lor se accelerară. Părul i se revărsă în jurul chipului, ca o perdea catifelată.

Degetele lui Jett alunecau pe spatele ei, de parcă ar fi vrut să descifreze cine știe ce mesaj înscris acolo. Apoi îi despărți cu genunchii coapsele și mîinile lui alunecară mai jos, spre talie.

Stacey gemu de plăcere și îi murmură gîfîit numele. Strecurîndu-se între pulpele ei, Jett o așeză deasupra șoldurilor lui și îi cuprinse gura

mai lacom, mai nerăbdător. Se grăbi să-şi desfacă blugii, fără a remarca măcar că Stacey îl ajuta să se dezbrace. Într-o clipă, pielea ei fierbinte se lipi de corpul lui excitat şi ea se simţi fulgerată de un val de foc devorant.

Nu spuse nici unul nimic. Dar, descoperindu-şi cu bucurie secretele corpurilor, fiecare realiză că e jumătatea perfectă a celuilalt.

Stacey îi simţi respiraţia arzătoare înainte ca buzele lui să-i atingă sînii şi să-i mîngîie cu vîrful limbii. Trupul ei se arcui şi pulpele i se depărtară în aşteptarea bărbatului. Apoi respiraţia i se acceleră tot mai mult, simţindu-i greutatea şi trupul complet lipit de al ei. Era tare şi plin de dorinţă.

— Stacey, murmură el cu o voce întretăiată... Vreau să te am... Stacey...

Timpul se opri o clipă în loc. Ochii lui Jett, de un albastru atît de clar, erau tulburaţi de dorinţă. Stacey îi cuprinse umerii cu mîini tremurătoare şi îşi ridică picioarele peste trupul lui... Închise ochii aşteptînd...

Jett o cuprinse în braţe încet, provocator şi ea îi auzi ca prin vis geamătul, în timp ce o flacără pustiitoare o pătrunse pe neaşteptate. Îşi înnodă braţele în jurul gîtului lui pentru a se uni şi mai tare cu el.

Îmbătată de plăcere, își apropie buzele de urechea lui și-l mîngîie cu vîrful limbii. Trupul lui Jett se mișca regulat peste al ei, pînă cînd fiecare apăsare deveni lungă, lăsîndu-i ei timp să se bucure de prezența lui.

Stacey îi mîngîia cu degetele spatele, după un desen numai de ea știut. Cu fiecare clipă, dorința lor creștea, dar încercau să prelungească cît mai mult aceste momente. Apoi mîinile ei se încleștară pe umerii lui încordați.

— Acum, Jett...

Și, mușcîndu-l de umăr, își înfipse unghiile în spatele lui. Apoi se încordă ca un arc și trupul ei se înălță spre al lui.

Jett scăpă un hohot de rîs scurt și spart, apoi își ascunse chipul în părul ei negru, pentru că nu mai rezista în fața privirii ei fericite. Dorința creștea tot mai mult, cuprinzîndu-i pe amîndoi. Mișcările lui Jett deveniseră sacadate. Spuse ceva, dar Stacey nu auzi nici un cuvînt. Sîngele îi bubuia pur și simplu în tîmple. Își dădu seama că aceasta e clipa abandonului total, că plăcerea care o cuprinsese e supremă.

În aceeași clipă cu ea, Jett descoperi cea mai adîncă sursă de fericire pe care un bărbat putea să o descopere lîngă o femeie.

Capitolul 1

— Eşti pregătită pentru clipa adevărului, miss Kiroff?

— Cred că e puţin cam mult spus... În orice caz, sînt pregătită pentru raportul pe care va trebui să vi-l prezint, domnule Stewart.

— Bănuiesc că acum e rîndul meu să-ţi spun cîteva cuvinte de încurajare.

Dar, pînă la urmă, Jack Stewart renunţă şi îi întinse un dosar tocmai în momentul în care limuzina se oprea lîngă trotuar.

— Inutil, domnule Stewart, răspunse Stacey, aruncînd la întîmplare dosarul în diplomat, fără să-i dea nici o atenţie.

Avea tot timpul să-l studieze după această întrevedere.

— Mi-am format deja o părere generală despre *Forajele Stewart*. Iar în timpul pe care îl voi petrece aici, la Direcţie, vreau doar să pun la punct cîteva mici detalii.

— Bun. Sper că fratele meu nu-ţi va întrerupe lucrul înainte de a-l termina. Oricît de tensionate ar fi relaţiile dintre noi, preferă să nu mă retrag din societate.

Jack Stewart privea cum plouă prin geamul fumuriu al maşinii, supărat parcă pe această ploaie care îi dădea peste cap planurile pe care şi le făcuse. Se aştepta la o primire fastuoasă, căci, la urma urmei, era încă posesorul unei treimi din această societate familială şi, în această calitate, ar fi avut dreptul la o primire pe măsura rangului pe care îl avea. Dar lui Stacey nu-i trebuise prea mult timp ca să bănuiască faptul că ceilalţi membri ai familiei nu aveau nici un motiv ca să se bucure de venirea lui.

Cu trei săptămîni înainte, Jack Stewart intrase în biroul ei din Philadelphia. Voia să se retragă din compania *Forajele Stewart*. Avea nevoie de

bani pentru propriile lui afaceri şi voia să-şi ia partea care i se cuvenea din societate. Dar ce sumă ar fi putut pretinde? De fapt, cît valora compania? Astfel, o angajase pe Stacey pentru a face în locul lui această evaluare financiară.

Jack Stewart era foarte mîndru de puterea şi de bogăţia lui. Era un bărbat înalt, brunet şi elegant, plăcut la vedere, chiar dacă în ochii lui lucea mereu o lumină sălbatică. Costumele sale ascundeau cu destul de multă abilitate tendinţa de a se îngrăşa. În timpul întîlnirilor de lucru, fusese foarte curtenitor cu Stacey, nu fără a-şi ascunde totuşi rezervele faţă de capacitatea ei de a duce la bun sfîrşit ceea ce începuse. Numai aparent ignorase faptul că era tînără şi atît de frumoasă ca o ţarină rusă. Căci Stacey înţelesese că lui Jack îi făcea o deosebită plăcere cînd toţi bărbaţii întorceau capul s-o privească, atunci cînd intra la braţul lui într-un restaurant.

Dar atît şi nimic mai mult. Relaţiile lor erau strict profesionale, spre fericirea lui Stacey care, de obicei, la un moment dat, trebuia să amintească tuturor clienţilor ei că frumuseţea şi inteligenţa erau două calităţi care nu aveau nimic în comun una cu cealaltă. Prin faptul că Jack nu făcuse niciodată nici cea mai mică aluzie la frumuseţea ei, îi recunoscuse astfel capacitatea de

a îndeplini misiunea importantă care îi fusese încredințată.

Stacey își ridică privirea spre clădirea care se înălța lîngă ei. Era o construcție destul de recentă, cu două etaje, care semăna mai degrabă cu o locuință decît cu un sediu comercial. Ferestrele aveau jaluzele și, de o parte și de alta a intrării, erau două tîntîni arteziene miniaturale. O placă foarte discretă, de culoare închisă, indica faptul că respectiva clădire era sediul *Forajelor Stewart*. Călătoria din Philadelphia urma deci să se încheie aici. Șoferul, un angajat al companiei care venise să-i întîmpine la aeroport, își ridică gulerul impermeabilului și coborî să le deschidă portiera. Strada nu era foarte aglomerată. Poate că, la urma urmei, pentru cei care trăiau în acest orășel din Virginia Occidentală erau destule avantaje, care îi făceau să nu tînjească după viața marilor orașe.

Stacey își strecură în grabă sub pălărie cîteva șuvițe rebele. Era îmbrăcată într-un taior negru, culoare care îi accentua frumusețea obrazului și culoarea deschisă a tenului. Contrastînd discret cu nuanțele întunecate ale hainelor, ochii căpătau parcă luciri gri, ca de cristal. Primul nasture al bluzei de mătase era descheiat și lăsa să se zărească o perlă perfect șlefuită, agățată de un

lănțișor de aur. Era imaginea însăși a simplității. Stacey nu-și putea permite nici o abatere de la bunul simț. Erau prea multe interese aruncate în joc.

Dar, gata cu reflecțiile! își spuse în gînd.

Jack Stewart coborîse din mașină și, aplecîndu-se spre ea, îi întinse mîna, ajutînd-o să iasă. Aruncă întîi o privire afară, spunîndu-și că ultimul lucru pe care s-ar fi gîndit să-l ia ar fi fost o umbrelă. Apoi coborî din mașină și se opri o clipă lîngă el, pe trotuar. Jack o luă de braț, fără să acorde prea multă atenție gestului și îi spuse cu voce puternică, încercînd să acopere răpăitul sacadat al ploii:

— Ar fi trebuit să te pregătesc pentru întîlnirea cu fratele meu. Îmi pare rău.

Ploaia de primăvară cădea fără încetare, deasă, așa încît, în scurt timp, amîndoi fură udați pînă la piele. În timp ce se îndreptau în grabă spre ușa de la intrare, Jack continuă:

— Fratele meu este un excelent om de afaceri. După ce a murit tatăl nostru, el a preluat conducerea companiei și nu poate nimeni să-i reproșeze nimic. Dar... e la fel de adevărat că, în trecut, a avut o viață foarte... agitată și... chiar imprudentă... Dar, ce a fost a fost! Azi vom avea de-a face cu un om de afaceri respectabil cu

capul pe umeri şi care e foarte priceput în meseria lui. Se va purta cu dumneata aşa cum o cere rangul pe care îl are acum... Sînt sigur.

În mintea lui Stacey, se aprinse un beculeţ de alarmă.

— Fratele meu nu mai e cel care a fost, se grăbi Jack să o liniştească. Oricare ar fi zvonurile pe care ai putea să le auzi cu privire la acest subiect, sînt – cu siguranţă – false. S-a maturizat şi e perfect conştient de responsabilităţile pe care le are în prezent.

Dar Stacey avusese destul de mult de-a face cu bărbaţii pentru a se lăsa astfel înşelată. Dacă fratele lui Jack Stewart fusese în tinereţe un cuceritor... ar fi putut să bage mîna în foc că nu se schimbase prea mult. Avertizată, Stacey se gîndi că era mai bine să rămînă în gardă.

Ajunseseră la uşă şi Jack apăsa fără nici un rezultat pe clanţă. Încuietoarea nu ceda de parcă ar fi fost înţepenită.

— Oh, nu! exclamă Jack exasperat, încercînd ultima dată să deschidă uşa. Întotdeauna e închis la ora asta! Ce obicei tîmpit!

Stacey încercă să se adăpostească de ploaie sub cupola de la intrare, dar în zadar. Ploaia nu ţinea cont de acoperişuri sau impermeabile.

— Atunci?

Încruntat, Jack privi de jur împrejur.

— Dumnezeule! Pe toţi..., începu el iritat.

Se întrerupse şi se întoarse spre ea.

— Pe aici, miss Kiroff. Mai este o intrare prin spate, pentru angajaţi. Mai poţi suporta ploaia asta imposibilă cîteva minute?

În stare să facă orice numai pentru a scăpa de ploaie, Stacey traversă peluza umedă, încercînd să ţină pasul cu Jack. Tocurile subţiri se afundau în iarba moale, dar ea nu îşi abandonă drumul. Ce debut dezastruos!

— Cunoscîndu-l pe Jett, mă întreb dacă n-a făcut-o intenţionat! bodogăni Jack, grăbindu-se să urce treptele.

Împinse uşa şi-i făcu loc lui Stacey să treacă.

— Ce ploaie! oftă ea, scuturîndu-şi părul şi scoţîndu-şi haina udă.

În spatele ei, Jack îşi privea dezamăgit ţinuta. Costumul i se lăsase la umeri şi cravata îşi pierduse aerul impecabil. Dar îşi recăpătă imediat sîngele rece şi, în timp ce o lua cu paşi mari şi apăsaţi înaintea lui Stacey, strigă cu voce ameninţătoare:

— Ar face bine să fie acolo, sus! Doar ştiau exact ora la care sosim.

Ţinînd cu aceeaşi mînă haina şi diplomatul, Stacey începu să urce scările. Şi ea, care îşi

spusese că va fi afacerea vieții sale! Dacă ar putea măcar să se strecoare un minut la toaletă... Avea atît de multă nevoie de o oglindă!

Ajunseră la etaj într-o sală imensă în care se aliniau unul după altul, mai multe birouri, toate goale la această oră. Doar la capătul unui culoar, o secretară ridică spre ei o privire mirată.

— Blestemata aia de ușă de la intrare e încuiată! strigă Jack îndreptîndu-se direct către ea. Cine e la poartă astăzi?

Secretara se ridică în picioare și îi surîse cu calm. Era o femeie blondă, care părea să aibă vreo patruzeci de ani și, mai ales, părea să fie obișnuită cu bărbații foarte nervoși.

— Bună ziua, domnule Stewart! Îmi pare rău pentru acest incident. Voi trimite pe cineva la ușă și...

— Pentru ce? E inutil acum. Las-o baltă! Jett nu e aici?

— Ba da, domnule. E în biroul lui.

— Foarte bine. Trebuie să-i vorbesc, aruncă Jack, fără să-și încetinească deloc ritmul de mers. Miss Kiroff, nu te îndepărta. Te voi chema imediat.

În cîteva clipe, dispăru în spatele unei uși de stejar. Stacey îl urmări din priviri și oftă. Într-adevăr, bărbatul acesta avea niște idei cam ciudate.

în ceea ce privește politețea.

Secretară scosese din sertarul biroului mai multe chei și se pregătea să coboare să descuie ușa. Trecînd pe lîngă Stacey, îi zîmbi cu simpatie.

— O zi cam ploioasă, nu-i așa?

— Într-adevăr, confirmă Stacey privindu-și cu tristețe fusta udă, stropită la spate de noroi. Unde aș putea să mă aranjez puțin?

— La parter... Dar poate ar trebui să mai așteptați puțin. Dacă nu veți fi aici cînd Jack va ieși să vă caute, va face o adevărată criză de nervi.

Spunîndu-i aceste cuvinte, dispăru. Rămase singură în cameră. Cu un nou oftat, își lăsă diplomatul pe scaunul cel mai apropiat și își aranjă haina pe spate. Bluza de mătase gri era aproape udă și se mula pe linia îndrăzneață a sînilor. Ce ciudat! De obicei, tenul ei strălucitor și lucirile ochilor gri, buzele cărnoase atrăgeau atenția tuturor bărbaților în momentele decisive ale unei afaceri. Iar astăzi, cînd își imaginase că va fi victorioasă, arăta ca o pisică pe jumătate plouată.

Era destul de răcoare și Stacey începu să tremure. Își trecu degetele prin păr și privi în jurul ei. I se părea că nici măcar nu e demnă de eleganța și frumusețea acestor birouri. Societatea

Stewart prospera.

Timp de cinci ani de zile, Stacey lucrase într-o bancă, înainte de a-şi deschide propriul birou, cu cîteva luni în urmă. Ştia să recunoască acum companiile care încercau să-şi ascundă reuşita sub discreţia unor birouri mobilate cu gust.

De abia aştepta să facă evaluarea *Forajelor Stewart*, căci întreprinderile familiale o atrăgeau cel mai mult. Familia Stewart care, pînă acum, trecuse peste toate greutăţile, putea să aibă probleme dacă Jack îşi retrăgea partea lui de bani. Pe hîrtie, terenurile şi rezervele de gaz erau estimate la şapte milioane de dolari. Dar era o evaluare în mare. Preţul petrolului nu scăzuse. Şi, în funcţie de acest preţ, sumele pe care societatea le vărsa proprietarilor terenurilor pe care forau, variau şi ele. Uneori, cel mai bine era ca forajele să fie oprite, pentru a aştepta condiţii mai bune. Dar puţurile reprezentau o investiţie serioasă şi capitalul astfel imobilizat era destul de important.

Jack, în ceea ce-l privea, pretindea că întreaga companie valorează cam douăzeci şi unu de milioane de dolari şi, în acest caz, se aştepta să primească şapte milioane. În ciuda nemulţumirii fratelui său, era pregătit să dovedească faptul că are dreptate. De aceea o şi angajase pe Stacey

Kiroff.

Stacey ştia că nu va fi o afacere simplă, dar era pregătită să facă totul pentru a o duce la bun sfîrşit. Era poate singura ocazie pe care o avea ca să dovedească de ce era în stare şi ca să dea o şansă afacerii pe care o pornise pe cont propriu. Trebuia să-şi învingă trecutul. Era cel mai bun stimulent în lupta cu ea însăşi.

Scoase un şervețel din diplomat şi îşi curăţă petele de noroi de pe pantofi. Haina era pierdută pentru totdeauna..., doar dacă mai exista un croitor capabil să facă minuni...

Ciorapii i se udaseră şi, din această cauză, se lăsaseră şi făceau pliuri în jurul gleznei subţiri. Se aplecă să-i ridice plimbîndu-şi degetele de-a lungul piciorului pînă deasupra genunchilor. După o călătorie atît de lungă, simţea nevoia să-şi odihnească trupul încordat. Îşi ridică mîinile deasupra capului şi se întinse ca o pisică leneşă după un somn bun. Numai că, făcînd această mişcare, fusta – croită într-o manieră clasică, cu un şliţ destul de îndrăzneţ – se ridicase provocator, dezgolindu-i coapsele frumoase.

În acel moment, auzi în spatele ei pe cineva mormăind şi se întoarse. Uşa biroului era deschisă şi, din interiorul lui, un grup de bărbaţi o analizau din cap pînă în picioare, uimiţi, dar plini

de admirație. Stacey inspiră profund că să-și ascundă umilința și își luă cu gesturi sigure și calme diplomatul. Cu capul sus, înaintă spre birou.

Jack Stewart își recăpătase controlul sau – poate – el fusese mai puțin sensibil la spectacolul care i se oferise. Făcu rapid prezentările.

— Miss Kiroff, ți-l prezint pe Ken Ingersoll, contabil-șef, domnul Viselli, consilier bancar, vărul meu Tom Stewart, avocat și domnul Price, geolog.

— Bună ziua! spuse Stacey tuturor cu o înclinare scurtă a capului.

— În sfîrșit, fratele meu, Jett.

Stacey surîdea și strîngea dezinvoltă – rînd pe rînd – mîinile bărbaților care îi fuseseră prezentați... pînă cînd ajunse în dreptul lui Jett Stewart. Se ridicase ultimul, cu mișcările suple ale unei feline care stă la pîndă.

Stacey nu fusese pregătită pentru această întîlnire. Mai înalt de un metru și optzeci de centimetri, bine făcut, elegant, Jett Stewart avea înfățișarea cea mai virilă și cea mai insolentă pe care Stacey o văzuse vreodată: ochii albaștri și părul brunet, decolorat puțin de soare, buzele senzuale deschise într-un surîs larg. Păstră mîna lui Stacey într-a sa mai mult timp decît s-ar fi cuvenit, o privi în ochi, apoi o analiză din cap

pînă în picioare, surîzînd.

În acea clipă, Stacey își dădu seama că bărbatul din fața ei era copia – destul de infidelă – a clientului ei, Jack Stewart. Sau Jack era copia acestui bărbat... Asemănarea era evidentă. Dar, la o privire atentă, era ceva care strica armonia acestui chip cu sprîncene întunecate – chiar mai întunecate decît ale fratelui său – cu o gură senzuală și fruntea înaltă. Da, s-ar fi putut spune că cineva îi spărsese nasul. Chipul lui căpăta astfel un aer sălbatic, care îl deosebea complet de fratele său. În plus, avea o mustață deasă și părul îi era dezordonat. Era mai subțire ca Jack, dar, bănui Stacey, era mai puternic și mult mai hotărît decît fratele lui.

Stacey se simți irezistibil atrasă de acest chip și – de ce să nu recunoască? – de acest corp. Jett Stewart purta pantaloni de catifea raiată care se mulau pe coapsele sale puternice. Cămașa în carouri, în nuanțe pastelate putea să pară provocatoare pentru oricine ar fi considerat că nu acestea sînt tonurile cele mai potrivite pentru un bărbat. Cravata – cu nodul desfăcut – era de un bleu clar, accentuînd strălucirea neobișnuită a ochilor lui.

În fața acestei priviri arzătoare, Stacey nu se tulbură. Poate pentru că era prea obișnuită cu

acest gen de situaţie. Dar, spre uimirea ei, îşi simţi corpul vibrînd, răspunzînd parcă mesajului care îi fusese transmis prin această atingere – mesaj de natură sexuală, fără nici o îndoială. Sînii i se înfiorară sub bluza încă umedă. Reacţia aceasta spontană nu-i scăpă lui Jett Stewart. Continuînd să o privească, buzele lui se deschiseră cu senzualitate, dezgolind un şirag de dinţi albi şi strălucitori.

Stacey respiră adînc, încercînd în zadar să se împiedice să roşească. Risca să îşi piardă sîngele rece. Mîna lui Jett era caldă şi insistentă şi Stacey se gîndi că, dacă el va continua să o analizeze astfel, privirile lui arzătoare vor răscoli şi cele mai adînci secrete ale feminităţii sale.

— Miss Kiroff...

Vocea lui era joasă, aproape intimă. Stacey îşi înclină capul cu o mişcare scurtă.

— Bună ziua, domnule!

Continuă să îi ţină mîna într-a sa şi să o privească cu intensitate, de parcă ar fi fost singuri în acel birou.

— Semnaţi A.S. Kiroff, nu-i aşa?

— Într-adevăr, răspunse ea cu un surîs.

— De la ce vine A.S.?

Stacey ezită un moment, de parcă ar fi părăsit-o tot curajul. Una era ca Jett Stewart să-i

reţină mîna mai mult decît s-ar fi cuvenit, în faţa unui grup de bărbaţi uimiţi, şi cu totul altceva să discute cu el tocmai în acel moment despre nişte lucruri cu totul personale. Văzînd-o că ezită, Jett deveni şi mai curios.

— Anastasia Sophia, răspunse ea după o lungă tăcere.

Jett surîse, apoi ochii lui se umbriră brusc.

— Anaştasia Sophia, repetă el, savurînd parcă aroma acestor silabe cu sonoritate rusească.

Apoi, după ce o mai privi o dată, adăugă:

— Foarte frumos...

Dar privirea lui spunea că acest calificativ nu se referă numai la numele ei.

— Bun! strigă Jack. Acum, că toată lumea se cunoaşte, putem trece la lucru, nu? Ce ziceţi?

Jett o invită pe Stacey să ia loc pe scaunul cel mai apropiat de al lui. Stacey se aşeză şi îşi scoase din poşetă ochelarii. Nu pentru că ar fi avut neapărată nevoie de ei, dar simţea nevoia să se ascundă o clipă după lentilele fumurii. Din locul acela, avea o privire de ansamblu asupra întregii săli. Jett nu îi alesese scaunul la întîmplare. Impresia pe care o lăsa era că în tot şi în toate, locul ei era lîngă Jett şi nu lîngă Jack.

Aşezat în capătul biroului, el deschise dosarul gros pe care îl avea în faţă. Era atît de în largul

lui, încît te aşteptai în orice moment să-şi ridice picioarele şi să le aşeze pe birou.

— Dă-i drumul, Jack! aruncă el. Preia comanda şedinţei!

Jack rămăsese în picioare. Cu mîinile la spate, începu:

— Foarte bine, ştii cum stau lucrurile. Am hotărît să mă retrag din afaceri. Ai fost de acord. Deci ceea ce mai rămîne de făcut e să stabilim o cifră.

— Ţi-am făcut deja o ofertă, replică Jett calm. În momentul de faţă, sînt dispus să-ţi plătesc trei milioane jumătate bani gheaţă, restul în ziua în care tu te vei retrage legal din companie şi compania se va dizolva.

Jack se înfierbîntă.

— Nici nu se pune problema să se dizolve compania! Lucrurile vor merge foarte bine şi fără mine. Pur şi simplu, e timpul să mă retrag. Din moment ce au trecut cinci ani de la moartea tatălui nostru, am dreptul să o fac, fără a-i încălca ultimele dorinţe.

— Oricum, n-am respectat întotdeauna literă cu literă acest testament, îl întrerupse Jett.

Jack îi făcu semn să tacă.

— N-am nimic împotrivă să-i asigurăm o rentă permanentă surorii noastre, cu toate că, după

părerea mea, tata avea dreptul să o dezmoştenească. Nici unul dintre noi nu a fost de acord să se căsătorească cu acest ratat. Aşa că, renta o vei stabili tu, iar eu voi fi de acord.

— E mai bine aşa, pentru că pînă acum nu ai pierdut nici un prilej să obiectezi.

— Bineînţeles! Tu şi mama aveţi majoritatea! Ei bine, vi se oferă ocazia să aveţi societatea şi să faceţi ce vreţi cu ea!

Jett schiţă un surîs batjocoritor.

— Ne vei lipsi, Jack!.

Ceilalţi zîmbiră şi ei, iar Jack se îmbujoră.

— Nu am pretenţia să primesc decît ceea ce mi se cuvine, bodogăni el. Nu vreau să vă aduc în pragul falimentului.

— Într-adevăr? Atunci de ce ai avut nevoie de părerea atît de costisitoare a unui expert? Sînt sigur că miss Kiroff îşi merită banii pe care îi cîştigă...

— Aş fi făcut eu însumi această evaluare, dacă aş fi avut timpul necesar! strigă furios Jack, strîngîndu-şi pumnii. Sper că ştii că miss Kiroff se bucură de o reputaţie foarte bună. Nu am adus-o cu mine ca să fure ceva de la cineva. Aşa că poartă-te cu ea aşa cum se cuvine, Jett!

Jett surîse cu inocenţă.

— Bineînţeles, Jack.

Stacey îl privea pe ascuns. Dădea impresia de putere şi era la fel de inteligent ca şi fratele său. Era sigură că făcuse şi el studii superioare, dar tot nu reuşea să-şi explice cum de un bărbat cu asemenea calităţi se îngropase într-un astfel de orăşel pentru a conduce o întreprindere familială. Ceea ce nu însemna că avea de gînd să cedeze o centimă în plus fratelui său. Hotărît lucru, nu putea fi înşelat. În cursul întrevederii, în ciuda aerului nepăsător pe care îl avea, se gîndea... Ceva îl preocupa şi se părea că trebuie să găsească rapid o soluţie.

— Deci, vei pune un birou la dispoziţia domnişoarei Kiroff? îl întrebă Jack aspru.

— Bineînţeles, răspunse Jett, privind de jur împrejur. Dacă doreşte, se poate instala chiar aici.

— Şi vei avea grijă să nu i se ascundă nimic?

Jett ridică din umeri.

— I se va oferi tot sprijinul de care va avea nevoie. Nu te nelinişti!

— Ba da, sînt chiar foarte neliniştit! protestă Jack, fulgerîndu-l din priviri pe fratele său. Sînt interese mari la mijloc şi nu am timp să rămîn aici ca să supraveghez desfăşurarea lucrurilor. Mîine trebuie să mă întorc în Philadelphia.

— Miss Kiroff e pe mîini bune! îl asigură Jett

cu o voce prefăcută.

— Bun, aprobă Jack fără convingere, măsurînd cu paşi mari lungimea încăperii. Miss Kiroff va rămîne la *Holiday Inn*, pe cheltuiala mea. Patru săptămîni aţi spus, miss Kiroff, nu?

— Da, aşa cred, se grăbi Stacey să răspundă. Poate chiar mai puţin.

— Vom avea grijă să nu omită nimic, promise Jett fratelui său. Noi dorim să petreacă aici cît mai mult timp.

Stacey îi aruncă o privire scurtă. Jett nu se uita la ea. Prea politicos pentru a fi şi cinstit! hotărî ea în gînd.

— Foarte bine, aprobă Jack, prea preocupat pentru a mai fi atent la subînţelesuri.

Apoi se întoarse brusc spre ceilalţi membri ai grupului:

— În cursul următoarelor patru săptămîni, miss Kiroff va ţine legătura cu dumneavoastră. Sper că pot conta pe o cooperare serioasă. Tom, ne vom vedea după ce negocierile vor lua sfîrşit. Stabilim atunci ultimele detalii, de acord?

Avocatul aprobă cu un gest şi Jack începu să discute cu contabilul său. În acel moment, Stacey îşi dădu seama că Jett o privea cu atenţie, ca şi cum n-ar fi aşteptat decît un singur semn de slăbiciune din partea ei pentru a o ata-

ca. Cu un gest automat, își scoase ochelarii și începu să se joace cu ei. Jett se apropie și îi atinse cu degetele brațul. Tresărind, scăpă ochelarii, care se loviră de parchet cu un zgomot ușor. Jett se scuză și se aplecă grăbit să-i ridice. Ridicîndu-se, rămase cu ochelarii în mînă, de parcă nu ar fi știut cui să-i înapoieze.

— Ești din Philadelphia, miss Kiroff? întrebă el cu un aer degajat.

— Acolo am biroul, dar pînă de curînd am lucrat la New York, într-o bancă din Manhattan.

— Cu alte cuvinte, ești omul marilor orașe.

— Ceea ce nu mă împiedică să înțeleg ce se petrece aici.

Jett se așeză în fotoliul lui și lăsă ochelarii pe birou, deoparte, ca pentru a nu-i distrage atenția de la stăpîna lor. Nu era chiar atît de distrat pe cît voia să lase impresia.

— Sînt sigur că ești destul de calificată pentru a face ceea ce ți se cere. Eu mă întrebam ce părere poate să-ți facă un astfel de orășel de provincie. Va trebui să renunți la viața nocturnă cu care erai obișnuită.

— Dar sînt sigură că și în aceste condiții tot nu voi avea timp să mă plictisesc, îi răspunse susținîndu-i privirea.

— Sper, îi răspunse el politicos. Și, dacă îți

pot fi de vreun ajutor...

— Mulţumesc pentru ofertă. N-o voi uita, îi răspunse Stacey la fel de politicoasă.

Brusc, vocea lui Jack se auzi mai clară şi mai puternică, ca a unui profesor supărat că în fundul clasei cîţiva elevi şuşotesc.

— Deci, sîntem de acord, da? Gata? Trecem la lucru? Domnilor, mulţumesc pentru colaborare.

. Reuniunea se apropia de sfîrşit. Toţi se întoarseră spre Jett, aşteptînd să dea semnalul de plecare. El era patronul, deci el trebuia să hotărască. Jett se ridică, strînse ochelarii lui Stacey, ocoli biroul şi se îndreptă spre ieşire.

— Mulţumesc că aţi venit. Ken, să stabilim o oră pentru cealaltă întrevedere despre care am vorbit. Să nu uiţi!

Contabilul începu să rîdă.

— Pentru golf? Bineînţeles. Miercuri după-amiază, la două?

— Perfect! Eu cumpăr berea.

Întrevederea se sfîrşi într-o notă amicală. Bărbaţii ieşiră pe rînd din birou. Stacey îi urmă, încă destul de contrariată că Jett nu-i mai înapoiase ochelarii. Ce avea de gînd?

Cînd ieşi din birou, cealaltă sală era plină. Secretarele şi ceilalţi funcţionari îşi reluaseră lucrul.

Era acea atmosferă entuziastă specifică întreprinderilor familiale de dimensiuni medii. Stacey privea încîntată în jur, fără să observe că, în apropierea ei, cei doi fraţi şi geologul discutau destul de aprins. Planurile lor îi atraseră la un moment dat atenţia.

— Biroul de lîngă mine e liber, spunea geologul. Sînt în el doar cîteva cutii cu dosare care trebuie arhivate.

Geologul avea aproape treizeci de ani şi încerca să-şi ascundă începutul de chelie cu cîteva şuviţe subţiri de pe părţi. Privirea îi alunecă de-a lungul corpului lui Stacey şi, după cîteva momente, adăugă entuziasmat:

— Daţi-mi treizeci de secunde şi o veţi vedea instalată în birou.

— Orville, tu ai alte lucruri de făcut! protestă Jett rîzînd.

— Aş prefera ca miss Kiroff să fie instalată la acest etaj, interveni Jack. Totul se petrece aici. Nu vreau să fie îngropată la parter, printre dosare vechi.

— Ei, ei! N-aş fi fost niciodată de acord cu aşa ceva! se apără Jett.

Şi, cu un gest cît se poate de firesc, vîrî ochelarii lui Stacey în buzunarul cămăşii. În timp ce Jett înainta spre ea, se auzi vocea tăioasă a lui

Jack:

— Jett, i-am promis domnişoarei Kiroff că, în timpul pe care şi-l va petrece aici, va fi tratată cu respect! De aceea vă sfătuiesc şi pe tine, şi pe Orville să nu încercaţi să vă apropiaţi de ea!

— Eu?! strigă geologul. Dar eu sînt bărbat însurat!

— Din cîte îmi aduc eu aminte, chestia asta nu înseamnă prea mare lucru pentru tine... Şi altădată..., insinuă Jack examinînd cu o privire de gheaţă hainele stîngaci croite ale geologului. Ai grijă cum te porţi, Orville, altfel vei avea de-a face cu mine! Şi eu nu sînt ca fratele meu! Bănuiesc că mai ai încă toate fotografiile acelea pe pereţii biroului, nu?

— Anul trecut de Crăciun a avut loc festivitatea de sacrificare, explică Jett rîzînd, în timp ce geologul clătină din cap. Dar o bună parte a colecţiei a rămas intactă, nu-i aşa, Orville?

— O colecţie? se miră Stacey, amestecîndu-se în conversaţia lor.

Destul de jenat, Jack mormăi:

— Orville are un număr imens de reviste... mai deosebite...

— După părerea mea, e o colecţie fără pereche, completă Jett. Orville e expert în fotografii erotice, miss Kiroff.

Stacey simți că i se strînge stomacul.

— Oricum le-ai spune, nu sînt decît niște porcării, spuse Jack, vizibil dezgustat. Hai, miss Kiroff, e timpul să te instalezi. Șoferul îți va duce bagajul la motel și îți va reține o cameră. Jett, ai grijă ca miss Kiroff să aibă în permanență la dispoziție o mașină.

— Bineînțeles, Jack. Voi avea eu grijă de ea atît timp cît rămîne printre noi.

Acest ton dezinvolt nu prea îi plăcea lui Jack.

— Bine, miss Kiroff, îl întrerupse el. Mai vrei să ne întrebi ceva, pe mine sau pe fratele meu, înainte de a începe lucrul?

— Nu, mulțumesc, răspunse Stacey, evitînd să întîlnească privirea lui Jett. Sînt anumite dosare pe care trebuie să le revăd. Și am nevoie de o secretară, în eventualitatea în care dau peste probleme care necesită lămuriri suplimentare. Ne întîlnim toți trei mîine dimineață.

Surprins de tonul hotărît cu care fusese făcută această convocare, Jack începu să clipească mai des.

— Foarte bine.

Jett nu răspunse imediat. Stacey nu-și dădea seama dacă această convocare îl amuza sau nu. Nu părea genul de bărbat care ascultă un ordin, mai ales dacă vine din partea unei femei

frumoase. În adîncul privirii sale, se aprinsese o scînteie, dar Stacey nu știa exact dacă e un semn de respect sau de mînie.

— Perfect! declară el într-un sfîrșit, surîzînd. Mîine voi avea grijă să fiu într-o formă perfectă.

Cuvintele acestea ascundeau, fără nici o îndoială, un subînțeles și, fără să știe exact de ce, Stacey se gîndi la întîlnirea de a doua zi ca la un *rendez-vous* cu final erotic.

Capitolul 2

Biroul lui Jett Stewart arată, într-adevăr, ca un loc de muncă, gîndi Stacey intrînd în acea încăpere, a doua zi dimineaţă. Era un birou spaţios şi luminos, cu o fereastră largă, prin care se vedea un parc de camioane pe ale căror portiere era desenată sigla companiei. Pe pereţii albi ai biroului erau agăţate hărţi şi statistici privind cele mai importante activităţi în curs. Un post de radio local transmitea muzică rock şi acest fond muzical conferea biroului mult mai multă inti-

mitate decît ar fi fost de aşteptat.

Se părea că Jett făcea parte dintre acei directori generali care nu-şi lasă niciodată hîrtiile în dezordine. Pe biroul imens, nu era nici măcar un colţ de hîrtie. Nimic, doar o revistă.

Stacey o văzu imediat şi împietri. Deci, chiar din prima zi, Jett îi aflase secretul. Acel număr fatal din *High-Rise* stătea pe unul dintre colţurile biroului, în aşa fel încît să poată fi văzut din orice punct al încăperii.

— Honey, îl auzi pe Jett adresîndu-i-se secretarei din prag. Cred că cel mai bine e să ne aduci nişte cafele.

Bolnavă de teamă, Stacey îşi scoase agenda din poşetă şi o aşeză pe birou.

— Şi nişte gustări... De ce nu? sugeră Jack intrînd după fratele său. N-am avut timp să-mi iau micul dejun.

— Nu ţi-ar strica dacă ai sări peste o masă sau două, observă Jett închizînd uşa.

— Şi ţie nu ţi-ar strica să-ţi vezi de treaba ta şi să mai taci! ripostă Jack iritat.

Se aşeză pe un scaun în faţa biroului. Stacey îşi recăpătase sîngele rece. Dacă nu era stăpînă pe sine şi nu reacţiona cu promptitudine, într-un singur minut, va fi învinsă şi va trebui să părăsească acest birou umilită şi resemnată. Ea

trebuia să conducă discuţiile şi, ca să o poată face, trebuia să îi domine pe amîndoi. Hotărî să se aşeze pe fotoliul lui Jett. Aşa încît, fără să îi ceară permisiunea, îi ocupă locul şi cu un gest reflex îşi căută în poşetă ochelarii. Dumnezeule! Jett nu îi mai înapoiase şi acum nu avea curajul să-i ceară, de teamă să nu-şi dezvăluie tulburarea.

Să mergem mai departe! hotărî ea. Jett se instalase în fotoliul de piele cel mai comod şi cel mai uzat din birou. Dar aerul său dezinvolt i se păru lui Stacey numai o mască.

Jack se îndreptă spre radio şi îl închise cu un gest nervos. Întorcîndu-se la birou, îşi aruncă privirea spre revista care aştepta nemişcată pe colţul mesei.

— Dumnezeule! se strîmbă el dezgustat. De cînd îşi uită Orville gunoaiele şi prin biroul tău? Sper că omul ăsta munceşte destul pentru salariul pe care i-l dăm.

— Peste puţin timp, nu va trebui să mai ai şi grija asta, remarcă Jett laconic.

Se aplecă, luă revista în mînă, savurînd fiecare secundă care – era sigur – o făcea pe Stacey să treacă prin chinurile iadului. Cu capul înclinat, studie coperta cu un surîs, apoi o aşeză la loc pe birou, dar, de data aceasta, cu faţa în jos.

Cînd Stacey îşi ridică ochii, observă că Jett o privea cu atenţie, aşteptînd parcă ceva de la ea, cu o sprînceană mai ridicată şi cu acelaşi surîs blestemat pe buze. Iritată, Stacey hotărî că e mai bine să continue aşa cum hotărîse. De fapt, nu începuse aproape nimic. Dar, dacă Jett nu făcea nici o aluzie la această revistă, i se părea stupid să o facă ea. Deschise cu gesturi sigure un dosar.

— Domnilor, avem o mulţime de probleme de rezolvat pînă la sfîrşitul zilei. Începem?

— Poţi să preiei conducerea, îi spuse Jett aşezîndu-se mai comod în fotoliu, gata să o asculte.

Stacey îşi cunoştea meseria. Şi cei doi bărbaţi îşi dădură seama de acest lucru încă de la primele cuvinte pe care le spuse ea. Făcuse o listă cu tot ce avea nevoie: copii ale actelor de închiriere a terenurilor, toate actele contabile, conturi bancare şi aşa mai departe.

Jack însuşi era uimit.

— De ce toate acestea? o întrebă. Credeam că discuţiile noastre...

Stacey îi răspunse cu un aer de veritabil profesionist:

— Aveţi încredere în mine. Voi şti să păstrez pentru mine toate informaţiile pe care aceste acte sau conturile personale din bancă mi le-ar

putea furniza. Nu acuz pe nimeni, dar există multe feluri de a ascunde profiturile unei societăți. Dacă tot a venit vorba, aș vrea să arunc o privire și prin conturile mamei voastre, din moment ce o treime din companie îi aparține.

Fără să-și schimbe poziția, Jett declară:

— E un lucru care îi va face o plăcere imensă! Ai adus și un bici pentru ca s-o îmblînzești, miss Kiroff?

— Mama va colabora cu ea. Doar dacă nu o convingi tu să n-o facă! strigă Jack cu o voce iritată.

Stacey puse capăt acestei dispute cu un gest și continuă să-și prezinte planurile privind modul în care se va desfășura ancheta ei. Urma să țină seama de conturile bancare, să facă un inventar al bunurilor imobiliare, al echipamentelor, va discuta cu cîțiva dintre șefii de servicii și proprietarii de terenuri. O vizită la Palatul de Justiție va fi edificatoare în ceea ce privește concesiunile companiilor concurente. Apoi, lucrul cel mai complicat pe care îl va avea de făcut va fi vizitarea punctelor de maximă intensitate de pe teren. Dar, pentru a merge pînă acolo, Stacey avea nevoie de un șofer.

Fără a-și ridica privirea, Jett sugeră cu o voce dulce:

— Orville are cîteva zile libere. Sînt sigur că nu va ezita să-şi ofere serviciile...

Stacey îi aruncă o privire scurtă. Dacă nu se înşela, Orville era expert în reviste de specialitate. Jett voia să o prindă în capcană. Cu capul încă plecat, Stacey ezită, dar nu avu vreme să dea un răspuns, că Jack interveni pe un ton ce nu admitea replică.

— Nu vreau ca specimenul acela să-şi întindă labele spre miss Kiroff!

— Nu te nelinişti, răspunse Jett, continuînd să o privească atent, cu veşnicul lui zîmbet ironic pe buze. Pe Orville nu-l interesează decît fotografiile.

— Ar fi bine. Miss Kiroff trebuie să-şi ducă la bun sfîrşit ancheta. Aştept un răspuns de la ea cît se poate de repede.

Fără să o scape din ochi pe Stacey, Jett spuse calm:

— Şi eu aştept mai multe răspunsuri.

De data aceasta, Stacey nu-şi mai pierdu calmul.

— În scurt timp, totul va fi lămurit, domnilor.

— Nu te lăsa influenţată, o sfătui Jack. Ai la dispoziţie cît timp doreşti. Prea puţin contează cît mă va costa, din moment ce e în interesul meu ca toate cercetările dumitale să fie cît mai

apropiate de adevăr.

— Fii mai atent, Jack! Ştii exact ce faci? Ce experienţă are Miss Kiroff?

În ochii lui Jett strălucea o lumină răutăcioasă. Stacey înţelese exact la ce fel de experienţă făcea Jett aluzie. Revista se afla încă pe birou, în faţa lor. Stacey se simţi cuprinsă de mînie şi-i răspunse lui Jett pe un ton ce nu admitea replică:

— Experienţa mea e foarte bogată, domnule Stewart. Învăţ repede şi am văzut multe la viaţa mea. Vei fi foarte satisfăcut... de munca mea, vreau să spun.

Jett începu să rîdă, încîntat că o văzuse pierzîndu-şi calmul.

— Miss Kiroff mi-a fost recomandată de mai mulţi prieteni, declară Jack. Şi, dacă între noi doi vor fi discuţii, poţi să fii sigur că nu vor fi din cauza ei...

— Glumeam, bătrîne, i-o tăie Jett sarcastic. Din păcate, nu vom mai avea ocazia să ne certăm după ce te vei retrage din societate.

— E dreptul meu, aşa cum şi tu ai dreptul să...

Jack se opri brusc şi, după cîteva clipe de tăcere, spuse cu o voce plictisită:

— Am lucruri mai bune de făcut cu capitalul meu decît să-l las să putrezească aici...

— Ceva mai bun decît să asiguri o existenţă

decentă mamei şi surorii tale?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu exagera, n-au dus niciodată lipsă de nimic! Ţi-e teamă numai pentru investiţia ta! Fără mine, aici vor veni timpuri grele!

Jett se îndreptase în scaun de parcă ar fi vrut să-i răspundă, dar în ultimele clipe se răzgîndi. Stacey observă că Jett făcea eforturi vizibile pentru a rămîne calm pînă la plecarea fratelui său. Dar, după aceea, Jack ar face mai bine să se păzească, altfel Jett le va pune amîndurora beţe în roate.

Întrevederea se termină la ora unsprezece, dar Jack şi Stacey mai rămaseră încă o jumătate de oră, pentru a pune la punct ultimele detalii. Apoi merseră împreună la masă, după care Stacey îl conduse la aeroport. Hotărîseră să ia legătura prin telefon la sfîrşitul fiecărei săptămîni, pentru ca Jack să fie la curent cu evoluţia investigaţiilor ei.

După plecarea lui Jack, Stacey se întoarse la sediul societăţii, în biroul care îi fusese pus la dispoziţie. Petrecu acolo toată după-amiaza, clasînd dosarele care se adunau în jurul ei ca un bulgăre de zăpadă rostogolit la vale. În cursul orelor următoare, Jett nu îşi făcu apariţia.

La ora cinci, cînd toate secretarele şe pregă-

leau să plece, își făcu apariția Orville. Și Stacey avu presentimentul lugubru că o va invita la o cafea și la un pahar de vin. Stacey îl privi cu atenție, spunîndu-și în gînd că bărbatul acesta avea la dispoziție tot ce era necesar pentru a-i face o mulțime de necazuri. Dar nimic nu o putea obliga să-și strice serile în compania acestui fanatic, obsedat de revistele pentru bărbați. Așa încît, îl refuză cu o voce plictisită și el se grăbi să plece.

În jurul orei șase, în clădire, se lăsă liniștea. Stacey își luă haina și se pregăti de plecare. Holurile erau întunecate, doar din biroul lui Jett se strecura un fascicul de lumină. După cum se vedea, Jett nu își înceta serviciul la ora cinci, o dată cu ceilalți angajați. Stacey rămase o clipă pe gînduri. Nu avea rost să mai amîne momentul: Jett îi cunoștea secretul și era în interesul ei să joace cu cărțile pe față. Ezitînd, traversă holul în liniște, căci zgomotul pantofilor era atenuat de mocheta groasă ce acoperea parchetul.

Ciocăni de două ori în ușă și intră.

Așa cum și-l imagina, Jett stătea cu picioarele pe birou. Avea o poziție cît se poate de comodă în fotoliul larg de piele și ținea pe genunchi un dosar. După ureche își așezase un creion colorat. Pe birou nu era nimic. Revista dispăruse, ca

şi cum n-ar fi fost niciodată acolo. Jett îşi ridică privirea, dar nimic de pe chipul lui nu lăsa impresia că ar fi fost surprins că Stacey era acolo.

Ea închise uşa în urma ei, apoi îl privi cu răceală.

— Bună seara, domnule Stewart!

— Salut, miss Kiroff! îi răspunse el calm, dar puţin batjocoritor.

Închisese dosarul, dar nu se ridicase pentru a-i ieşi în întîmpinare. Fără să-i zîmbească, o privi cu atenţie şi-i spuse brusc:

— A venit ora destăinuirilor?

— Chiar mă gîndeam cît timp ne vom juca de-a şoarecele şi pisica, îi răspunse ea, voind să pară sigură pe sine şi susţinîndu-i privirea. Totuşi, mai devreme, nu ai spus nimic... De ce?

— Nu voiam să-ţi distrug reputaţia în faţa lui Jack. Crede că eşti cea mai potrivită persoană pentru evaluarea asta.

— Nu ai aceeaşi părere, nu?

— Eu?! Nu am nici un interes ca afacerea asta să fie dusă pînă la capăt. Şi tu o ştii foarte bine. Dar nu am încotro, nu-i aşa?

Stacey îşi adună tot curajul pentru a spune cu voce egală:

— Ai putea să scapi foarte uşor de mine.

— Crezi?

— Da, şopti ea, simţind că ajunge la căpătul puterilor.

— Dar, aşa cum îl cunosc eu pe Jack, va găsi pe altcineva să te înlocuiască, spuse Jett fără grabă.

Privirea lui alunecă de-a lungul corpului ei:

— Deocamdată, n-aş avea nici un motiv să-l fac să-şi schimbe părerea pe care o are despre tine. Cel puţin, deocamdată...

— Deocamdată..., repetă ea.

Urmărindu-i privirea, Stacey se simţi cuprinsă de senzaţii ciudate, care făceau ca sîngele să-i curgă mai repede prin vene. Ce prostie să reacţioneze astfel! îşi spuse. Doar era un bărbat ca oricare altul!

— Apreciez faptul că eşti atît de sincer cu mine. Bănuiesc că, într-o zi, va trebui să mă revanşez.

El aprobă din cap, începînd să o privească şi Stacey răsuflă uşurată. N-ar fi putut să trateze cu acest bărbat dacă el ar fi continuat să o analizeze astfel. Dar acum trebuia să găsească o modalitate prin care şi nervii lui să fie puşi la încercare. Cum să-l facă să-şi piardă puţin din siguranţa lui arogantă?

— Eşti însurat? îl întrebă brusc.

El îşi ridică sprîncenele şi începu să rîdă. Din-

tr-o dată, chipul lui deveni mai viu, însufleţit de o lumină pe care pînă atunci nu o observase.

— Nu, nu sînt însurat.

— Deci ai lăsat fratelui tău grija moştenitorilor *Forajelor Stewart*?

— Exact!

Continua să rîdă şi să o privească cu tot mai mult interes. Apoi se ridică din fotoliu.

— De ce mă întrebi?

— Dacă erai însurat, nu te puteam invita la cină, nu-i aşa?

— Într-adevăr, cred că nu, răspunse el lăsînd dosarul pe masă. Şi ai de gînd să-mi dezvălui în cursul acestei cine, secretele care îţi tulbură trecutul, miss Kiroff?

— Doar dacă mi le dezvălui şi tu pe ale tale.

— Secretele mele?! se miră Jett, încruntîndu-şi sprîncenele.

— Mi-a spus cineva...

— Fratele meu, fără îndoială.

— Da. Cred că îşi face prea multe griji pentru mine... sau poate e gelos pe experienţa ta în materie de femei...

— Cîte puţin din amîndouă, cred...

— Într-adevăr trebuie să-mi fac griji?

— Ei, nici chiar aşa! Sau poate orice nimic te poate îngrijora...

— Nu, nu sînt bănuitoare.

În timp ce vorbea, Jett închise lumina şi, în semiobscuritate, vocea lui se auzi clară şi foarte aproape.

— Foarte bine.

Îşi luă haina din cuier şi, traversînd încăperea, se apropie şi mai mult de Stacey. E, într-adevăr, mai înalt decît fratele lui, îşi spuse ea. Rămase pe loc, aşteptînd parcă să se întîmple ceva. Jett se îndreptă spre ieşire, dar, în pragul uşii se opri. Ochii lui străluceau ciudat în întuneric. Nu sînt decît o altă femeie pe care o va înscrie pe lista cuceririlor sale, îşi spuse Stacey ridicînd fruntea şi înfruntîndu-i privirea.

— Ei bine, domnule Stewart?

El zîmbi din nou, amuzat de încercările ei de a-l înfrunta.

— De acord, miss Kiroff, mergem la cină. Dar să ştii că aici, spre deosebire de marile oraşe, obiceiurile sînt altele. Aici o femeie nu invită niciodată un bărbat la masă.

— Îmi voi aduce aminte.

— Mulţumesc, totuşi, îi spuse punînd mîna pe clanţa uşii. Hai să facem un tîrg. Eu nu voi spune nimănui nimic din ceea ce îmi vei dezvălui tu în seara asta, atît cît îmi vei respecta proasta mea reputaţie. Am muncit mult pentru a mi-o

face, continuă el surîzînd. Fratele meu mă invidiază pentru că eu sînt băiatul cel rău.

Zîmbetul său era atît de senzual, că Stacey se simţi tentată o clipă să cedeze impulsului de a se lipi de el şi de a-şi agăţa braţele de gîtul lui. Jett Stewart era atrăgător, viril, foarte sigur de el şi, fără nici o îndoială, îi plăceau femeile frumoase. Dacă ar observa că e atît de nehotărîtă, că îşi doreşte să o atingă, cine ştie care ar mai fi relaţiile dintre ei? Şi Stacey impusese întotdeauna nişte limite în ceea ce priveşte punctul pînă unde puteau merge relaţiile dintre ea şi clienţii ei. Numai că, trebuia să recunoască, pe Jett îl dorea în sensul cel mai erotic al cuvîntul.

Tăcerea se prelungi, mai periculoasă decît cuvintele. Atmosfera devenise tensionată. La un moment dat, desprinzîndu-şi privirea de pe chipul lui, Stacey şopti zîmbind:

— Dacă se poate, să facem în aşa fel încît fratele tău să nu fie foarte gelos. Mi-ar plăcea să mă respecte şi de acum încolo.

Jett rămase nemişcat cîteva clipe, apoi îi atinse braţul, mîngîindu-l. Luată pe neaşteptate, Stacey se simţi cutremurată de un frison. Degetele lui coborîră de la umăr, abia atinzîndu-i pielea, apoi îi cuprinseră cotul, aşteptînd parcă cea mai mică reacţie din partea ei pentru a con-

tinua. Stacey nu se îndepărtă. Întregul ei trup era cuprins de o moleşeală plăcută. Nu se simţea în stare să îi reziste. Îşi ridică privirea spre el şi clipi des.

— Pot să pariez că nu m-ai respecta prea mult dacă nu aş încerca măcar..., şopti Jett autoironizîndu-se.

Degetele lui alunecară de pe umeri spre talie, lipind-o de corpul lui. Rămaseră astfel îmbrăţişaţi, fără să se sărute, de parcă această atingere ar fi fost mai plină de erotism decît orice altă mîngîiere. Corpul lui se aplecă tandru peste al ei, copleşind-o cu puterea şi virilitatea lui. De abia peste cîteva clipe, Stacey îi simţi răsuflarea fierbinte pe faţă şi buzele lui căutîndu-i gura. Fără să se grăbească, Jett savura, explora, cercetînd cu atenţie conturul buzelor ei, de parcă ar fi vrut să-l înveţe pe de-rost. Buzele lui calde şi experte îi mîngîiară gura, devenind din ce în ce mai insistente. Gura ei întredeschisă, răspundea fără voia ei chemării corpului lui. Cu fiecare atingere, Stacey respira din ce în ce mai greu, pînă cînd limba lui, atingînd-o pe a ei dădu naştere unui fior puternic de dorinţă.

Se lăsă legănată de această plăcere nouă şi de îndemnul tulbure al trupului ei de a se topi în celălalt. Îşi aşeză mîinile tremurătoare pe umerii

lui Jett, agățîndu-se de el, ameţită de ritmul nebun al inimii lui. Se lipi mai tare de el, simţindu-i corpul puternic şi plin de dorinţă. Era excitată şi plină de teamă, copleşită de valul de sentimente care o ameţeau. Ce mai urma? Mîinile lui Jett alunecau încet pe corpul ei şi buzele lui fierbinţi o răscoleau... O clipă, îşi ţinu respiraţia, de teamă ca nu cumva visul în care se cufundase să se sfîrşească prea repede.

Încet, buzele lui se desprinseră de ale ei, la fel de tandru aşa cum se apropiaseră... Aştepta... Stacey nu se mişcă, rămînînd agăţată de umerii lui cu ochii plini de regret.

— În orice caz, eu am pierdut respectul tău...

Jett rîse, eliberînd-o din îmbrăţişare.

— Nu, nu! Deloc! L-ai ştirbit numai puţin, spuse el deschizînd uşa şi făcîndu-i loc să treacă. Ce spui, te simţi în stare să faci o plimbare pe jos pînă la restaurant?

Imposibil! Reuşise să-şi păstreze calmul şi după această îmbrăţişare! Stacey o luă dezamăgită înainte, rugîndu-se să-şi recapete cît mai repede posibil sîngele rece, pentru a putea face faţă acestei seri.

— O plimbare e binevenită!

Jett o privi ca şi cum s-ar îndoi de spusele ei şi rîse din nou.

— Eşti o persoană ciudată! Întotdeauna judeci numai la rece?

— La rece?! Acum?! Chiar crezi ce spui?

Jett i se alătură şi traversară alături holurile mari ale clădirii.

— Cel puţin, aşa ai procedat azi-dimineaţă. Îmi imaginasem cu totul altfel reacţia ta în faţa revistei care te aştepta pe birou...

— Şi ai fost dezamăgit? întrebă ea cu amărăciune în glas.

Jett deschise uşa de la intrare şi amîndoi pătrunseră în răcoarea serii. Soarele apunea şi o adiere plăcută mai înfiora din cînd în cînd frunzele de un verde crud ale copacilor.

— Într-adevăr, la început am fost dezamăgit, reluă el. Credeam că voi vedea spulberîndu-se calmul tău insuportabil. Dar nici măcar nu ai tresărit. De abia atunci am început să-mi pun întrebări...

Stacey îl aşteptă să încuie uşa de la intrare.

— Întrebări?!

— Da... Sînt prea multe interese aruncate în jocul ăsta, nu? O femeie care nu ar fi fost la fel de stăpînă pe sine, aşa cum ai fost tu, după ce ar fi aruncat o singură privire spre revistă, ar fi cedat şi ar fi părăsit biroul fără să o mai intereseze nimic.

Vîrî cheia în buzunar şi se întoarse spre ea.

— Nu vei renunţa pînă la sfîrşit, nu-i aşa?

— Depinde...

Orville şi Jett aveau să-i facă zile negre în următoarele trei săptămîni. Dar lucrul ei era mult mai important. Cu toate acestea, n-ar fi vrut să fie pusă în situaţia de a înfrunta insinuările lor dezgustătoare, privirile pline de subînţelesuri, zîmbetele lor ironice. Se săturase de ele în ultimele săptămîni petrecute la banca din New York.

Privirea lui Jett se întîlni cu a ei. Surîse. Întotdeauna îi lăsa impresia că îi citeşte gîndurile.

— Pe aici, îi spuse el, prinzîndu-i braţul cu un gest atît de firesc, că oricine ar fi spus că sînt doi îndrăgostiţi. Miss Kiroff eşti unică! În acest colţ de lume, nu mai găseşti o femeie care să apară goală în nişte pliante şi care să mai fie şi licenţiată la Princeton! Doar în Philadelphia...

— Nu am apărut pe nici un pliant! i-o tăie sec Stacey.

Dacă se interesase atît de mult de trecutul ei şi descoperise că era licenţiată la Princeton, atunci trebuia să ştie foarte bine şi restul!

— Eram numai pe copertă.

— Un amănunt ce ţine de tehnică, ripostă el vesel, adresîndu-i unul dintre acele zîmbete iro-

nice cu care începuse deja să se obișnuiască.

Continuau să meargă amîndoi alături, pe un trotuar îngust și întunecat.

— De ce o femeie atît de frumoasă ca tine pozează pentru asemenea reviste? Să admitem că e, totuși, o fotografie mai cuminte decît cele care se găsesc în interior. Dar, din păcate, nu se potrivește cu actuala ta postură. Nu ești genul de femeie care pozează pentru *High-Rise*.

— Asta s-a întîmplat demult.

Jett rîse.

— Ah! Atunci, pe vremea aceea, erai genul?

— Nu! îl întrerupse Stacey. Pe vremea aceea, nu aveam nici un ban, asta e! S-a întîmplat acum zece ani... Ăsta e adevărul, indiferent dacă mă crezi sau nu... Aveam nevoie de bani ca de aer... dacă poți să înțelegi ce vreau să spun!

— Nu încerca să mă impresionezi! Strici impresia pe care mi-am făcut-o despre tine.

Stacey nu ținu cont de observația lui și, strîngînd din dinți, continuă:

— *High-Rise* a păstrat fotografia și a publicat-o abia primăvara trecută.

— Poftim?! E o fotografie veche de zece ani de zile?!

— Da, șopti ea cu o voce gîtuită de emoție.

Își smulse brațul din mîna lui de teamă ca nu

cumva el să-i simtă ritmul accelerat al pulsului.

— Aveam douăzeci şi unu de ani şi eram la Universitate. Trebuia să găsesc într-un fel banii pentru a-mi termina studiile şi a obţine această faimoasă diplomă. Am aflat că *High-Rise* pregătea un număr cu modele gen «aristocratele din Rusia». Mi-au oferit de la început cinci sute de dolari. Într-adevăr, iniţial, trebuia să pozez pentru un poster, dar a cîştigat o tînără mai norocoasă decît mine. În final, m-au anunţat că vor renunţa la fotografia mea, de aceea nu mă aşteptam deloc să o regăsesc pe o copertă după zece ani!

— Imaginează-ţi că aş fi pierdut ocazia de a-ţi vedea fotografia, dacă Orville nu ar fi fost surprins de dantela neagră a bluzei tale şi de acest colier de perle! Trebuie să recunosc că am fost foarte impresionat!

Stacey îi aruncă o privire ucigătoare. Jett nu mai făcu nici un gest şi merse în tăcere lîngă ea cîţiva paşi. Brusc, izbucni:

— Dar, spune-mi, cum pot publica o astfel de fotografie după zece ani?

Stacey oftă.

— Avocatul meu a analizat contractul semnat atunci. Aş putea să-i dau în judecată, dar un proces ar atrage mai mult atenţia asupra mea.

Nu mi s-a părut cea mai potrivită soluție.

— Într-adevăr, aprobă Jett.

Erau singuri pe trotuar. Magazinele toate erau închise. Stacey tuși ca pentru a-și drege vocea. Întunericul care îi înconjura nu-i ușura deloc situația.

— Și geologul?

— Orville?

— Urăsc faptul că trebuie să pun această întrebare, dar...

— Dacă va păstra tăcere? Asta voiai să afli? bănui el după ezitările din glasul ei.

— Sînt într-o situație fără ieșire, nu-i așa?

— I-am cerut să nu-ți spună nimic înainte de a lămuri lucrurile. A venit la mine dis-de-dimineață, cu revista în mînă, pentru a-mi arăta ceea ce descoperise. Nu, sincer, nu cred că vei putea ascunde acest lucru în aceste trei-patru săptămîni cît vei rămîne aici.

— Și cui va spune?

— Tuturor bărbaților din oraș, probabil! exclamă Jett pe un ton amuzat.

— E strigător la cer!

— Da.

— Da?! repetă Stacey mînioasă.

— Da. Văd că nici nu strigi că ți se face o nedreptate, nici că adevărul te-ar ruina. E bine!

Reacționezi ca un om cu capul pe umeri.

— Încep să mă obișnuiesc cu situația. Numai că nu înțeleg de ce trebuie să suport consecințele după atîția ani...

— Atunci ce vei face? Te vei întoarce plîngînd în Philadelphia?

— Din cauza unei fotografii mai îndrăznețe?

— Oh! Totuși, e ceva mai mult decît îndrăzneață, miss Kiroff!

Stacey îi aruncă o privire înghețată.

— Sperai ca asta să mă convingă să plec, nu? Și dacă eu plecam, nu te-ar mai fi frămîntat acum problema banilor pe care trebuie să-i dai fratelui tău, nu?

— Întotdeauna există o speranță... Sper că ești de acord cu mine...

, Jett o privi, apoi îi prinse brațul pentru a traversa strada. Stacey asculta zgomotul regulat al pașilor lor pe trotuar.

— Societatea merge foarte bine așa. Ar trebui să fiu nebun ca să-i dau lui Jack mai multe milioane de dolari doar că să-i șterg numele de pe firmă și de pe antetul hîrtiilor societății. Trebuie să-ți mărturisesc că nu aș regreta dacă te-ai lăsa păgubașă de această evaluare. M-ar scuti de o problemă în plus și mi-ar salva niște bani.

— Fratele tău m-a angajat ca să fac o evalua-

ra și am de gînd să termin ce am început. Nu vei scăpa atît de ușor de mine!

— Să scap de tine? Dar, dragă miss Kiroff, nici nu mă gîndesc la așa ceva!

Lui Stacey nu-i plăcu tonul său. Amîntirea sărutului era prea vie în sufletul ei și risca să-i dea multă bătaie de cap.

— Ți-ar plăcea să fiu de partea ta, nu-i așa?

La aceste cuvinte, Jett încetini, apoi se opri și se întoarse spre ea.

— Da, ar fi drăguț din partea ta dacă ai face în așa fel încît evaluarea aceasta să mă avantajeze...

Stacey se opri și ea și-i aruncă o privire ucigătoare.

— Ai de gînd să mă faci să vorbesc înainte de rezultatul final?

Jett continua să stea în fața ei cu mîinile în buzunar.

— Șantaj? Hai, hai...

— E de ajuns să vorbești cu cîteva persoane influente și eu aș fi obligată să-mi închid biroul, remarcă ea. Nici un director de întreprindere nu ar încredința o afacere importantă unei femei care a pozat goală.

— Dar, amintește-ți, nu erai chiar goală! Aveai un slip de dantelă neagră, cam mic, într-adevăr,

şi un şirag de perle.

Stacey ezită. Tonul amabil şi zîmbetul lui Jett o derutau. Într-o zi sau alta, va încerca să smulgă informaţii de la ea. Sau, poate, din motive numai de el ştiute, nu va folosi această armă. Amîndoi aveau cîte ceva de pierdut şi de cîştigat cu această evaluare a societăţii. Dar, dacă ar vrea cu adevărat, totul s-ar putea întoarce în favoarea ei. Înclină capul şi spuse:

— Exact... Purtam doar dantela şi perlele... Aproape uitasem. Vezi, la New York, fotografia asta a provocat un scandal atît de mare, de parcă aş fi fost complet goală.

Vocea lui Jett devenise mai groasă:

— Lucrurile nu sînt chiar atît de complicate cum crezi, miss Kiroff. S-ar putea ca următoarele săptămîni să fie cît se poate de plăcute.

— Chiar dacă din raportul meu va ieşi că îi datorezi fratelui tău cinci milioane de dolari în plus?

— Depinde, îi răspunse luînd-o iar de braţ.

Corpul lui era puternic şi Stacey se simţi mică pe lîngă el. Cu un surîs batjocoritor, o întrebă:

— Şi ce îmi vei da în schimb, drept despăgubire, Miss Kiroff?

Capitolul 3

Merseră pînă la o cafenea în a cărei vitriñă clipea o reclamă cu neon. Din cîte se părea, era singurul local deschis de prin împrejurimi. Jett împinse uşa de la intrare pe care era lipit un afiş ce anunţa o licitaţie.

— Ţi-e foame?

Stacey aruncă o privire în jurul ei.

— Îmi era foame, îl corectă ea. Dar acum nu vreau să risc să mă intoxic din cauza mîncării.

— Sînt de acord cu tine că localul nu arată

prea bine. Dar te asigur că aici se mănîncă cel mai bine... şi vin aici în fiecare marţi seara. Dau de bănuit dacă lipsesc...

— În cazul ăsta, ce mai aşteptăm?

Localul nu era chiar atît de sinistru cum părea din exterior. Erau mai multe separeuri cu mese de două sau patru persoane şi barul, acoperit cu marmură, era plin de flori. Un perete întreg era ocupat de o oglindă în ramă de lemn. Spre uşurarea lui Stacey, sala era aproape goală. Barmanul se uita apatic la televizor. Ridică privirea, îl salută pe Jett, apoi, văzînd-o pe Stacey, sări în picioare.

Se pare că bîrfele au şi început, observă ea.

— E un oraş mic, replică Jett, încercînd să explice astfel reacţia barmanului şi, din nou, o prinse de braţ.

O conduse spre o masă rotundă, într-un separeu aflat în colţul sălii. Stacey nu se aşezase încă pe scaun, că barmanul îşi şi făcuse apariţia lîngă Jett.

— Bună seara, Jett!

— Salut, Barry! E cam gol pe aici în seara asta...

— Meciul nu s-a terminat încă, spuse Barry continuînd să o analizeze curios pe Stacey. Joacă Schneider.

Jett se strîmbă.

— Echipa mea favorită mănîncă bătaie?

— Cam aşa ceva, aprobă Barry rîzînd. Poţi să-i sponsorizezi cît vrei, dar ei au nevoie de talent, nu de treninguri. Doamna ce serveşte în seara asta?

— O bere, spuse Stacey.

— Acidulată?

— Da.

Cînd Barry se îndepărtă de masa lor, Jett începu să rîdă.

— Credeam că preferi whisky cu gheaţă.

— Îmi place să beau bere din cînd în cînd. Mă adoarme.

— Am reţinut. Şi altceva?

Stacey îl privi lung.

— Nu dai deloc înapoi...

— Dacă trebuie să învăţăm să ne cunoaştem, cel puţin să fim sinceri unul cu celălalt.

Jett se sprijini de spătarul canapelei şi o privi cu admiraţie.

— Deci, acum zece ani...

— Revii tot la fotografie...

— Dar eşti de acord cu mine că e o întîmplare neobişnuită. Te-am văzut aproape goală înainte ca...

— Ceea ce vezi nu corespunde totdeauna re-

alității! îl întrerupse Stacey.

Pe fotografia aceea fiecare pistrui a fost ascuns, un dinte retușat... Și apoi m-am îngrășat cu patru kilograme.

— Dar îți stă foarte bine! se grăbi Jett să o consoleze, privind-o amuzat. După cîte văd eu, apariția acestei fotografii nu a fost chiar o catastrofă pentru tine, nu?

— În orice caz, a fost ceva neobișnuit... Nu mi se întîmplă în fiecare zi...

— Ce?

Barmanul îi aduse berea și Stacey profită pentru a nu-i mai răspunde. Între timp, cu un carnețel și un creion în mînă, chelnerul se pregătea să le ia comanda.

— Cartofi prăjiți, Jett?

— Da, bineînțeles, Barry.

Apoi, întorcîndu-se spre Stacey, Jett adăugă:

— O friptură pentru doamna. În sînge?

Stacey aprobă și sorbi o gură de bere. Băiatul se îndepărtă.

— Mai spune-mi, reluă Jett. N-ai avut nici un eșec primăvara trecută, cînd a apărut revista?

— Un eșec?! repetă Stacey cu o grimasă. E frumos spus! Mi-am pierdut serviciul, iubitul și cîțiva prieteni pe care contam foarte mult.

— Pentru cine lucrai atunci?

Stacey ezită, dar cum nu găsi nici un motiv pentru a-i ascunde adevărul, replică:

— Eram la *First Federal*, la New York.

Era una din cele mai mari bănci din Statele Unite.

— Da, bănuiesc că cei din direcţie nu au fost chiar foarte încîntaţi cînd ţi-au văzut fotografia pe copertă.

— Nu, într-adevăr, răspunse Stacey schiţînd un surîs trist. M-au dat afară înainte de a apuca să-mi închei toate afacerile.

— Era imaginea lor în joc... Şi o asemenea fotografie nu e exact publicitatea de care ar avea nevoie o astfel de bancă.

— Într-adevăr...

Spre uimirea ei, berea era foarte plăcută la gust. Mai sorbi o gură.

— Mi-au sugerat să-mi găsesc de lucru într-un mediu mai puţin conservator. Clienţilor nu le place să se gîndească la consilierul lor financiar ca la o femeie în dantelă şi perle.

— Şi atunci?

— Vrei să ştii chiar tot?! exclamă ea rîzînd. Fie! Am plecat de la bancă fără zarvă mare şi, o lună mai tîrziu, mi-am deschis propriul meu birou. Acum trag din răsputeri ca să-mi recîştig stima în mediile bancare.

— Şi iubitul tău? Vorbeşte-mi despre el.

Stacey îşi coborî privirea, pentru a ascunde valul de tristeţe de care se simţi brusc cuprinsă.

— La ce bun? Nu e greu de imaginat ce s-a întîmplat.

— N-a putut suporta brusca ta celebritate?

— Brusca mea celebritate? repetă ea pe un ton amar. Într-adevăr, e o exprimare foarte elegantă.

— Faptul că o sută de mii de abonaţi pot să te admire... adică să-ţi admire perlele nu se potriveşte cu ideea lui despre monogamie?

— Cine povesteşte aici? îl întrerupse Stacey izbucnind în rîs. Eu sau tu?

Jett surîse şi Stacey îşi pierdu puţin controlul pe care reuşise pînă acum să şi-l impună. Era seducător şi spiritual, chiar dacă îi făcea plăcere s-o necăjească. Fără să vrea, îi întîlni privirea şi surîse la rîndul ei. Ceva pe care Stacey n-ar fi ştiut cum să-l numească făcea ca întîlnirea lor să fie cît se poate de plăcută. În ochii lui strălucea o lumină ciudată. Era prima dată cînd îl vedea rîzînd fără ironie. La fel ca şi ea, Jett părea să se simtă bine.

— Continuă, spuse el.

Ea coborî privirea, de teamă parcă să nu-i citească în ochi ceea ce gîndea.

— Nu știu ce să mai spun... A avut impresia că va trebui să mă împartă cu alți bărbați și... Oh! Și nu e decît unul din motivele pe care mi le-a aruncat în față... De aceea, am ajuns la concluzia că cel mai bine e să nu mă mai gîndesc.

— Da, te cred.

Stacey îl observă.

— Dar să știi că afacerea asta nu mi-a afectat prea mult munca. Îmi cunosc foarte bine meseria.

— Nici nu mă îndoiam.

— Te anunț că sînt mult mai bună decît ți-ai dori să fiu.

— Adică trebuie să regret faptul că te-am întîlnit?

— Poate că da, poate că nu, glumi ea.

— Am impresia, spuse el privind-o, că îți plac situațiile fierbinți.

— Oh, în general, și în jurul tău, temperaturile sînt destul de înalte, nu?

Jett își termină berea. În ochii lui strălucea o lumină de surpriză și bucurie.

— Bîrfele fratelui meu?

— Nu. Se poate observa cu ochiul liber. Toate secretarele sub patruzeci de ani din biroul tău te sorb din priviri.

Jett păru că se simte ofensat.

— Şi cele de peste patruzeci, nu?

— Acelea trăiesc cu teama de a nu le răpi fetele.

— Sînt renumit pentru aşa ceva!

— Cît despre bărbaţi, spuse Stacey aşezîndu-şi coatele pe masă, toţi se poartă de parcă le-ai fi comandant sau antrenor. Nimănui nu-i inspiri gînduri prea curate. Pentru unii eşti minunat, pentru alţii eşti înspăimîntător... De ce nu semeni măcar un pic cu fratele tău?

— Doamne! Asta îmi doreşti?!

— De ce nu? Are tot ce şi-ar putea dori un bărbat. O soţie fermecătoare, trei copii reuşiţi, o diplomă la Princeton, afacerile îi merg bine...

— Mă mir că se mai laudă încă cu diploma, bodogăni Jett.

Stacey ridică din umeri surprinsă.

— De ce nu? E foarte bună o diplomă de la Princeton!

— Numai de bine despre facultatea pe care ai urmat-o! Dar, dacă vrei să ştii, Jack n-a călcat niciodată pe acolo.

— Hei, stai puţin! I-am văzut diploma! E înrămată şi agăţată pe un perete al biroului său.

— Ah, nu! ripostă Jett cu un aer plictisit. E a mea! Niciodată n-am ţinut neapărat să conving

pe cineva că mi-am terminat cu bine studiile şi atunci...

— Imposibil! E scris John Stewart!

— Pe amîndoi ne cheamă John, explică Jett rîzînd. E numele tatălui meu şi a ţinut neapărat ca primul născut să-l poarte. Şi, cum în loc de un fiu s-a trezit cu doi...

— Dar nu se poate să aveţi acelaşi nume!

— Nu e nici o lege care să interzică aşa ceva! Şi apoi şi eu, şi fratele meu mai avem un nume complet diferit.

— Dumnezeule! exclamă Stacey. Ce truc josnic!

— Ce truc?

— Blestemata asta de diplomă! Mă înnebuneşte gîndul ăstal Ştii cît m-au costat pe mine anii de studii?

— Da, la centimă aş putea spune. Ai uitat? Şi eu am făcut aceleaşi studii...

Barry reveni cu berea, salatele şi un coş de plastic plin cu pîine italiană.

— Dumnezeule! exclamă Stacey cînd rămaseră din nou singuri. Ce altceva a mai inventat fratele tău?

Lui Jett îi era foame şi începu cu salata.

— Tu ar trebui să-mi spui..

— Eu?!

— Eu şi Jack n-am fost niciodată prea apropiaţi. Nu mă interesează cu ce şiretlicuri te-a păcălit. Mă preocupă numai plecarea lui de la firmă.

— Tu ce crezi, de ce are nevoie tocmai acum de bani? Vrea să cumpere ceva sau să-şi plătească o datorie?

— Greu de spus. Ceea ce ştiu e că, dacă va avea pretenţia să-i plătesc şapte milioane, va trebui să fac eu datorii şi să periclitez situaţia societăţii.

— Are dreptul să-şi ceară banii. Poate să facă ce vrea cu ei.

— Şi eu am dreptul să nu-mi placă o astfel de situaţie!

— Bineînţeles, dar nu înseamnă că el trebuie să ţină cont de gusturile tale!

Jack o privi cu atenţie.

— Îl aperi?

— Jack e primul mare om de afaceri care a avut încredere în mine şi îi sînt recunoscătoare pentru asta.

După o lungă tăcere, Jack spuse:

— Nimic altceva?

Stacey ridică privirea.

— Ce vrei să spui?

Jett nu răspunse şi tăcerea lui o duru mai mult

decît orice insinuare. Privirea lui era destul de grăitoare. Stacey lăsă furculiţa din mînă cu un gest nervos. Privirea lui Jett alunecă de la părul închis şi lucios la lumina lămpii, la strălucirile ca de cristal ale ochilor, apoi la linia fină a gîtului, pînă în punctul în care se pierdea în decolteul bluzei, acolo unde bănuia tresăririle neregulate ale sînilor. Spuse:

— Jack te-a văzut numai în dantelă neagră?

— Dacă am fi ajuns aici, aş fi fost prima care s-o aflu, nu?

— Sigur? insistă el. Bătrînul Jack nu ameste-că afacerile cu plăcerea?

— Nu mă culc cu el, clarifică Stacey cu o voce egală. E însurat.

— Şi dacă n-ar fi fost?

— Nu m-ar fi tentat.

— Femeile care se ocupă de operaţiuni bancare sînt deci chiar atît de reci cum par?

Stacey simţi ironia din cuvintele lui.

— Ţii neapărat să-ţi servesc salata asta drept în figură?

— Nu, deloc. Nu s-ar asorta cu cravata. Dar, spune-mi, am atins un subiect prea delicat?

— Dacă aş fi fost bărbat, aş...

— Din fericire, nu eşti. Ascultă, din cauza ta, aş putea pierde cîteva milioane de dolari! Aşa

că nu te aştepta să mă port cu mănuşi!

— Trebuie să recunosc că nici nu mă puteam aştepta la altceva din partea unui bărbat ca tine. Trebuia să mă gîndesc că îmi vei pune astfel de întrebări.

— Şi ce fel de bărbat sînt eu? făcu el, aparent încîntat că o scosese din calmul ei englezesc.

— Genul care îşi strigă secretara cu «honey», care, dacă nu mă înşel, e echivalentul lui «dragă» şi poate să însemne orice...

Jett izbucni în rîs.

— Halal exemplu! o întrerupse el. E numele ei! Honey Spelling. Lucrează la noi de cinsprezece ani. Şi, cînd eram copil, îşi petrecea foarte mult timp cu mine.

Stacey rămase fără replică. Ar fi avut chef să-l copleşească şi ea cu ironii, dar se vede că nu-i reuşea nimic. O fascina aşa cum o pisică hipnotizează un şoricel.

Li se aduse mîncarea, atît de gustoasă încît repetară comanda. Începuseră să discute doar despre funcţionare şi angajaţi, omiţînd să mai deschidă vreun subiect prea personal.

Între timp, sala începuse să se umple. O tînără – cu siguranţă, minoră – care nu avea dreptul să intre în nici un bar – deci nici în acesta – se apropie de masa lor şi începu să flirteze cu Jett.

Dacă s-ar fi putut, n-ar fi ezitat să se aşeze în braţele lui, gîndi Stacey privindu-i şi izbucnind în rîs. Barmanul trecu pe lîngă masa lor şi-i făcu semn puştoaicei să plece.

— Vezi ce voiam să spun? îi explică Stacey lui Jett. Pentru unii eşti un erou, pentru alţii un ticălos.

— Dar pentru tine, ce sînt? Nu cred că îţi mai inspir gînduri prea bune...

Stacey nu răspunse. Dar, după ce-i aruncă o privire dezaprobatoare, se uită la ceas.

— S-a făcut tîrziu. Ar fi mai bine să plec. Am o întrevedere mîine dis-de-dimineaţă cu prietenul tău, Orville, şi apoi trebuie să inspectez locurile de forare.

— Vei avea nevoie de forţe proaspete pentru a-l putea înfrunta, remarcă Jett ridicîndu-se.

Apoi se îndreptă spre bar pentru a plăti consumaţia. Între timp, suporterii echipei locale cîştigătoare invadaseră localul. Toţi păreau să-l cunoască pe Jett şi îl tratau ca pe un egal şi nicidecum ca pe cineva care le este superior.

Pe stradă, domnea o tăcere stranie ce contrasta cu atmosfera de sărbătoare din local. Jett îi cuprinse braţul şi, în loc să se îndrepte către hotel, porniră în direcţie opusă. Crezînd că merg spre maşina lui, Stacey nu protestă.

— Mulţumesc pentru invitaţia la cină. A fost o seară foarte plăcută..

— Mulţumesc că mi-ai oferit-o.

Îi surîse şi Jett îşi coborî privirea spre ea.

— Eşti inteligentă, activă... şi foarte seducătoare, chiar dacă îţi lipsesc perlele şi dantela.

Între timp, ajunseră în faţa unei clădiri elegante în care bănui ea că sînt birouri. Lumina de la intrare se răspîndea galbenă pe trotuar. În uşă stătea un bărbat îmbrăcat în uniformă. Cînd îi văzu, se dădu la o parte, făcîndu-le loc să intre.

— Bună seara, domnule Stewart!

— Bună seara, George! E cam linişte în seara asta, nu?

— Toată lumea a plecat.

— Eu nu mai ies. Poţi să pleci.

— Bine, spuse George.

O salută pe Stacey, apoi închise becurile şi încuie uşa. Jett apăsă pe butonul liftului şi se întoarse spre Stacey.

— Aici locuiesc.

Stacey nu se aşteptase la aşa ceva.

Liftul sosi şi uşile se deschiseră în faţa lor. Jett întinse mîna şi-i cuprinse bărbia, ridicîndu-i chipul spre lumina ce venea din cabină. Pentru a cîta oară îi cerceta ovalul feţei şi strălucirea întunecată a părului, încercînd parcă să le găseas-

că un defect? Sub privirea lui plină de admirație, inima începu să i se zbată dureros în piept. Aproape că nu mai putea respira. Ce se întîmplă? se întrebă în gînd.

— Ne vom înțelege mai bine decît crezi, îi spuse Jett. Sîntem pe aceeași lungime de undă. Din clipa în care ne-am întîlnit, între noi s-a făcut simțită acestă ciudată tensiune sexuală...

În această lumină ireal de albă, Jett semăna cu un bărbat cu gînduri necurate și ochi strălucitori. Părul îi era răvășit și obrazul – umbrit de un început de barbă. Părea un bărbat obișnuit, dar avea privirea unui pirat. În ciuda supleții sale, avea umerii largi și spatele puternic. Era mai mult decît atrăgător... Era tentant! Stacey își simți tot corpul străbătut de un val de căldură.

Jett îi spuse calm:

— Unele lucruri nu pot fi evitate... Așa cum e răsăritul soarelui... Jack își va obține banii, iar noi doi vom face dragoste în următoarele trei săptămîni... În cazul ăsta, hai să urcăm și să nu mai pierdem timpul!

Romanța se încheiase înainte de a începe! De cînd apăruse fotografia, nu era prima dată cînd lucrurile evoluau astfel. Și, totuși, acum se simțea rănită.

Jett îi prinse încheietura.

— Să nu mai pierdem timpul, de acord?

Nu trebui să folosească forţa pentru a o lua în braţe. Dar, în graba în care îşi apăsă buzele peste gura ei, se simţea teama de a nu fi respins. Corpul lui se lipise de al ei, emanînd valuri copleşitoare de căldură. Fără să se împotrivească, buzele ei se deschiseră, dornice de mîngîierile fierbinţi ale limbii lui.

Mîna lui Jett urcă pe spatele ei, cufundîndu-se în părul negru ca cerneala. Mîngîierile lui îi păreau ca o adiere de vînt primăvara. Corpul ei descoperea senzaţii neştiute, lăsîndu-se cuprins de această febră a îmbrăţişărilor. În siguranţa gesturilor lui, bănuia vag o lungă experienţă, dar în acele clipe, nu i se părea un motiv demn de a o rupe din plăcerea pe care i-o provocase genunchiul lui strecurat cu abilitate între coapsele ei. Tremura. Mînia din suflet se transformase într-o senzaţie complet diferită, dar la fel de intensă.

Cînd Jett îşi coborî buzele spre linia fină a gîtului ei, Stacey – nehotărîtă, aproape speriată – inspiră adînc. Îmbrăţişarea aceasta era mai mult decît îşi imaginase ea. Buzele lui alunecau senzuale de-a lungul gîtului ei fin. Respiraţia îi era fierbinte şi o înfioră. Tot corpul ei devenise o flacără – dovada sigură a dorinţei de care era

cuprinsă.

Cînd buzele lui îi regăsiră gura, urmă un sărut lung şi încet, în care fiecare căuta plăcerea şi o dăruia. Jett o strîngea cu atîta putere în braţe, că ar fi putut s-o zdrobească. Îşi trecu mîna peste talia ei, cerîndu-i parcă permisiunea pentru o mîngîiere mai îndrăzneaţă.

Stacey se abandonase acestui lung sărut cu plăcere. Puterea dorinţei o ameţea. Se arcui mai mult spre el, confundîndu-şi corpul cu al lui.

Apoi, brusc, şi cu un sentiment de regret, dar învingîndu-şi pasiunea, Stacey îşi desprinse buzele de ale lui şi se îndepărtă. Puţin mai departe de el, simţea cum creşte din nou mînia în sufletul ei.

El înţelese totul într-o clipă şi făcu un pas înapoi. Stacey încercă să-şi calmeze ritmul rapid al respiraţiei. Îşi dorea din tot sufletul să nu roşească.

— E de ajuns! spuse ea pe un ton ferm.

— Nu şi pentru mine, ripostă Jett sec. Şi sînt sigur că nici pentru tine. Vom mai vorbi după noaptea asta. O mică pauză sexuală îţi va prinde bine... şi mie, de altfel.

Stacey îl înfruntă cu o privire ucigătoare, pregătită să iasă cu paşi mari din clădire.

— Nu e chiar modul meu preferat de a-mi pe-

trece timpul liber. Nici ziua, nici noaptea.

Jett surîse. Citea pe chipul ei toate sentimentele care o tulburau. Ezitările ei îl amuzau, dar îi și răpeau plăcerea de a se bucura de corpul ei o noapte întreagă.

— Ai avea chef să-mi aranjezi puțin figura, nu-i așa?

— Într-adevăr, am un chef nebun... Dar acum e prea tîrziu. Amîn pe altă dată. Bună seara, domnule Stewart!

Capitolul 4

Jett nu încercă să o oprească. Nici măcar nu o strigă. Dacă ar fi făcut-o, Stacey ar fi fost cu adevărat surprinsă.

Ajunse la motelul unde i se rezervase o cameră înainte chiar de a fi găsit în gînd o altă soluție de ieșire onorabilă din acest impas. Încercă să citească documentele care o interesau, dar nu reuși să se concentreze.

Era atrasă de acest bărbat. Era inteligent și seducător și Stacey avea impresia că, la înce-

put, îl interesase cu adevărat persoana ei, spre deosebire de majoritatea bărbaților care ignorau ce se ascunde sub eticheta de «cover-girl» pe care tot ei i-o puseseră. Dezamăgirea nu putea să fie decît cu atît mai mare. Jett Stewart, primul bărbat de care – după o eternitate – se îndrăgostise, nu se comportase altfel decît toți cei care îl precedaseră.

Nu putea dormi și-și analiză cu atenție poziția mai multe ore la rînd. A doua zi dimineață, era nervoasă – pentru că nu reușise să doarmă – și confuză – pentru că băuse prea multă bere. Ultima persoană pe care ar fi avut chef să o vadă era Orville Price. Din fericire, nu avea încotro.

Orville era într-o formă de zile mari. În mașină, fredonă cîteva arii folclorice, conducînd prea repede, vizibil dornic să o impresioneze. În plus, se mai și stropise din belșug cu o apă de toaletă atît de puternic mirositoare, că Stacey fu imediat tentată să deschidă geamul. Nu îi plăcea Orville, dar se gîndi că nu are rost să și-l facă dușman.

La primul loc de foraj, Stacey inspectă situația și discută cu un maistru-șef. Zgomotul pe care îl producea mașinăria era atît de puternic, încît avea impresia că, în scurt timp, îi va zdrobi creierul. Își notă cîteva lucruri într-un carnețel,

ignorînd privirile iscoditoare care i le aruncau muncitorii.

— Unul dintre puțurile cele mai productive se află în apropiere, îi explică Orville cînd se urcară din nou în mașină.

Și, oprindu-se la semafor, deschise o hartă pentru a-i indica locul respectiv.

— Am forat cu succes în toată valea asta. Acum randamentul a mai scăzut. Dar vom folosi explozibil pentru a mai activa presiunea gazului.

Stacey se apropie de Orville pentru a privi mai bine harta.

— Dumnezeule! Ce parfum aveți, miss Kiroff? exclamă el. Și părul vă stă foarte bine așa cum e aranjat. Cum de e atît de strălucitor?

Stacey se grăbi să se îndepărteze.

— Șamponul, îi spuse cu o voce egală, sperînd ca tonul ei să-l descurajeze.

Dar Orville era hotărît. Cu multă abilitate, el menținu conversația pe terenul propriilor persoane, încercînd să o determine pe Stacey să treacă la confidențe. Pentru ea, fu o dimineață extraordinar de lungă. Orville insistă să-i accepte invitația la prînz și sfîrși pînă la urmă prin a o răpi, conducînd-o la aproape 50 de km, într-un restaurant obscur, unde rămaseră mai multe ore. Stacey nu prea avea chef să mănînce și

Orville fu dezamăgit auzind-o că dorește numai o salată și un ceai.

Drumul înapoi pînă în oraș o plictisi grozav pe Stacey. Imediat după aceea, se refugie în biroul ei și încuie ușa. În următoarele ore, nu veni nimeni să o deranjeze și reuși să lucreze în liniște. Mulțumită de ceea ce reușise să facă, la ora cinci, se grăbi să plece. Nu voia să-l mai întîlnească pe Jett în afara orelor de program.

Următoarea zi urma să o petreacă tot în compania lui Orville. În dorința de a scurta timpul pe care trebuiau să-l petreacă împreună cît mai mult posibil, își pregăti cu grijă toate actele necesare. Cînd ieși din cameră, cu cizmele și dosarele în mînă, camioneta o aștepta cu portiera deschisă. La volan nu era nimeni. Radioul era deschis și răspîndea cu putere un ritm de *rock and roll*. În spate, era culcat un cîine mare și negru.

Temîndu-se să urce în mașină atît timp cît erau numai ea și cîinele, Stacey își aruncă lîngă banchetă cizmele și își strînse mai bine haina în jurul corpului înfrigurat. Fusta groasă se mula ispititor pe formele ei frumoase și se potrivea de minune cu această dimineață răcoroasă.

Două minute mai tîrziu, ușa barului din hotel se deschise, împinsă cu neglijență de umărul u-

nui bărbat. Apăru Jett. Purta o haină cu guler de blană şi o pălărie veche, de cowboy. Avea în mînă două cești aburinde de cafea şi porni grăbit spre Stacey, care-l privea cu uimire.

— Salut!

Stacey simți cum i se strînge stomacul.

— Ce cauți aici?

Fără să-i răspundă, îi oferi o ceaşcă, făcu turul maşinii şi urcă la volan.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepți.

— Hei, o clipă! exclamă Stacey. Cu Orville trebuia să merg, nu cu tine!

— A fost ocupat şi n-am găsit pe nimeni care să-l înlocuiască.

— Voi aştepta pînă cînd va fi liber. Nu sînt chiar atît de grăbită.

Jett sorbi o gură de cafea, privind-o amuzat.

— Chiar aşa? Îți dorești atît de mult să-ți petreci o zi numai cu Orville?

Stacey ezită. Ce să-i răspundă? Sorbi şi ea o gură de cafea.

— Deci nu ții neapărat la aşa ceva..., conchise Jett. În orice caz, am îndoi avem treabă în aceleaşi locuri. Urcă! Cîinele nu-ți face nimic.

— Nu cîinele mă îngrijorează. Ascultă...

— Ai de gînd să rămîi îmbrăcată aşa? întrebă el, arătînd cu mîna în care ținea ceaşca spre

fusta ei. Să știi că nu mergem la biblioteca municipală.

— Sînt în stare să-mi aleg singură hainele!

Jett ridică o sprînceană și remarcă pe un ton sarcastic:

— Ți-ai uitat șiragul de perle azi?

Stacey îl fulgeră cu privirea. După cum se vedea, ziua urma să fie mult mai dezagreabilă decît își închipuise.

— Nu ai ceva mai... comod? O pereche de blugi, de exemplu... Dar o marcă renumită, bineînțeles.

Stacey se aplecă și-i arătă cizmele.

— Cred că am exact ce îmi trebuie.

Erau niște cizme din cauciuc negru, numai bune pentru ploaie, noroaie și șanțuri. Aveau toate calitățile, numai elegante nu s-ar putea spune că erau.

— Hmm..., mormăi Jett. Să mergem, miss Kiroff!

Apoi îi ordonă cîinelui să urce pe platforma din spate. Apoi, sorbindu-și ultima gură de cafea, închise cu putere portiera. Mai liniștită de plecarea cîinelui, Stacey se așeză. Radioul continua să cînte.

— E o premieră pentru mine! strigă ea, încercînd să acopere muzica.

— Ce anume?

— Să merg cu o asemenea mașină, având drept șofer un multimilionar care nu s-a purtat cu mănuși cu mine și mi-a spus în față că mă vrea în patul lui. Ar trebui cel puțin să mă fi copleșit cu ceva mai mult lux.

— Nu vei vedea prea curînd limuzina care te-a așteptat la venire. A fost o nebunie a tatălui meu. Pentru a circula pe aici, e mai potrivită o astfel de mașină.

— Ești sigur că ai chef să...

— Să-mi petrec dimineața cu tine? Mă voi stăpîni, nu-ți fă griji! declară el în glumă.

— Întotdeauna ești la fel de spiritual dimineața?

— Nu, de obicei sînt într-o formă mai bună.

— Atunci, ce nu merge azi?

— Sincer?

Stacey clipi des, neștiind prea bine la ce să se aștepte. Nu abandona! își spuse. Fii la fel de directă și de îndrăzneață ca și el!

— Da, sincer, răspunse ea.

— Ei bine, mi-am petrecut toată ziua de ieri și noaptea întreagă gîndindu-mă la tine, ceea ce nu mi se pare normal. Dacă vei continua să-mi otrăvești astfel viața în următoarele trei săptămîni, atunci...

— O clipă! exclamă Stacey, aplecîndu-se pentru a închide radioul. Eşti furios pentru că te-ai lăsat furat de reverii erotice. Nu é vina mea!

— Cine a spus că erau reverii erotice?

Stacey se îmbujoră.

— Eu... Nu voiam să spun că...

— Ei bine, da! Erau reverii erotice! recunoscu mînios Jett.

Încerca să lase impresia că e cu adevărat furios, dar în priviri îi strălucea o lumină veselă. Demară brusc şi, ca şi cum n-ar fi avut nici o legătură cu discuţia lor anterioară, zise cu o voce neutră:

— Mă întreb dacă porţi şi acum dantelă neagră pe sub hainele tale atît de asortate.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

— Poftim, spuse Jett, scoţînd din buzunar ochelarii ei şi lăsîndu-i pe banchetă. Am bănuit că n-ai nevoie în permanenţă de ei. Acum poţi să-i porţi liniştită. S-ar putea să-i foloseşti zilele astea. Dar ai nişte ochi superbi şi îmi plac foarte mult, mai ales că... Dumnezeule, nu mă privi aşa!

— Cum aşa?

— Privirea ta inocentă nu se potriveşte deloc cu fotografia pe care o am eu în birou.

— Bravo! O ţii la îndemînă ca s-o mai admiri

din cînd în cînd?

— Exact. Am evitat s-o privesc pînă ieri după-amiază, dar cum tentația a fost mare...

— Ascultă, începu Stacey cu o voce hotărîtă, dar mîinile îi tremurau în timp ce căuta suportul ochelarilor în poșetă. Îmi pare rău că îți provoc atîtea neplăceri. Și, dacă asta te-ar putea ușura, regret ce am spus atunci seara, după ce noi... după ce în...

— Nu te scuza! mormăi Jett, concentrîndu-se asupra volanului.

— Unul dintre noi trebuie să se scuze. Și cum tu nu ești genul...

— Într-adevăr. Eu nu mi-aș cere scuze pentru ce s-a întîmplat în seara aceea. Mie mi-a plăcut.

Stacey respiră adînc și-și întoarse privirea spre geam. Jett se grăbi să continue:

— N-am de gînd să-mi schimb felul de a mă purta, oricare ar fi urmările. De acord, poate n-am fost prea delicat, dar credeam că o abordare directă ar fi mai potrivită pentru noi doi...

— Oh, Dumnezeule! gemu Stacey. Ce-am făcut ca să ajung aici?

— În orice caz, data viitoare voi folosi o altă tactică.

— Nu va mai fi «data viitoare.»

— Ba da! ripostă el cu un surîs diabolic. Va

mai fi «data viitoare». Voi încerca pînă voi reuşi!

— Cum poţi să fii atît de sigur de tine?

— Pentru că şi ţie ţi-ar plăcea tot atît de mult cît şi mie, mis Kiroff. Sau mă înşel? Crezi că ar fi mai bine să-ţi pui ochelarii?

Ea îi aruncă o privire furioasă, dar imediat furia i se risipi. Trebuia să recunoască faptul că avea dreptate. Tentaţia era mult prea puternică şi pentru ea. Stacey căută ochelarii şi îi întinse lui Jett.

— Bine, păstrează-i!

— Deci renunţi la mască?

— Pentru moment.

Jett schiţă un zîmbet seducător, care s-ar fi potrivit mai bine unui înger, ce mai mult ameninţă decît protejează. Luă ochelarii şi-i vîrî în buzunarul hainei.

— Domnule Stewart, trebuie să recunosc că eşti un bărbat foarte seducător. Cum de nu eşti căsătorit?

Maşina aluneca încet printre colinele care înconjurau oraşul.

— Nu te-ai gîndit că aş putea fi beţiv sau pervers ca Orville?

— Nu e un răspuns la întrebarea mea. Ai fost căsătorit?

— Nu, la treizeci şi patru de ani nu m-am lă-

aut încă prins în cursă.

— De teamă? De dezgust?

— Dumnezeule, nu! Ador femeile. Sînt marea mea slăbiciune.

— Ei, nu chiar? îl ironiză ea. Eşti atît de slab în faţa femeilor, domnule Stewart?

El o măsură cu privirea. Înainte de a-i răspunde, rămase o clipă pe gînduri.

— Dacă tot sîntem la capitolul «probleme personale», n-am putea renunţa o dată la «domnule Stewart» şi «miss Kiroff»?

— Sigur, răspunse Stacey, conştientă că se ferise să-i răspundă la întrebare.

— Foarte bine. Atunci, spune-mi şi mie de ce nu eşti căsătorită, Anastasia Sophia?

— Oh, nu-mi spune aşa! Parcă o aud pe bunica. Spune-mi Stacey.

— Stacey, repetă el, mîngîind cu glasul lui plăcut fiecare silabă în parte. Nu-mi spui de ce nu te-ai căsătorit?

— Adevărul? Nu cred că femeile care pozează sînt nişte soţii bune. Sînt genul de distracţie de o seară şi atît.

Jett conducea, gîndindu-se la cele auzite. Se scurseră cîteva minute în tăcere. Apoi el reluă, pe un ton cît se poate de indiferent:

— Îmi pare rău pentru seara trecută.

— De ce?

— Pentru că am înţeles la ce te referi cu «distracţiile de o seară şi atît». M-am comportat şi eu ca şi alţii înaintea mea, bănuiesc. Credeam, oricum, că ai o părere mai bună despre tine.

Stacey începu să rîdă.

— E posibil să ai totuşi şi tu o conştiinţă?

— Bineînţeles că am!

— Ei, nu chiar? glumi ea. Femeile disperate te impresionează?

El încruntă nervos sprîncenele şi o întrebă pe un ton rece:

— Ce prostii ţi-a băgat în cap fratele meu despre mine?

— Nici una, se grăbi ea să-l liniştească.

— Atunci?

— Pentru numele lui Dumnezeu, doar..., începu ea.

Dar Jett îşi încordase mîinile pe volan şi ochii, fixaţi asupra drumului, aruncau fulgere de mînie. Fără să vrea şi fără să ştie exact cum, reuşise să-l înfurie.

— Sinceră să fiu, Jack m-a avertizat în ce te priveşte, dar nu mi-a dat amănunte.

— Foarte bine! strigă Jett, care încerca zadarnic să se calmeze.

Ce se întîmplase? Gînditoare, Stacey îşi aşe-

ză mîinile pe genunchi. În viaţa lui Jett, existau anumite secrete pe care nu avea de gînd să i le dezvăluie, în ciuda interesului evident pe care i-l purta. Privi spre fereastră şi oftă.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Jett, cotind-o pe un drumeag îngust.

— Ce anume?

— Oftatul. Dai apă la şoricei?

— Nicidecum, protestă ea. Am ajuns?

— Da, am ajuns. La lucru, Anastasia!

Drumul noroios ducea la o fermă. Stacey renunţă la pantofi şi încălţă cizmele. Afară, se mai încălzise puţin, dar cerul era acoperit încă de nori ameninţători. Coborînd din maşină, Jett renunţă la haină şi desfăcu platforma din spate, lăsînd astfel cîinele să se dea jos. Proprietarii fermei se numeau Crocker. Stacey ştia din acte că pămîntul le aparţine, dar aveau contracte pentru forări semnate cu întreprinderile *Stewart*. Numai că sumele care reveneau acestei familii erau imense. Ce se ascundea în spatele acestei afaceri neobişnuite?

Fără să-i împărtăşească gîndurile lui Jett, traversă curtea, îndreptîndu-se spre intrare.

— Jett!

Un puşti de aproape şase ani, cu ochii vii şi obrajii plini de viaţă, alerga în întîmpinarea lor.

Ajungînd în fața lor, îi sări în brațe lui Jett.

— Pleci la școală? îl întrebă Jett cu părere de rău.

— Nu, trebuie să merg la dentist cu mama, spuse puștiul, care începuse deja să-l buzunărească pe Jett.

Găsi, în sfîrșit, o țigară de foi și, cu o privire obraznică, smulse celofanul în care era învelită. Jett i-o luă din mînă.

— Asta, nu! Nu mai crești și nu știu cum îi voi explica lucrul ăsta mamei tale.

Îl lăsă pe puști jos. Un bărbat solid, îmbrăcat în salopetă, apăru în ușa unui garaj și aruncă un *bună ziua* vesel, apropiindu-se de Jett.

— Ce vînt te aduce? De obicei, nu apari pe aici înainte de Crăciun.

Zîmbind în continuare copilului, care se agățase ca o maimuțică de cureaua lui de piele, Jett îi răspunse:

— Sînt numai în trecere. Cum merge treaba? Cu apa sînt probleme?

— Nu. Noul puț e mai bun ca cel vechi.

— Cu atît mai bine! La cît m-a costat..., glumi Jett.

Apoi se întoarse spre Stacey.

— Hal, ți-o prezint pe Stacey Kiroff. Lucrează pentru fratele meu. Stacey, el e Hal Crocker.

— Bună ziua! spuse ea, întinzîndu-i timidă mîna.

— Bună ziua, domnișoară! Ce lucrați pentru Jack?

— Oh, descurc cîteva probleme financiare, răspunse ea vag, bănuind că și l-ar face pe Jett dușman pe veci dacă ar spune mai mult.

— Se pare că a făcut o alegere bună! declară Crocker după ce o analiză cu atenție, ca un om care – la un tîrg – e hotărît să cumpere o marfă de preț. Și Jett? Se poartă frumos cu tine?

— Nu! exclamă Stacey amuzată. Dar știam la ce să mă aștept.

— Să n-ai încredere în el! E un șmecher!

— Oh, și eu care încercam s-o conving că nu are de ce să-i fie teamă, ripostă Jett. Iar omulețul ăsta din fața ta, Stacey, e..., nu voi el să se lase mai prejos, e...

Se prefăcea că nu-și mai aduce aminte numele copilului.

— Cum te chemă?

Puștiul rîdea cu gura pînă la urechi.

— Denis, uitucule!

Tatăl lui ridică un deget.

— Fugi și spune-i maică-tii cine a venit. Bănuiesc că vrea să-i arate noua ei sufragerie.

Jett îl urmări surîzînd pe copilul care se înde-

pârta.

— Ai citit ziarul de azi? întrebă Crocker.

— Nu încă. Am pierdut ceva?

Pierzîndu-şi brusc cheful, Crocker îngenunche şi, prinzînd cîinele de lesă, îl scărpină între urechi.

— Joyce s-a căsătorit săptămîna trecută. Credeam că ştii.

Jett îşi plecă privirea spre cîinele ce se lăsase leneş la picioarele lui Crocker. Apoi spuse cu o voce neutră:

— Da, într-adevăr...

Presimţind că aici se ascunde ceva, Stacey deveni atentă.

— S-a căsătorit cu un bancher, urmă Crocker, fără să ţină seama de indiferenţa lui Jett. E mai fericită acum. Lucrează la o companie de asigurări. Vor veni aici săptămîna viitoare. Dacă vrei s-o vezi...

Jett îşi ridică încet privirea.

— Nu cred că aş fi binevenit.

Crocker se uită la Jett şi privirea lui se umbri de regrete. Apoi ridică din umeri şi cu chipul lipsit de expresie, spuse:

— Nu se ştie niciodată.

Oh, Doamne! gîndi Stacey. Îi era clar că Jett îi făcuse un copil sărmanei tinere şi apoi o aban-

donase. Cel puțin, Denis nu părea să-l urască pe Jett. Și, curios, nici Crocker... Doar Joyce părea să fi fost cea mai afectată.

O voce se auzi în casă și toți trei se întoarseră. O femeie plină, în blugi și haină de piele le făcea semn. Jett îi răspunse, fluturîndu-și mîna pe deasupra capului.

— Bună ziua, Harriet!

— Vino un minut! Trebuie să ascult și o părere sinceră.

— Nu știu dacă sînt cel mai avizat...

— Hai, e foarte important! Și apoi, am pregătit o prăjitură cu fructe.

Jett nu mai ezită și, lăsînd-o pe Stacey împreună cu Hal, se îndreptă spre casă.

— Dacă se ia după ea, durează pe puțin jumătate de oră, bodogăni Crocker. Ți-e foame, miss Kiroff?

— În orice caz nu pot mînca prăjituri. Greutatea nu mă lasă să mănînc tot ce aș vrea. Dar am putea să stăm de vorbă?

Hal păru surprins, dar nu nemulțumit.

— Bineînțeles.

Ridică apoi privirea spre cer. Norii de ploaie erau din ce în ce mai amenințători.

— Hai cu mine! Am o mulțime de lucruri de făcut și n-am timp de pierdut.

Stacey îl însoți în garaj. Îl întrebă despre foraje și despre contractele cu compania. Află o mulțime de lucruri folositoare. Stewart fusese mai generos decît alte companii concurente și Crocker era foarte mulțumit de colaborare.

— N-avem decît o singură problemă, mai spuse meșterind ceva la un tractor.

— Bănuiesc că nu se poate să aflu și eu care e această... problemă...

— Ah, ba da! Chiar mă mir că Stewart n-a împrăștiat în cele patru vînturi ce s-a întîmplat aici.

Stacey aștepta plină de curiozitate.

— Avem o duzină de locuri în care se forează pe pămîntul nostru, începu Crocker. Cele mai multe sînt de pe vremea cînd J.J. conducea compania.

— J.J.?

Crocker o privi surprins, mirat de ignoranța ei.

— Da, tatăl lui Jett, J.J. Stewart.

— Oh, da, se grăbi ea să spună.

— Deci, puțurile nu mai erau atît de rentabile. Toamna trecută, Jett a hotărît să oprească forările. Dar, imediat după aceea, apa din puțurile noastre, care nu sînt prea departe de pompe, a devenit nebăubilă. Au fost două luni grele pînă cînd Jett a pus să fie săpate noile puțuri. Totul s-a rezolvat acum. Nu e prima dată cînd ne ajută.

Dar lui nu-i place să vorbească despre asta. Cred că nu l-ar favoriza ca om afaceri...

— Drăguț din partea lui, spuse Stacey gînditoare.

În contract, nu era – cu siguranță – prevăzut să fie săpate aceste puțuri. Dacă era cu toți atît de generos, care îi erau beneficiile? Nu era cea mai potrivită metodă de a-și conduce afacerile.

— Dar, uneori, poate să fie la fel de dur ca și tatăl lui. Dar nu e un băiat chiar așa de rău cum crede lumea, reluă Crocker.

— Da? făcu Stacey.

— Oh, cîte aș avea să vă povestesc! A avut o tinerețe zbuciumată!

— Dar s-a schimbat, nu?

— Nu toată lumea e convinsă! rîse Crocker. Dar eu cred că e un băiat sufletist, chiar dacă ceilalți nu sînt de aceeași părere..., inclusiv propria mea fiică!

Stacey reținu informația: Începea să devină ciudat. O interesa părerea celorlalți despre Jett.

Capitolul 5

Câteva minute mai târziu, începu ploaia. Jett ieşi val-vârtej din casă şi intră în garaj. Crocker tocmai se pregătea să urce pe tractor.

— Ei, Jett, cum e?

Jett, cu o mînă în dreptul stomacului, zîmbi cu un aer satisfăcut.

— Întotdeauna mănînci aşa?

— Bineînţeles! exclamă Crocker, instalîndu-se pe locul şoferului. Vezi ce-ai pierdut dacă nu te-ai însurat cu fata mea?

Stacey nu reuşi să-şi dea seama dacă Jett avusese sau nu intenţia să riposteze. Fermierul pornise deja tractorul şi zgomotul motorului fu atît de puternic, că îşi duse mîinile la urechi, încercînd să-l atenueze. Voi să iasă, dar se lovi de Jett, care o opri lîngă el, în timp ce Crocker, salutîndu-i vesel, demară într-un val gros de fum. Tractorul ieşi din garaj şi se îndepărtă prin ploaie.

Stacey se grăbi să se îndepărteze de Jett. De abia îi atinsese pieptul cu un umăr şi tot corpul îi fusese străbătut de un fior de excitaţie. Înaintă pînă în uşa garajului şi urmări din priviri dîra de fum, lăsată de tractor.

— Ce motor zgomotos! exclamă ea, pentru că nu ştia ce altceva ar putea să spună.

Din locul în care era, simţea privirea arzătoare a lui Jett pe corpul ei.

— Ai obţinut toate informaţiile pe care le-ai dorit?

— Dacă nu chiar toate, destule..., replică ea.

Continua să privească cum stropii de ploaie săpau urme subţiri în pămîntul noroios. Camioneta lor i se părea foarte departe. Chiar dacă ar fi alergat pînă la ea, tot ar fi ajuns uzi leoarcă. De aceea îi spuse lui Jett peste umăr:

— Cred că vom mai sta aici o bună bucată de vreme. Mai bine ai fi rămas în casă.

— Dacă o orășeancă așa cum ești tu e obligată să stea într-un garaj, cel puțin s-o apere un bărbat ca mine. Și aici sînt ceva șoareci...

— Nu mi-e teamă de șoareci.

Jett ridică privirea spre bîrnele de la acoperiș.

— Unde sînt șoareci, sînt și bufnițe. Și bufnițele devin violente dacă le deranjezi. Tractorul, probabil, le-a speriat...

Stacey îi urmări privirea. Garajul era sinistru și ploaia și vîntul produceau sunete ciudate, înfricoșătoare.

— Bufnițe? reluă ea cu o voce nesigură.

— Da, o mulțime...

Stacey făcu un pas, apoi încă doi spre Jett, privind bîrnele de sus ale garajului.

— Nu văd nici una.

— Ai grijă pe unde calci! Știi cîte animale adoră șoarecii?

Înspăimîntată, Stacey îl privi cu ochii mari. Degajat, Jett se așeză pe o cutie și răspunse întrebării ei mute:

— Șerpii, de exemplu!

Stacey parcurse într-o clipă cei cîțiva metri care o despărțeau de Jett.

— Chiar șerpi? Oh, nu, Jett!

Cu un gest protector, o cuprinse de talie și o așeză pe genunchii lui. Zîmbea.

— Nu-ţi fie teamă. Nu sînt periculoşi. Sau nu foarte periculoşi... Doar se încolăcesc în jurul tău...

— Oh, opreşte-te! exclamă Stacey, cuprinsă de un frison şi privind înspăimîntată în jur.

— Fii calmă! o linişti el, apropiind-o şi mai mult de corpul lui.

Stacey se îndepărtă rapid de el şi-i privi chipul zîmbitor.

— Ia stai puţin! Chiar sînt bufniţe şi şerpi pe aici? Sau încerci doar...

— Bineînţeles! răspunse el şi ea se încruntă pentru că nu înţelesese exact la care întrebare răspunsese el. Dacă nu te mişti, vor rămîne liniştiţi.

Jett surîdea pe sub mustaţă. Nemişcată, atentă, Stacey îl analiza răbdătoare, aşteptîndu-l să izbucnească în rîs. Numai că, în apropierea lui, femeia din ea tresărea şi se înfiora la cea mai mică mişcare. Ah, era cumplită această senzaţie! Şi nu putea face nimic împotriva ei...

— Acum, dacă tot ai mîncat, observă ea cu răceală, ţi-ar surîde ideea unor alte plăceri, nu?

Jett aprobă cu un aer încîntat.

— Da, mi-am refăcut forţele. Eşti pregătită să-mi rezişti?

— Violul nu mai e la modă, explică ea calmă.

Ar trebui să încerci să mă seduci, să mă inviţi la o cină de vis, să mă ameţeşti cu vorbe frumoase, să mă impresionezi... Scena aceasta n-are nici un farmec. Lipseşte finul ca să mă răstorni în fân...

— Te voi impresiona după ce te voi răsturna în fân, dacă tot îţi place exprimarea asta, promise el cu un zîmbet încrezător.

În păr îi străluceau încă cîteva picături de ploaie. Stacey şi-ar fi dorit să le strivească sub degetele ei, dar – în loc de aşa ceva – îşi asumase mîinile în buzunarele hainei.

— Nu e genul meu, spuse ea.

— Încearcă, totuşi... Îţi promit că îţi va plăcea.

Fără să se mai poată îndepărta de el, Stacey nu se mai împotrivi îmbrăţişării. Continuau să se privească, în timp ce mîinile lui Jett îi cuprindeau capul, apropiindu-l tot mai mult de chipul lui. Fără să închidă ochii, îşi apropie gura de a ei şi i-o atinse o dată, apoi încă o dată, ca o mîngîiere, ca un gest tandru de alint. A treia oară, apăsarea gurii lui peste a ei se prelungi. Stacey închise ochii şi se lăsă în voia senzaţiilor plăcute care o cuprinseseră. În trupul ei, dorinţa creştea, arzîndu-i buzele. Cuprinse cu degetele crispate încheieturile mîinilor lui Jett, într-o ultimă încercare zadarnică de a se elibera. Dar ce rost ar

mai fi avut? Era atît de plăcut, atît de nou! Şi cît de periculoase puteau fi cîteva săruturi?

Undeva, în gînd, îi încolţi ideea că existau totuşi nişte riscuri. Dar era deja prea tîrziu ca să mai reacţioneze. Nu se mai putea gîndi la nimic. Mîna ei coborî de pe umărul lui Jett spre spate, stîngace, timidă, mîngîietoare. Apoi urcă din nou şi degetele ei se ascunseră în părul lui încă umed de ploaie. În braţele lui, uitînd de tot şi de toate, se abandonă plăcerii pe care i-o provocau mîngîierile lui.

Săruturile lor deveniră mai lacome, mai arzătoare. Răsuflările lor se accelerară. Stacey îşi lăsă capul pe spate şi, cu buzele alunecînd de-a lungul gîtului ei, Jett îi descoperi pulsul zbătîndu-se sub pielea înfiorată. Descoperi fericit acest semn de abandon şi buzele lui deveniră mai îndrăzneţe.

Stacey tremura. Senzaţii demult uitate se trezeau în sufletul ei. Şi Jett ştia. Şi ştia şi cum să le facă mai puternice şi cum să le stingă. Mîna lui se strecură pe sub haina ei, descoperind ţesătura mătăsoasă a cămăşii, în timp ce cu vîrful limbii îi mîngîia pielea fină a gîtului.

Cu degete abile, îi descheie primul nasture şi buzele lui coborîră spre umăr, lăsînd o dîră arzătoare în urma lor. La fel de încet, descheie al

dulcea nesaţ. Îi atinse cu mîna un sîn, i-l cuprinse în palmă şi-l simţi întărindu-se cu fiecare mîngîiere a lui.

– Vezi? spuse el surîzînd.

Dar Stacey nu mai era sigură că glasul se va supune voinţei ei. Înclină capul în semn de răspuns, fără să deschidă ochii, nevoind să piardă nici o secundă din miracolul senzaţiilor pe care le trăia.

— Da, dar...

Îi atinse cu palma vîrful celuilalt sîn, mîngîindu-l pînă îl simţi că se întăreşte. Cu ochii plini de ironie, dar şi de o senzualitate neascunsă, o privi pe Stacey:

— Nu e nevoie să mai spui nimic, o sfătui el. E prea frumos pentru a renunţa, Anastasia...

O tachina spunîndu-i astfel, dar Stacey nu avu puterea să surîdă. Deşi se simţea copleşită de acest val de senzaţii care o invadaseră, deşi aceste mîngîieri îi făcuseră plăcere, dădu din cap în semn că *nu*. Cu o voce nesigură şi ezitantă, încercă totuşi să exprime ceea ce simţea:

— Pentru tine dragostea e doar un divertisment... Cum ai spus? O recreaţie sexuală. Eu nu pot aşa. Ar putea fi, într-adevăr, plăcut. Dar nu pentru multă vreme.

— Trei săptămîni, îi sugeră el, cu buzele

foarte aproape de gura ei, căutînd şi alte metode de a o convinge.

— Încetează! şopti Stacey, bucurîndu-se de aceste ultime clipe de plăcere.

Cu fiecare minut care trecea era prea tîrziu. *Deja* era prea tîrziu. Ar fi făcut un lucru de care, după aceea, i-ar fi fost ruşine. Încercă din nou să se îndepărteze de Jett.

— Lasă-mă!

El mormăi ceva şi o strînse şi mai tare în braţe. Mîna lui coborî de-a lungul spatelui ei, pe coapse şi mai jos, pe picior.

— Acum arată-mi ce ştii să faci. De ce nu-mi mai răspunzi la săruturi?

Ca într-o fulgerare, teama şi excitarea se amestecau în sufletul ei. Trebuia să se oprească. Dacă nu se oprea acum, va fi pierdută. Începu să gîndească foarte repede. Şi brusc, învingîndu-şi dorinţa, corpul ei se îndreptă în braţele lui Jett.

— Ce s-a întîmplat? întrebă el.

— E un şarpe în spatele tău.

Ceea ce urmă fu atît de caraghios că Stacey rîse cu lacrimi. Jett o împinse, apoi o trase după el, astfel că, în mai puţin de un minut ajunseseră în celălalt colţ al garajului. În timp ce Jett analiza cu atenţie locul în care se aflau, Stacey se de-

pârlă de el și începu să rîdă în hohote. La cîțiva pași de ea, cu pumnii strînși și încruntat, Jett o privea cu atenție. Și, cum ea nu se mai putea opri din rîs, schiță și el un surîs stîngaci.

Ah, mică...

— Viperă? îi sugeră ea, cuprinsă din nou de hohote de rîs.

— Hai! îi ordonă el, cuprinzîndu-i cu putere încheietura, de parcă ar fi vrut să pună la încercare rezistența oaselor ei. O ploaie rece ne va prinde bine la amîndoi. Să ieșim de aici!

Fără să se opună, Stacey porni în urma lui spre camion continuînd să rîdă. Ploaia se mai oprise puțin. Jett îi deschise portiera și se îndreptă spre locul lui. Stacey urcă ștergîndu-și lacrimile de pe obraz, apoi îi aruncă o privire întrebătoare.

— Ești supărat?

— Nu te-aș sfătui să mai încerci o dată. M-ai păcălit... Prima oară a mers, dar a doua... Îți voi plăti pentru asta!

— Credeam că sîntem chit pe chit, spuse ea, dar vocea îi fu acoperită de zgomotul motorului.

Jett opri doar ca să ia cîinele și continuă drumul în tăcere pînă la alte două locuri de forare. În timpul drumului mai discutară doar probleme de serviciu. Ceea ce nu o împiedica pe Stacey

să-şi simtă crescînd nivelul adrenalinei de fiecare dată cînd Jett vorbea sau rîdea.

Aproape la ora unu după-amiaza, Jett îşi privi ceasul şi o întrebă:

— Ai văzut destul pentru azi?

— Da, ar fi bine să mă întorc la birou.

— Şi eu. Ne mai oprim o singură dată şi atît. Caută în cutia de bord un plic.

Stacey găsi un plic ce purta un antet oficial.

— Deschide-l. E un contract de închiriere? Scrisoarea unui avocat? Asta e! Dă-mi-l mie.

Continua să conducă cu o singură mînă, în timp ce cu cealaltă ţinea hîrtiile pe care aruncă o privire rapidă. După doi sau trei kilometri, se opri în faţa unei staţii service ce părea demult desfiinţată. O caroserie de maşină era aruncată lîngă nişte distribuitoare automate de benzină. Pe pămînt, erau împrăştiate cutii de bere, cartoane de la mîncare şi bucăţi de tablă ruginită.

— Superb! comentă Stacey, privind în jur cu dezgust.

— Înăuntru e şi mai rău, adăugă Jett oprind motorul. Rămîi aici. Nici eu nu stau mai mult de un minut.

— Ce vrei să cumperi de aici? glumi ea. Băutură de contrabandă?

Jett se strîmbă.

— Ăştia m-au tras pe sfoară ani la rînd. E timpul să fac ceva, înainte de a ajunge la sapă de lemn.

Ce se va întîmpla? se întrebă ea neliniştită, în timp ce Jett cobora din camion. Un bărbat apăruse în uşa barăcii şi rămăsese înfipt acolo. Mai strigă pe cineva din interior şi apăru un alt bărbat într-o pereche de blugi jegoşi şi cu o vestă veche. Amîndoi îl priveau pe Jett cu un aer ostil.

Stacey rezistă tentaţiei de a coborî geamul pentru a auzi ce discutau. Jett părea calm, dar de neînduplecat. Ceilalţi doi se întunecaseră la faţă în timp ce el le vorbea. Apoi primul spuse ceva, o înjurătură, desigur, căci Jett îşi pierdu calmul şi înaintă încă un pas, ameninţător. Apoi, cu un gest, îngrămădi hîrtiile pe care le ţinea în mînă în buzunarul de la cămaşă al bărbatului. Şi, fără să mai adauge un singur cuvînt, făcu cale întoarsă.

Al doilea individ însă îl strigă. Jett se întoarse şi spuse ceva care-i făcu pe amîndoi să tresară şi să se încrunte. Stacey îşi înăbuşi un strigăt. Situaţia se înrăutăţea. Dar, în mai puţin de un minut, Jett redeveni stăpîn pe situaţie. Şi, cînd ajunse la camion, primul bărbat alergă după el, încercînd să-l înduplece. Jett nu răspunse şi închise cu un zgomot sec portiera.

— Ascultă, Stewart, insistă omul, am putea să ne înțelegem.

— Așa mi-ai spus și acum șase luni, Beeker. Acum discuți cu avocatul meu.

— Dar asta o să mă coste mai mult decît dacă îți dau cele o sută de mii...

— Ai avut o șansă, Beeker, și eu nu ofer niciodată două. Ia-ți mîinile de pe portieră!

Bărbatul se făcu roșu ca para și se îndepărtă.

— Ești un ticălos, Stewart! Ca și tatăl tău!

— E primul adevăr pe care-l spui de ani de zile, îi răspunse Jett cu o voce indiferentă.

Porni mașina atît de brusc, încît Stacey trebui să se agațe cu toată puterea de mînerul portierei, pentru a nu fi izbită de banchetă. Fără să arunce nici o privire înapoi, Jett o porni pe șoseaua ce ducea spre oraș. Stacey tuși ca pentru a-i atrage atenția.

— Nu mă întreba nimic! o avertiză Jett.

— Nici n-aveam de gînd.

— Perfect!

— Nu credeam că ai atîția dușmani!

Jett inspiră adînc.

— Am mai mulți dușmani decît prieteni, crede-mă!

Stacey îi aruncă o privire. Hotărît lucru, bărbatul acesta era mult mai complex decît își ima-

ginase ea. Generos cu tipi cum era Crocker, se dovedea dur cu cei ca Beeker. Chiar cu riscul de a-l supăra, întrebă:

— Dușmanii i-ai moștenit de la tatăl tău sau ți i-ai făcut singur?

— Și una și alta. N-am fost un tînăr model...

— Mi-am dat seama. O tinerețe agitată...

Jett îi aruncă o privire.

— Fabulezi sau repeți ce ți-a spus Crocker?

— Nu mi-a povestit nimic despre fata lui, dacă la asta te referi.

Jett nu mai spuse nimic. Cînd se hotărî să zică ceva, avea fălcile încleștate și glasul îi suna nefiresc.

— Am făcut multe prostii, dar asta s-a întîmplat cu mult timp în urmă. Numai că oamenii uită acest amănunt.

— Și Joyce Crocker a uitat?

— N-o amesteca aici, vrei?! sări brusc Jett. Ea a fost cea care a impus tăcerea asta dintre noi, nu eu!

— Tatăl ei știe?

— Tatăl ei a înțeles mai bine decît ea situația. Dar nu-i purta tu de grijă lui Joyce Crocker! E prea fericită acum ca să se mai gîndească la mine...

— Copilul e al tău?

Jett înjură printre dinți.

— Nu, Crocker nu putea să spună așa ceva! Asta e numai imaginația ta, domnișoară detectiv!

— Viața ta lasă multe lucruri sub semnul întrebării, pe care numai o imaginație bogată le poate întregi! replică Stacey.

— Va fi un subiect plăcut de conversație la următorul cocktail...

Stacey aprobă cu o mișcare a capului, dar, în sufletul ei, regreta că se lăsase învinsă de curiozitate. Ar fi putut să afle tot ce dorea și fără să fie atît de agresivă și atît de directă. Erau multe lucruri care îi uneau. Ca și ea, Jett făcuse greșeli în tinerețe și îi era greu să le șteargă din amintirea celorlalți. Și, fie că admitea sau nu, noutatea despre căsătoria lui Joyce nu îi făcuse nici o plăcere lui Jett.

Stacey bănuia cam ce simțea. Și ea suferea cînd se gîndea la bărbatul cu care își împărțise viața aproape un an de zile. Rick era vesel și inteligent și se înțelegeau perfect pînă... pînă la apariția revistei, bineînțeles. Își simțea inima grea cînd își amintea zilele fericite trăite împreună. Jett o regreta și el pe Joyce?

Prudentă, Stacey nu mai deschise gura pînă în oraș. Jett – nici atît. În fața porții societății, el

mașonă și ușa garajului se deschise. După ce opri camioneta, Stacey coborî, cu brațele încărcate de hîrtii, cu cizmele și poșeta. Doi mecanici aflați înăuntru îl salutară imediat pe Jett.

Bună ziua, domnule Stewart!

— Salut! răspunse Jett scurt. Vezi ce are motorul ăsta, Harry, se adresă el unuia dintre mecanici. Vezi ce poți să faci.

— 'Nțeles!

Ochii lui Harry se umbriseră, ghicind proasta dispoziție a patronului. Stacey privi în jurul ei. De a lungul unui perete, lîngă limuzina pe care o cunoștea, se mai aliniau încă trei mașini. Două erau acoperite cu huse și Stacey se apropie de cealaltă pentru a o admira. Era o mașină sport, lungă și joasă, cu o linie superbă, de un roșu strălucitor.

— Ce marcă e? întrebă ea, întorcîndu-se spre Jett.

— Jaguar.

— L-am scos ca să-i verific cilindrii, se grăbi Harry să explice cu un surîs nervos. O mașină ca asta se strică dacă stă nemișcată luni la rînd.

Jett nu răspunse, ci înaintă numai cîțiva pași.

— Cît e de frumoasă! exclamă Stacey. Dumnezeule! De ce n-o folosești, în loc să mergi cu camioneta asta înspăimîntătoare? Și cealaltă, ce

marcă e?

— Corvette.

— Şi cealaltă?

— M.G.!

Şi, incapabil să se abţină, Jett adăugă:

— Tata mi-a făcut-o cadou la 21 de ani.

— Într-adevăr? întrebă Stacey surîzînd. Şi Corvette?

Chipul lui Jett era total lipsit de expresie.

— La 22 de ani.

— Jaguar-ul la 23?

— Da, aprobă Jett după un timp.

— Şi ce s-a întîmplat la 24 de ani?

Trebui să aştepte răspunsul mai mult timp.

— A renunţat la cadouri atît de costisitoare. N-am condus niciodată maşinile astea.

Spunînd aceste cuvinte, se întoarse şi se îndreptă spre scara ce ducea către birouri. Dar, ca şi cum de abia atunci şi-ar fi dat seama de prezenţa celuilalt mecanic, strigă:

— Şi tu ce faci aici?

— Am coborît doar pentru un minut, se bîlbîi el.

— Vezi-ţi de treaba ta şi nu mai sta degeaba! urlă Jett, apoi dispăru pe scară.

— Oh! oftă Stacey şi se întoarse surprinsă spre Harry. E vina mea sau a ta?

— Cred că a nici unuia. Pe măsură ce îmbătrînește, devine la fel de dezagreabil ca și tatăl său... Asta e tot!

Stacey răsuflă ușurată.

— Credeam că am făcut o gafă cu mașinile astea...

— Nu-l interesează, în orice caz... Nu-i mai plac mașinile de cînd a avut accidentul.

Stacey tresări.

— Ce accident?

— Ce-a mai rămas din mașină e în curtea Beekeri-lor, păstrat în amintirea a nu știu ce...

Brusc, mecanicul se opri, regretînd parcă faptul că a vorbit prea mult. Și, după ce îi aruncă o privire stînjenită lui Stacey, se îndepărtă murmurînd:

— E o poveste veche...

Capitolul 6

Stacey fu mulţumită că nu mai avusese ocazia de a-l întîlni pe Jett în după-amiaza aceea. El rămăsese în biroul lui, ea – în al ei. Şi, programul terminîndu-se, Stacey plecase fără a-l mai întîlni.

Dar, la sfîrşitul zilei de vineri, se hotărî să-i vorbească. Avea de gînd să înceapă examinarea conturilor bancare. Şi, ca să o poată face, avea nevoie de o autorizaţie scrisă din partea lui Jett.

Stacey o întîlni pe Honey Spelling, secretara, cu brațele pline de dosare.

— Îl căutați pe domnul Stewart? Tocmai a plecat.

— Se mai întoarce?

— Mă îndoiesc. L-a chemat sora lui, puțin mai devreme. Așa că a plecat acasă. Și pe mine m-a încurcat puțin plecarea lui neașteptată. Aveam nevoie de niște semnături.

— Fir-ar să fie! exclamă Stacey nervoasă. Trebuia să vin mai devreme. Ce să fac acum?

— Locuiește la două străzi de aici. L-ați putea vizita...

Stînjenită la acest gînd, Stacey ezită.

— Dacă ați avea timp, ar fi grozav! Și ați putea să-i lăsați și niște scrisori urgente din partea mea.

— Da, aș avea timp să trec, murmură gînditoare Stacey. Mă gîndeam să lucrez pînă la opt sau nouă seara, dacă aș fi avut acces la datele din bancă.

— Uitați ce vă propun eu. Îl caut pe domnul Stewart să văd dacă mai e acasă.

— Bună idee! aprobă Stacey.

Dar telefonul suna mereu ocupat.

— Ghinion! oftă Honey. Și el e în stare să plece chiar dacă aude telefonul sunînd înainte de a

ieși

Blaney își făcu singură curaj.

Bine, de acord! Trag o fugă pînă la el. Continuă să dai telefon. Una dintre noi tot îl va găsi. Dă-mi scrisorile pe care trebuie să i le duc.

Blaney le așează pe toate într-un plic mai mare pe care i-l dădu lui Stacey. Dar, tocmai cînd se pregătea să iasă pe ușă, îl zări pe Orville gata de plecare. Pentru că nu îi surîdea ideea de a face drumul în compania lui, se dădu înapoi și aștepta pînă cînd acesta ieși.

Afară, vremea se mai încălzise. În oraș era agitația de la începutul oricărui sfîrșit de săptămînă. Stacey se grăbea, dar se simțea cuprinsă de o emoție ciudată. Avea impresia că cineva o observă sau o urmărește. Era o senzație deranjantă, aproape neliniștitoare... Era aceeași impresie ca și cu cîteva seri înainte cînd Jett o conducea la motel. Cine știe dacă nu cumva Orville o văzuse și o urmărea?

Se opri la semaforul din fața farmaciei și aruncă o privire scurtă în urma ei. Nimic semnificativ. Totuși, sentimentul acesta straniu continua să o stăpînească. Trecu prin fața localului unde cinase cu Jett. Lîngă local, era o frizerie.

Din reflex, Stacey mai aruncă o privire în urma ei. În clipa aceea, observă o mișcare ce se

reflecta în vitrină. Un grup de bărbaţi se îngrămădiseră curioşi la geamul localului şi, turtindu-şi nasurile de fereastră ca să o vadă mai bine, îi surîdeau larg. Printre ei, cine altul decît Orville?

Ce ticălos! gîndi. O văzuse, probabil, că se pregăteşte să plece şi-i anunţase şi pe ceilalţi că urma să treacă pe acolo. Era de presupus că nu se mai despărţea de fatalul număr din *High-Rise*, pe a cărui copertă trona fotografia ei.

Dezgustată, Stacey se îndepărtă în grabă. Nu avea nevoie de aşa ceva! Dacă fiecare bărbat din oraş avea să rîdă de fiecare dată cînd o întîlnea... Oh, blestemat fie acest Orville!

Ajunse imediat la locuinţa lui Jett. Portarul era în picioare şi surîse văzînd-o.

— Bună ziua! îi spuse ea. Domnul Stewart e?

— Da, domnişoară. Să-l anunţ că veniţi?

— Da, bineînţeles.

Portarul îi făcu loc să intre în lift. Apoi apăsă pe butonul interfonului şi urcă împreună cu ea pînă la etajul al treilea. Cînd uşile liftului se deschiseră, vorbi:

— Domnule Stewart.

Vocea lui Jett se auzi clară în interfon:

— Da, bine, George!

Şi portarul se întoarse spre Stacey:

— Intraţi, sînt sigur că apare în mai puţin de

un minut

Apartamentul ar fi putut fi luxos dacă Jett ar fi avut timp să-l aranjeze așa cum trebuia. La intrare, lîngă oglindă, trona un sac plin de golf. În sufragerie mare și luminoasă erau foarte puține mobile. O canapea stil vechi, acoperită cu brocard era așezată într-o parte. Pe spătar erau aruncate mai multe bucăți de material, ca și cum Jett sau oricine altcineva ar fi vrut să schimbe țesătura. De aici, Stacey trecu în sufragerie. Pe un colț de masă se îngrămădeau ziare și reviste. O cămașă galbenă era aruncată pe un scaun. Pe perete era agățată o singură fotografie imensă. Cam aceasta era mediul în care trăia Jett. Apropiindu-se de fotografie, Stacey îi recunoscu pe Jett și pe Jack, cu mulți ani în urmă. Lîngă ei erau două femei și copiii lor. Una dintre ele era soția lui Jack pe care Stacey o văzuse într-o fotografie din biroul lui din Philadelphia, cealaltă era, probabil, sora lor. Între ei doi se afla mama lor, atît de tînără, că nu-ți venea să crezi că are copii atît de mari. Stacey zîmbi. Era o fotografie reușită.

Luîndu-se după firul telefonului, îl găsi pe Jett în bucătărie. Era cu spatele la ea și, cu receptorul fixat între umăr și obraz, aranja cîteva pahare pe o tavă.

— Da, de acord, spuse el. Continuă.

Era în pantaloni scurți, șosete albe și tenișii. Nimic altceva și privirea lui Stacey rămase îndelung fixată pe spatele lui gol. Era la fel de tentată să rămînă și să se bucure de acest spectacol, ca și de cealaltă alternativă: să dispară de acolo cît mai repede, înainte ca el să o poată vedea. Virilitatea pe care o emana corpul lui o tulbura. Avea umerii largi și șoldurile înguste, iar pielea îi strălucea de parcă ar fi fost aurită. Fie că Jett își petrecuse vacanța într-o țară cu climă tropicală, fie că asta era ținuta lui pentru golf.

Probabil că simțise că-l privește cineva, căci întoarse capul spre ușă. Nu păru prea surprins să o vadă pe Stacey. Dimpotrivă, văzîndu-l, tot ea fu cea care simți că-și pierde puterile. Din față, cu pieptul dezgolit, era mult mai frumos decît și-l imaginase ea.

— Da, spuse Jett la telefon, în timp ce o privea pe Stacey tot mai amuzat: Stabilim luni.

Stacey făcu eforturi vizibile pentru a-și reveni și alcătui repede în gînd un plan de bătaie.

— Cumpără cît vrei, Harold, continuă Jett. Dar ține degetele încrucișate pînă se deschide Bursa!

Apoi, ceva mai nerăbdător, adăugă:

— Harold, mai am și alte lucruri de făcut!

Stacey nu auzi răspunsul interlocutorului lui Jett, dar îl bănui, din moment ce Jett izbucni în râs și declară:

— Toată săptămîna mi-am petrecut-o încercînd să-i încurc planurile domnișoarei Kiroff. Pînă la urmă, va face jocul meu. De aceea, nu mă mai ține degeaba de vorbă. Pierd timp!

Stacey îl fulgeră din priviri. Intenționat spusese aceste cuvinte, ca s-o rănească! De aceea se hotărî să fie tare pe poziții, chiar dacă – în sufletul ei – se simțea cuprinsă de un val ușor de ameteală.

Jett începu să rîdă.

— La naiba cu Bursa asta! Sînt lucruri mult mai bune pe lume!

Închise și smulse firul telefonului din priză. Apoi se întoarse spre Stacey.

— Ei?

— Ai niște hîrtii de semnat, replică ea pe un ton ferm.

Avea un pix în poșetă pe care îl scoase și i-l întinse. Jett luă pe rînd scrisorile, le citi și le semnă. La ultima, mai adăugă un paragraf. În timp ce scria, Stacey îl observa cu atenție. Erau față în față, despărțiți de mai puțin de un metru. Dacă întindea mîna, ar fi putut să-l atingă. Ce-ar fi făcut? Ar fi rîs? Ar fi fost surprins? Ar fi luat-o

în braţe?

După ce semnă toate hîrtiile, Jett spuse:

— Şi eu care credeam că mi-am terminat ziua de lucru.

— N-a fost chiar aşa.

— Altceva?

Atît de aproape de ea, lui Stacey îi păru foarte înalt. Zîmbea, dar ea începuse să se obişnuiască cu zîmbetele lui ironice, sarcastice.

— Aş vrea să încep în seara asta să examinez conturile bancare, zise ea cu o privire rece. De aceea am nevoie de o autorizaţie din partea ta, fie scrisă, fie verbală.

— Aş face orice pentru tine, replică el cu dezinvoltură. Ce altceva mai pot să fac?

— Nimic, mulţumesc.

— Eşti sigură?

Îl privi cu răutate.

— Da, sînt sigură.

— Dacă mi-aş fi dat seama cît de mult doreşti să mă vezi, aş fi trecut prin biroul tău înainte de a pleca.

— Aveam nevoie de o pauză, răspunse ea fără să se gîndească prea mult.

Apoi îşi dădu seama că Jett va interpreta aceste cuvinte în defavoarea ei şi se grăbi să adauge:

— E plăcut să iei o gură de aer curat.

— Dar, uneori, nu e de ajuns ca să te limpezești, nu? o ironiză Jett.

Îi înapoie pixul și rămase în același loc, astfel încît, ca să poată strînge scrisorile, Stacey trebui să-și facă loc pe lîngă el.

— Am plecat. De fapt și tu te pregăteai să ieși, nu?

— Hm..., mormăi Jett cu un aer amuzat. Sora mea mi-a telefonat ca să mă anunțe că s-a întîmplat o catastrofă.

— Nu e ceva foarte grav, nu?

— Oh, ba da! îi răspunse Jett încrucișîndu-și brațele pe piept.

Vocea lui se schimbă, devenind mai blîndă, cînd spuse:

— Nepotul meu face parte din echipa de *base-ball* a juniorilor. Astăzi, antrenorul a întîrziat și unul dintre băieții mai mari a hotărît să le vorbească puștilor despre realitățile vieții. Ori Jamie n-a înțeles bine, ori băiatul acela are probleme serioase... Pe scurt, sora mea m-a rugat să clarific situația.

Glumea? Roșind, Stacey dădu drumul scrisorilor în poșetă.

— Familia ta te consideră un expert în materie? Sau tatăl nepotului tău e destul de înțelept

pentru a nu se amesteca?

— Sora mea e divorțată. Soțul ei era un incapabil și tatăl meu a fost primul care și-a dat seama. Și, ca de obicei, cum a fost omul extremelor, a dezmoștenit-o pe sora mea. Acum nu mai contează. Ne descurcăm foarte bine și fără soțul ei. Nu vrei să mergem împreună la ea?

Și, stăpînindu-și rîsul, adăugă cu o voce seducătoare:

— Împreună, vom rezolva problema imediat!

Stacey îi întoarse un surîs înghețat.

— Sînt sigură că te vei descurca și singur.

— Dar nu ar fi deloc amuzant! Hai, ce spui? Lasă baltă banca! Mergem să discutăm misterele înmulțirii în familie.

— Cine te aude, te crede un sfînt.

— Dar chiar sînt, declară Jett pe un ton cît se poate de solemn. Numai tu mă faci să mă transform în rău.

— Nu chiar?

— Da. De aceea și aștept să treacă cele trei săptămîni de lucru. Poate că, în afara orelor de program, nu-mi mai provoci aceleași reacții.

— N-ai să ai ocazia să verifici, pentru că nu voi mai fi aici.

— Philadelphia nu e chiar atît de departe.

— Și, așteptînd ca timpul să treacă, vei rede-

veni un sfînt?

— Absolut.

Stacey îl privi neîncrezătoare. otuşi, trebuia să recunoască: în seara aceasta nu încercase să o atingă nici măcar cu un deşt. Era prima oară cînd rămăsese singură cu elfără ca el s-o ia în braţe.

— Acordă-mi favoarea de a fimartora jurămîntului meu de bună purtare, îi cru el.

— Poftim?! făcu ea surprinsă.

— Oh, nu e nimic neobişnuit, îţiur!

— Atunci, ce e?

— Apropie-te şi fii atentă, spue el înaintînd cu un pas.

Cu un gest rapid, îi desprinse lentiţa cu care avea strîns părul. Instinctiv, Stacy scutură din cap şi părul ei negru îi căzu pe umeri, într-o revărsare de reflexe negre-albăstrui .

— Da, îl auzi ea din nou, în tmp ce Jett îşi strecurase degetele între buclele ei mătăsoase şi întunecate. Aşa îmi placi, nu ci un coc imposibil ca cel pe care-l aveai.

— Într-adevăr?

— Oh, da, e de o frumuseţe neaşteptată, reluă el, îmbătat de parfumul subţ al părului ei. Tu eşti frumoasă... chiar şi aşa, înbrăcată!

Atingerea degetelor lui era plăcută şi îi răspîn-

dea în corp o căldură neobișnuită. Cînd vorbi, vocea ei era răgușită și tremurată.

— Ești sigur că poți clarifica situația nepotului tău?

— De ce n-aș putea?

— Ei bine, dacă faci jurămînt de castitate pentru următoarele trei săptămîni, poate că vei uita...

— Spune, nu-ți pare rău că am făcut jurămîntul, Anastasia? murmură Jett cu buzele atît de aproape de urechea ei, încît Stacey îi simțea răsuflarea fierbinte pe față, pe gît, înfiorînd-o.

Dumnezeule! își spuse ea în gînd. Totul era în favoarea lui! Dragostea pentru nepot, surîsul care îi înflorea pe buze cînd vorbea despre sora lui... Nu, nu se putea să fie atît de rece și de indiferent cum voia să pară! Și acum, cînd ea acceptase situația și se hotărîse să nu se mai împotrivească propriilor sentimente, el ceda! Nu se putea așa ceva! Era prea mult pentru ea! Reușea să facă din ea tot ce dorea.

Dar arată-i și tu ce știi! se încurajă ea. Și, cu privirea în ochii lui, șopti:

— N-are nici un farmec să fii înțelept...

Dacă aceste cuvinte îl surprinseseră sau nu, Stacey nu reuși să-și dea seama. Lipindu-se și mai mult de el, îi simți brațele cuprinzînd-o și

buzele căutîndu-i gura. De data aceasta însă, Stacey luă inițiativa. Își arcui corpul pentru a se mula perfect pe al lui și cu limba îi mîngîie conturul frumos al buzelor. Părul lui Jett era des și ea îl simți înfiorîndu-se cînd îșî trecu degetele prin el. Apoi mîna ei coborî pe spatele lui gol, lăsînd cu unghiile dungi lungi și roșietice. Îi simțea tot corpul electrizat de atingerea ei. Stacey gemu chiar lîngă urechea lui și-i simți buzele devenind mai lacome și apăsarea lor mai pătimașă. Îi căută din nou gura, apropiindu-se și depărtîndu-se de ea, într-un joc senzual, care pe Jett îl înnebunea.

Așa deci, își spuse, și eu pot să-l seduc.

Îi cuprinse cu brațele gîtul și îșî strivi sînii de pieptul lui puternic. Îmbrățișarea lui Jett devenea tot mai puternică și mai pasionată. Stacey își plimbă degetele pe linia umerilor, apoi pe spate. Jett se înfiora la aceste mîngîieri, pînă cînd, sub puterea dorinței se aplecă deasupra mesei. Stacey se lăsă pe spate, nu pentru a încerca să fugă de el, ci pentru ca acest contact dintre corpurile lor să fie mai intim, mai excitant.

Buzele lui Jett alunecară pe gîtul ei, tot mai lacome, mai fremătătoare. Degetele lui descoperiseră sub țesătura fină a cămășii rotunjimile trupului ei. Uitîndu-și planurile, Stacey se agăță

de umerii lui, şoptindu-i la ureche cuvinte tandre. Îşi pierdea capul. Cuprinsă tot mai mult de dorinţă, devenea nebună!

Prea mult timp Jett jucase rolul seducătorului, prea mult timp Stacey se stăpînise, deşi îl dorise şi ea din prima clipă. Se simţea bine acum, cînd putea să-i răspundă şi să se bucure de mîngîierile lui.

— Stacey, şopti el cu vocea gîfîită. Vrei? Vrei, într-adevăr?

— Da, bineînţeles, spuse ea cu vocea caldă. Vreau, dar nu pot. Şi nici tu nu poţi. Tocmai ai depus jurămîntul de castitate, nu-i aşa?

Jett zîmbi într-o parte.

— Oh, nu! Nu poţi să-mi faci aşa ceva!

— Tu m-ai obligat...

Vorbind, continua să îl mîngîie, degetele ei alunecînd pînă la şort şi strecurîndu-se îndrăzneţe sub el.

— Jett... Mi-e imposibil să fac dragoste cu tine...

— Mă înnebuneşti!

— Şi tu mă înnebuneşti! repetă ea împingîndu-l încet înapoi. Jett, eu nu...

— Da, ştiu, ştiu...

Fără să-i dea drumul din braţe, îi prinse cu degetele bărbia, obligînd-o să privească în ochii

lui.

— Mi-ai spus deja... Nu vrei o aventură de o noapte. Tu vrei..., şi se părea că face un efort imens pentru a pronunţa aceste cuvinte, ... tu vrei iubire...

— Nu vînez o căsătorie avantajoasă, îi explică ea cu un surîs melancolic. Nu te nelinişti! Te asigur că o asemenea perspectivă mi-ar da mai multă bătaie de cap decît ţie. Nu încerc să te prind în cursă! Dar eu...

— Am înţeles, o întrerupse el, sărutînd-o pe frunte. Dar poate că ştiu mai bine decît tine ce ţi s-ar potrivi. Trei săptămîni de fericire...

— Într-adevăr, ar putea să-mi facă bine, admise, mîngîindu-i cu aceeaşi plăcere umerii.

Ar putea să aibă încredere în el şi să-i dezvăluie adevărul? Risca să se îndrăgostească de el, asta e tot! Îşi muşcă buza de jos şi îşi plecă privirea. Jett nu era un sentimental! Ura genul! Şi ea era... Luptîndu-se cu propria ei conştiinţă, declară cu voce ezitantă:

— Mai lasă-mi puţin timp...

În fond, de ce nu ar accepta această aventură fără viitor? Cine ştie dacă nu era o alternativă mai bună decît o viaţă plină de regrete. În joacă, îi atinse cu vîrful nasului gîtul şi îi simţi corpul cutremurat de un frison de plăcere. Poate că ar

merita... Simțea cum sîngele i se zbate nebunește în tîmple și inima e gata să explodeze.

— Lasă-mi puțin timp, reluă ea. Nu pot să mă hotărăsc fără să reflectez la toate posibilitățile. Căci, mai tîrziu...

— Mai tîrziu, nu vei regreta, Stacey, termină el cu voce caldă, strîngînd-o în brațe. Va fi atît de plăcut că singurul regret va fi acela că ai așteptat prea mult. Stacey ești adorabilă calmă! Dar eu simt focul care arde în trupul tău! Te doresc mai mult decît am dorit vreodată o femeie.

Respira greu și continua să o mîngîie, așteptînd din partea corpului ei acel răspuns afirmativ pe care îl dorea atît de mult. Era atent la cea mai mică tresărire provocată de mîngîierile lui. Continuînd să o sărute, degetele lui descheiară primul nasture al cămășii.

Stacey îl opri. Cu un surîs fals, exclamă:

— Jett, oprește-te acum! Altfel va fi prea tîrziu! Ce va spune nepotul tau? Te așteaptă...

Cu părere de rău, Jett o lasă să se desprindă din brațele lui. Îi mai atinse în treacăt buzele, apoi îi spuse cu un zîmbet trist:

— Poate că ai dreptate... Trebuie să fie altcineva mai calificat pentru a-i vorbi despre asta... Pentru că, de la o vreme, cred că nu mai pot să țin pasul cu ceilalți...

— Dimpotrivă! Eşti foarte potrivit, te asigur... şi foarte abil!

— Nu e de ajuns. De ce cu tine îmi pierd controlul?

— Poate pentru că eu nu m-am lăsat sedusă din prima seară, ca celelalte femei...

— Sau pentru că nu te interesează o căsătorie avantajoasă. Ce nu-ţi place la mine, Anastasia?

Ea zîmbi.

— Oh, nimic! Dar ce soţ, sărac sau bogat, şi-ar dori o femeie pe care a făcut-o celebră un şirag de perle? Doamne! Imaginează-ţi ce scandal ar fi în oraş! Domnul Stewart, proprietarul *Forajelor* cu acelaşi nume, şi tînăra care a pozat pentru o revistă sexy...

— Încetează! o opri Jett ce îşi pierduse brusc buna dispoziţie. Te obsedează revista asta! De ce o laşi să-ţi strice viaţa?

— Te rog, păstrează-ţi sfaturile pentru nepotul tău! replică ea cu duritate.

Apoi făcu un efort să surîdă, plăcut impresionată de faptul că el trecuse atît de uşor peste greşeala tinereţii ei. Ar fi trebuit chiar să-i mulţumească. Dar, de teamă să nu-şi dezvăluie sentimentele, verifică dacă a luat toate hîrtiile şi se pregăti să plece.

— Stacey, o opri el cu mîinile pe umerii ei.

În ochii lui albaştri era ceva tulburător, care o emoţionă.

— Ieri, am fost... Mi-am pierdut controlul... Nu a fost vina ta.

— Nu-mi vine să cred că îţi ceri scuze! îl tachină ea.

— Fie, voi încerca altfel să-mi dovedesc...

— Ai şi găsit cum! îl întrerupse ea rîzînd. Numai că nu vreau să te las să abuzezi! Noapte bună! Nu uita să fii drăguţ cu Jamie, da?

Despărţindu-se de el, porni spre bancă, dar îi fu destul de greu să se concentreze. La hotel, o aşteptau treisprezece trandafiri albi şi o carte de vizită nesemnată: *Impresionată?*

Oh, da! Era impresionată! Şi nu mai putea da înapoi. Se îndrăgostise de Jett Stewart. De puternicul, de egoistul, de periculosul Jett Stewart!

Capitolul 7

O trezi soneria insistentă a telefonului.

— Da?

— Stacey?

— Oh, Jett... Alo?

— Dormeai?

— Da, răspunse cu ochii închiși.

— Ai o voce minunată... Alintată și somnoroasă... Ești chiar atît de frumoasă cum îmi imaginez eu?

Stacey aruncă o privire asupra cămașii de

noapte şifonate.

— N-aş vrea să te dezamăgesc.

Jett izbucni în rîs.

— Mulţumesc. Te-am căutat aseară, dar nu erai.

— Dacă vrei să ştii chiar totul, află că puteai să mă găseşti la birou. Am lucrat pînă la miezul nopţii. Mă spionezi?

Fără să se gîndească, şopti:

— De fapt, chiar am impresia că cineva mă urmăreşte...

— Cum?

Stacey se aşeză într-o poziţie mai comodă şi oftă. Sentimentul acesta nu-i dădea pace. Dar ce rost avea să-i povestească lui Jett? Nu era sigură de nimic şi, cu siguranţă, el ar fi rîs de naivitatea ei.

— N-are importanţă. Cred că mai visez încă. De ce m-ai căutat aseară? Aveai nevoie de o asistentă pentru capitolul referitor la înmulţirea florilor şi a păsărilor?

— S-ar putea spune şi aşa, răspunse el amuzat. Am fost prins pe picior greşit o dată sau de două ori. Jamie are un stil foarte direct. A fost o întredevedere mai degrabă... stimulativă, ca să fiu sincer.

Stacey pufni în rîs.

-- Si ai dorit să reluăm partea practică pe care o începusem la tine, în bucătărie?

— Miss Kiroff, eşti la fel de inteligentă ca şi Jamie.

Surîzînd, Stacey îşi trase pătura sub bărbie.

— Dar acum bănuiesc că te-ai calmat, nu?

— Da, mulţumesc pentru grijă. Tocmai am încheiat o partidă de golf.

— Deja?

— Întotdeauna sînt într-o formă excelentă dimineaţa. Te vei convinge şi singură.

Prudentă, Stacey preferă să nu răspundă.

— Stacey?

— Da, da, murmură ea şi vocea ei era caldă ca o şoaptă de iubire. Nu te teme, nu am adormit.

— Mă ucizi, mormăi el.

— De ce m-aî sunat?

Nu voia să recunoască că e atît de fericită cum era şi strînse pleoapele cu putere, de teamă de a nu se destrăma acest vis frumos.

— Ridică-te din pat şi îmbracă-te! Trec să te iau!

— Dar azi e sîmbătă! Şi nu s-a luminat încă de ziuă!

— Trage draperiile! îi ordonă cu o voce ce nu admitea replică. Şi îmbracă-te bine.

— Dar eu...

Renunță la proteste și oftă.

— Da, știu, spuse el, înțelegînd la ce se referea, nici eu n-am prea dormit astă-noapte.

Apoi închise. Stacey se grăbi să facă un duș, se îmbrăcă în blugi și cămașă de bumbac, deci o ținută deloc pretențioasă, pregătită pentru orice.

După o lungă meditație, hotărî că cel mai bine e să-și strîngă părul în coadă, la spate.

Tocmai își termina machiajul la baie, cînd auzi bătăi în ușă. Jett i se păru foarte înalt și foarte puternic în blugii lui strîmți și cămașa în carouri, care aproape pocnea pe umerii lui largi.

— Ești gata?

— Da, aproape. Intră.

O refuză și Stacey se simți puțin decepționată. Iată ce cîștigi cînd aștepți un sărut pasionat chiar de dimineață! se mustră ea în gînd. Din pragul ușii, Jett aruncă o privire în cameră. Trandafirii erau așezați pe o comodă și era imposibil să nu-i vadă, dar el nu făcu nici un comentariu referitor la ei. Ce are? se întrebă Stacey. La telefon, fusese foarte drăguț...

De neașteptate, Jett mărturisi:

— Nu e un loc chiar atît de oribil cum credeam.

— Dar la ce te așteptai? întrebă Stacey în

timp ce se încălța.

Jett ridică din umeri.

— Motelurile nu mi-au plăcut niciodată. Cînd eram adolescent, mama mea mă purta cu ea prin toate excursiile pe care le făcea. De atunci urăsc locurile astea...

Intră totuși și se apropie de oglindă, în fața căreia era așezată pe o fotografie.

— Cine e?

— Bunica mea, răspunse Stacey, punîndu-și ochelarii de soare în poșetă. Luna viitoare împlinește 82 de ani. S-a născut în Rusia, dar a emigrat de mică în America.

— Deci, într-adevăr, ai sînge rusesc?

— Pe jumătate.

— Și cealaltă jumătate?

Stacey coborî privirile.

— Nu merită să fie povestit, crede-mă.

Jett se apropie de ea și îi mîngîie brațul cu vîrful degetelor.

— Ba da. Vreau să știu totul despre tine.

Stacey ridică ochii și îl privi neîncrezătoare.

— O schimbare de atitudine?

Patul era foarte aproape de ei, dar Jett nici nu privi măcar în direcția aceea.

— Poate! Mergem?

Cît se poate de firesc, îi cuprinse cu brațul u-

merii, îndreptîndu-se spre scări. Era plăcut să-i simtă corpul atît de aproape și, potrivindu-și pasul cu al lui, coborî surîzînd.

— Ți-e foame? Vrei ouă cu șuncă sau doar o cafea?

— Doar cafea. Cu condiția să mi se ofere o masă de prînz adevărată, nu ca alaltăieri.

— Am făcut eu așa ceva?

— Da, joi. Te-ai săturat cu tarte în bucătărie la Croker în timp ce eu te așteptam afară, moartă de foame.

— Cît de zăpăcit pot să fiu! exclamă el. Îți promit să-mi iau revanșa azi. Știi să gătești?

— Nu, știu doar să fac rezervări pentru mese la restaurant.

Jett rîse, încîntat de sinceritatea ei.

— O femeie modernă.

— Mulțumesc.

— Și vrei să-ți dăruiești inima unui bărbat bucătar?

Mergeau spre parc. Indiferentă la tot ce se întîmpla în jurul ei, Stacey era atentă doar la contactul mîinilor lui Jett cu corpul ei.

— Nu cred că aș suporta prea mult timp un bărbat care și-ar petrece jumătate de zi la bucătărie.

— Punct pentru tine! Îți dorești un bărbat cu

care să nu te plictisești? Cu care să ai copii? Care să te întrețină?

— Sînt în stare să cîștig banii de care am nevoie! ripostă ea cu brutalitate.

La ce răspuns se aștepta?

— În orice caz, nu asta ar conta în primul rînd, reluă ea mai conciliantă.

— Dar inima ta ce-și dorește?

— Nu-mi vorbi despre inima mea! se revoltă Stacey, izbucnind în rîs doar pentru a-și ascunde stînjeneala. De cînd te-am cunoscut, m-am lăsat stăpînită numai de hormoni...

— Nu ești singura, o consolă Jett. Uite mașina. Mergi puțin înainte, vrei?

— De ce? Ce ai de gînd?

— E prima dată cînd ești în blugi, Anastasia, o tachină el. Ești superbă! De ce nu vii în pantaloni la serviciu? Nimeni nu și-ar mai desprinde privirile de pe blugii tăi... Toți i-ar admira...

— Aș prefera să-mi admire inteligența, replică ea înțepată.

— Da, se poate spune că ești și inteligentă. Dar un ambalaj atît de arătos sare întotdeauna în ochi! șopti el, apropiind-o mai mult de corpul lui.

Stacey îi cuprinse cu brațul talia, fericită de această îmbrățișare pe care o aștepta de cînd îl

văzuse. Era atît de plăcut în braţele lui! Cu părere de rău în suflet, se desprinse de el, luînd îmbrăţişarea drept o întîmplare şi urcă în camionetă. Pornind maşina şi aruncînd o privire scurtă în oglinda retrovizoare, Jett o rugă:

— Vorbeşte-mi despre bunica ta.

Surprinsă, Stacey replică:

— Dar ţi-am spus deja totul!

— Nu mă interesează lucrurile legate de tine. Povesteşte-mi despre ea.

— Ei, bine...

Dar Stacey se întrerupse, încrucişîndu-şi nervoasă mîinile la piept.

— Dar ştii că tu nu mi-ai vorbit niciodată despre Jett Stewart?

— După ce-mi povesteşti de bunica ta, îţi povestesc şi eu. Astfel vom fi chit. Deci, pentru început, unde locuieşte?

— În Philadephia.

Discuţia nu-i făcea nici o plăcere. Dar, dacă era singurul mod de a-l face să vorbească despre el, trebuia să-şi asume acest risc.

— Locuim la New York. Am adus-o cu mine cînd m-am stabilit în Philadephia.

— Locuiţi împreună?

Stacey aprobă din cap. Briza care pătrundea prin fereastra deschisă o răcorea, făcînd-o să se

simtă mai bine.

— Bunica are nevoie de cineva care să se ocupe de ea. Mi-a fost cel mai uşor s-o aduc lîngă mine.

— Nu e o povară pentru tine?

— Nu chiar. E veselă şi sîntem foarte apropiate. În timpul zilei vine o infirmieră şi pleacă atunci cînd ajung eu acasă. Nu puteam s-o las singură...

— Ea te-a crescut, nu? ghici Jett.

— Da.

Jett o privi cu coada ochiului, aşteptînd să continue.

— Povestea n-a fost prea interesantă...

— Ba da, mai spune-mi cîte ceva...

— Bun, oftă ea. Mama mea a murit cînd eu eram mică. De aceea am rămas la bunici. Bunicul era profesor la Universitate.

— Ce fel de profesor?

— De limbi străine. Cînd aveam eu zece ani, a murit. De atunci, eu şi bunica nu ne mai despărţim.

— Te-a învăţat vreo limbă străină?

— Doar rusa, spuse Stacey rîzînd. Dar mă descurc destul de bine şi în ungară.

— Ce te-a mai învăţat?

— Să cînt la vioară...

— Chiar?

— Oh, nu sînt o specialistă. În sfîrşit, interpretez destul de bine, dar... doar atît. Bunicul cînta dumnezeieşte! Bunica plîngea şi rîdea în acelaşi timp, ascultîndu-l.

Continua să meargă pe şoseaua principală.

— Şi apoi? întrebă el.

— Nu s-a mai întîmplat mare lucru. La New York, eram vecine cu o scriitoare. Cînd lucra, eu aveam grijă de copiii ei şi, astfel, cu banii pe care îi cîştigam şi eu, am putut să ne păstrăm apartamentul.

Pentru că Jett nu spuse nimic, Stacey îşi dădu seama că, în faţa lui, nu-i mai era atît de greu să povestească ce săracă fusese... Dar, cum nu voia să se întristeze, trecu peste această parte a povestirii.

— Mi-am început studiile la Universitatea Columbia, apoi le-am continuat la Princeton. Am lucrat la banca din Manhattan şi-am continuat să locuiesc cu bunica mea. Asta e tot... Acum, locuim împreună în Philadelphia.

Pe neaşteptate, Jett o întrebă:

— Şi tatăl tău?

Stacey îşi acoperi faţa cu mîinile.

— Oh, chiar trebuie să ...? Te rog...

— Nimeni nu te obligă să-mi răspunzi.

După o clipă de tăcere, Stacey şopti:

— Nu l-am cunoscut.

Jett îi aruncă o privire întrebătoare.

— Şi cred că nici mama nu l-a cunoscut prea bine, adăugă ea. Era un englez..., dar bunica nu vorbeşte niciodată despre el.

Cu ochii ţintă asupra şoselei, Jett schiţă un surîs.

— Deci trebuie să înţeleg, miss Kiroff, că eşti un copil nelegitim?

O necăjea din nou, ceea ce făcea ca lucrurile să i se pară mai uşor de suportat.

— Şi crezi că asta e ceva amuzant?

— Nu, nu e amuzant. Interesant.

Ajunseseră în centrul oraşului. Stacey nu-l vizitase niciodată. Străzile erau largi şi curate, cu ronduri de flori şi verdeaţă, ce înconjurau vilele aliniate una lîngă alta. Jett opri camioneta lîngă trotuar.

— Aici locuieşte mama mea, spuse arătînd o clădire imensă, stil *Tudor*, în cărămidă roşie.

Impunătoare şi elegantă în acelaşi timp, era – fără nici o îndoială – vila cea mai luxoasă din împrejurimi. Un Mercedes era oprit în faţa garajului.

Surprinsă, Stacey se întoarse spre el. Jett era într-adevăr crud. O adusese aici ca să o facă să

înţeleagă că el aparţinea, totuşi, unui mediu superior. După ce ea îşi deschisese sufletul în faţa lui... Ah, cîtă răutate! Stacey îi aruncă o privire acuzatoare.

— Intenţionat m-ai adus aici, nu?

— Într-adevăr, răspunse el calm.

— Ca să mă faci să înţeleg că...

Îşi căuta nervoasă cuvintele.

— Nu ştiu să povestesc cu atît de mult farmec ca tine, explică el calm. Era singurul mijloc pe care-l aveam la îndemînă.

Oh, cum putea fi atît de brutal?

— M-ai rugat să-ţi povestesc numai ca să mă pui în situaţia asta penibilă!

— Avem multe lucruri comune, Stacey. De ce nu reuşim să ne apropiem unul de altul şi ne hărţuim în permanenţă?

— Şi crezi că arătîndu-mi casa asta imensă...

— Casa asta şi încă multe alte lucruri. Nu ştiu cum aş putea să-ţi explic altfel.

Stacey se stăpîni, pentru că în acel moment ar fi vrut să strige ca să nu izbucnească în lacrimi. Poate că aveau ceva în comun. Dar viaţa pe care o ducea fiecare era complet diferită. Bineînţeles, nu era nevoie să-i spună povestea vieţii lui. În faţa unei locuinţe atît de somptuoase, situată în mijlocul unei peluze atît de bine

întreținute, Stacey putea să vadă cu ochii ei, că el avusese întotdeauna tot ce-și dorise.

Oh, era ridicol! Jett aparținea acestei lumi bogate și avea nevoie și chef de o soție bogată. Ea ar fi fost foarte potrivită pentru o aventură trecătoare, care ar fi durat cel mult trei săptămîni. Ea nu aparținea acestei lumi. Brusc, el redeveni patronul *Forajelor Stewart* și ea o simplă angajată, angajata lui – mai bine zis, a fratelui său. Se simți jignită și deveni și mai furioasă.

— Nu pot să fac nimic... Nu e vina mea că aparțin acestui mediu! exclamă Jett cu o voce ironică. Nu eu am ales să fiu fiul lui J.J.Stewart. Dar sînt și n-am ce-i face. Cu toate astea, trebuie să recunosc că au fost clipe cînd am fost mîndru că e tatăl meu. E adevărat, aparținem unor lumi diferite. Dar pentru mine, n-are nici o importanță.

— Bineînțeles!

— Te-am jignit?

Stacey nu-l privi.

— Poate...

— Nu asta a fost intenția mea. Îmi pare rău. Iartă-mă.

Jett avea bineînțeles dreptate. Se purtase ca o adolescentă geloasă că rochiile prietenelor ei sînt mai frumoase decît ale ei. Stacey își în-

dreptă ochii spre el și, luptînd împotriva emoției care o invadase, murmură:

— E prima dată cînd spui asta.

— Ce anume?

— «Iartă-mă.»

Jett se abținu să nu rîdă.

— Din greșeală...

— Da, fără îndoială, aprobă ea pe un ton amar.

El așteptă un moment înainte de a o întreba:

— Mă urăști?

— Nu, mă urăsc pe mine. N-ar fi trebuit să mă atașez niciodată de tine.

Se lăsă din nou tăcere, apoi Jett declară pe un ton grav:

— E prima dată cînd spui asta.

— Ce anume?

— Că ne-am atașat unul de celălalt.

Apoi porni motorul și mașina se urni din loc.

Capitolul 8

Stacey ar fi vrut să nu fi pronunțat niciodată cuvintele acelea. Ea fusese prima care recunoscuse că între ei era ceva. Se ura pentru că dăduse dovadă de o asemenea slăbiciune.

În momentul în care mașina dădea colțul, aruncă o ultimă privire spre casa mamei lui Jett. Soarele strălucea în frunzișul des al copacilor care o înconjurau.

— Cît timp ai locuit aici? se întrebă ea.

— De la șase ani pînă am plecat la Univer-

sitate.

— Şi acum mama ta locuieşte aici singură?

— Nu. Cu sora mea şi cu cei trei copii.

— Jamie...

— Şi Joan, şi Jonathan. Vezi, nimeni nu a scăpat de «J » iniţial.

— De ce nu stai aici? Ai avea destul loc.

— Cu mama mea? Glumeşti!

— Tatăl tău a murit acum cinci ani, nu-i aşa?

— Da...

Jett făcu o pauză.

— A murit într-un accident de maşină.

— Oh! făcu Stacey tresărind.

Era accidentul de care îi povestise mecanicul?

— Tata a condus întotdeauna prea repede. Şi, în noaptea aceea, băuse cu siguranţă prea mult. N-a văzut semnalul de trecere pe sub un pasaj. L-a agăţat trenul. A fost oribil. Slavă Domnului că era singur în maşină...

— Dumnezeule! murmură Stacey.

N-ar fi trebuit să deschidă acest subiect.

— Bănuiesc că şi-a meritat soarta! adaugă Jett. Toata viaţa lui a riscat. Trebuia ca şansa să-l părăsească odată! Moartea lui a fost un şoc pentru toţi din oraş, nu numai pentru noi. Era o... personalitate.

— Da, spuse Stacey încet, îmi închipui:

Jett o privi.

— Sîntem chit?

— Schimbul ăsta de amintiri nu cred că e cel mai bun mijloc de a ne cunoaşte, o întrerupse el, regăsindu-şi calmul dintotdeauna. Povesteşte-mi ceva mai vesel.

— Vesel?

— Da.

Camioneta se opri la semafor şi Stacey făcu o încercare timidă.

— Ştii ce a păţit primul băiat care a încercat să mă sărute? Am rupt arcuşul de la vioară de capul lui.

Jett izbucni în rîs:

— Îmi place. Cine era?

— Un vecin care lua lecţii de saxofon de la bunicul meu. Într-o zi, a venit după mine, în bucătărie, unde a devenit prea îndrăzneţ... Vreau să spun că a încercat să mă sărute... Aveam paisprezece ani.

— Paisprezece ani! exclamă Jett. Dar cum ai putut la vîrsta aceea să te superi atît de tare doar pentru o tentativă de sărut?

— Am fost foarte sever crescută, răspunse ea cu demnitate.

— Doamne! Eu la paisprezece ani...

— Nu spune mai mult! îl întrerupse ea. Eram sigură că ai o experienţă îndelungată.

— Bun, dacă tot ai adus vorba, să discutăm puţin despre experienţă. La paisprezece ani nu acceptai un sărut. Şi, la douăzeci şi unu, apari pe coperta uneia dintre cele mai cunoscute reviste pentru bărbaţi!

— Nu e chiar aşa!

— Bun, ai şi tu dreptate în felul tău. Şi apoi, revista e renumită pentru modul în care îşi alege candidatele.

În timp ce vorbea, coborî geamul pentru a-şi regla oglinda retrovizoare. Curentul de aer îi zburli părul şi Stacey se înfioră numai la amintirea plăcerii pe care i-o provocaseră degetele ei răvăşindu-i şuviţele de pe ceafă.

— A fost o greşeală oribilă, şopti ea.

— Anii trec şi...

— Nu-mi place să fac greşeli! spuse ea categorică.

— Nimănui nu-i place. Şi eu am făcut multe greşeli şi aş da oricît să le pot şterge, dar...

— Da, spuse Stacey, măsurîndu-l cu privirea. Pot să-mi imaginez şi singură.

— Cel puţin, eu nu m-am dezbrăcat în faţa oricui, replică Jett cu un surîs.

Stacey refuză să răspundă. De abia cînd tre-

cură de ultimul semafor şi o porniră pe şoseaua ce ducea la aeroport, îşi luă inima în dinţi şi spuse:

— Totuşi, cred că ai făcut o greşeală mai mare ca a mea.

— Ai vorbit cu cineva de la birou? o întrebă fără să o privească. Cu Orville, de exemplu?

— Nu, nimeni nu ţi-a trădat secretele. E doar o impresie personală. Ştiu că e ceva care nu-ţi dă pace, dar nu ştiu ce anume... Mă înşel?

Jett se încruntă.

— Nu eşti obligat să-mi răspunzi, se grăbi ea să adauge, conştientă brusc că a împins jocul prea departe. În orice caz, nu are nici o importanţă. Ai hotărît să te îndrepţi şi se pare că ai reuşit. Ceea ce nu înţeleg e de ce ai rămas în orăşelul ăsta cînd aveai toate posibilităţile să reuşeşti în afaceri internaţionale, ca fratele tău sau chiar mai bine.

Cît timp Jett tăcu, inima ei bătu nebuneşte.

— Ai o mare putere de observaţie, spuse el într-un sfîrşit.

— Din acest punct de vedere, sîntem egali...

— Poate. Dar – reluă el pe un ton mai aspru – asta nu înseamnă că îţi voi face confidenţe. Sînt lucruri care nu mă privesc decît pe mine!

Drumul ducea spre Clubul Sportiv, după cum

arătau panourile indicatoare. Dar brusc, Jett o coti pe un drumeag atît de îngust; încît, la trecerea lor, crengile arborilor se loveau și zgîriau caroseria mașinii.

— Unde mă duci? În pădure?

— Ca să te violez, ai ghicit!

— Să știi că pot să țip.

— Nu încerci?

Stacey își drese glasul și făcu o primă încercare.

— Am noroc, nu te aude nimeni.

Ajunseră într-un luminiș, unde se înălțau cîteva grajduri și o fermă. Apropiindu-se, Stacey remarcă starea jalnică în care se afla casa: ferestre sparte, văruiala căzută. Grajdurile nu mai aveau mult pînă să se prăbușească.

— Aici a locuit bunicul meu de pe mamă. De cinsprezece ani, casa era vîndută. De cinci ani nu mai locuiește nimeni în ea, așa că în primăvara trecută am cumpărat-o eu. Ce zici?

— Cred că a fost destul de plăcută.

— Da, acum arată groaznic. Am început restaurarea, dar mai sînt încă multe de făcut. Cu o văruială bună, va arăta mult mai bine.

— Casa e foarte mare.

Jett începu să rîdă.

— Mama mea avea nouă frați. Hai, vreau să

arunci o privire.

Coborî din mașină și făcu cîțiva pași spre casa situată în mijlocul unei pajiști care ar fi putut foarte bine să fie amenajată drept teren de golf.

— Pentru tine aici e paradisul! exclamă ea, avînd brusc această revelație.

— Da... Hai, vii?

Nu era greu de observat că Jett era în culmea fericirii, cuprins de un entuziasm neobișnuit pentru o fire ca a lui. Urcă treptele, traversă veranda, îndreptîndu-se spre ușă. Stacey îl urmă, privind cu atenție în jur. Într-adevăr, o zugrăveală bună ar face minuni. Locul era destul de plăcut și de intim. Un balansoar vechi se legăna la fiecare adiere mai puternică de vînt, scîrțîind.

Jett deschise ușa, făcîndu-i loc să intre. La început, Stacey nu văzu nimic, apoi ochii i se obișnuiră cu întunericul și observă prima cameră, rearanjată, cu o superbă scară interioară din lemn masiv.

— Dar e foarte frumos!

Jett o lăsă să cutreiere casa: salonul, în care lemnul căminului era sculptat cu motive animale, sufrageria – separată de salon prin două uși masive, culisante – și bucătăria, de dimensiuni neobișnuite, cu un perete întreg de fereastră. Într-un colț, era instalat un frigider

nou, iar masa era plină de pensule, bidoane, borcane și cîrpe murdare de vopsea. Cu mîinile în buzunar, Jett aștepta verdictul final.

— Bunica spunea salonului: *camera de muzică*. Într-un colț, era un pian, iar de-a lungul unui perete se afla biblioteca. Acolo sărbătoream Crăciunul.

— Cred că era foarte plăcut...

— Ajungeam seara, în ajun, și începeam pregătirile. Bunica făcea prăjituri, iar noi, copii, adunați în jurul mesei, făceam ghirlande pentru decorarea camerelor.

— Minunat!

— Oh, nu! o contrazise Jett, dar în ochi îi sclipea o lucire veselă. Știi ce greu le făceam? Ața se rupea, mă înțepam mereu cu acul... Oribil! Și Jack ne înnebunea cîntînd la blestematul acela de pian. Oh, Doamne! Soră-mea începea și ea să cînte, mama și bunica reluau refrenul în cor, în timp ce eu continuam să mă chinui cu blestemățiile acelea!

Stacey nu mai rezista de atîta rîs.

— Nu cred că erai chiar atît de nefericit.

— Nu, admise el cu un surîs. Dar mi-au trebuit doi ani ca să-i conving pe ceilalți că sînt. Începeam să-l necăjesc pe Jack, el mă plesnea și atunci intervenea bunica, trimițîndu-mă să tai

lemne.

— Și?

— La un moment dat, veneau să mă ajute tata și bunicul. Intram în casă cu o figură patetică, epuizat, și bunica, plină de remușcări – îmi dădea o farfurie de prăjituri, așezîndu-mă lîngă sobă ca să mă încălzesc.

— Erai un puști curios!

— Exact, aprobă Jett mîndru de el. Eu eram fratele cel rău, Jack – cel bun. El a rămas același interpret ipocrit al colindelor la pian și mie îmi place și azi să-l necăjesc.

— La ce torturi îl supuneai pe atunci? Îi legai șireturile și șosetele? Îi vărsai sare în lapte?

— Oh, mai rău! Îi puneam cuie pe scaun...

— Întotdeauna găseai singur toate prostiile astea?

— Nu întotdeauna, recunoscu el cuprinzîndu-i talia cu un braț. Mă ajuta bunicul. Era un tip grozav.

O trase pe Stacey lîngă el, pînă cînd umărul ei se lipi de pieptul lui puternic.

— Și ce zicea bunica ta văzîndu-vă pe amîndoi complotînd? întrebă Stacey strecurîndu-și mîna pe sub brațul său.

— Suferea! Îi dădeam mereu bătaie de cap. Dar îl iubea la nebunie pe bunicul meu și de aici

am tras eu concluzia că a fi puțin uricios nu e o greșeală de neiertat. În orice caz, era foarte amuzant!

— Și acum îți place să te mai amuzi, nu?

— De ce crezi asta?

— Pentru că ai o plăcere deosebită să mă scoți din sărite.

— E singurul mod de a-ți atrage atenția, mărturisi el și vîrful degetelor lui urcă de-a lungul spatelui ei, înfiorînd-o. Dar acum bănuiesc că va trebui să găsesc altceva.

Stacey îl privi severă.

— De la mine nu vei obține prăjituri, chiar dacă ai un aer patetic și obosit!

— Cine a spus că vreau prăjituri?

Se aplecă deasupra ei și îi atinse în treacăt buzele. Apoi așteptă.

— Ei?

Ridicîndu-se pe vîrful picioarelor, Stacey se lipi de el și-l sărută cu pasiune. Un val de căldură și de plăcere o invadă în momentul în care Jett îi desfăcu buzele cu limba, făcînd sărutul lor mai profund și mai senzual. Ea se agăță cu brațele de gîtul lui, tremurînd de plăcerea de a-l simți atît de aproape. În pasiunea îmbrățișării, Stacey își pierdu suflul și întoarse capul într-o parte, prelungind alunecarea buzelor lui pe obraz și pe

gît. Conştient de tulburarea ei, Jett începu să rîdă, mîngîindu-i cu vîrful limbii lobul urechii. Ea feri capul şi se prefăcu mîinioasă.

— Mărturiseşte! M-ai adus aici ca să nu mă audă nimeni strigînd.

— Nu! Tu nu eşti genul care să strige şi eu nu sînt genul de bărbat care violează o femeie.

— Atunci, de ce?

— Ei bine, răspunse Jett, dîndu-i drumul din braţe, acum te vei schimba şi vei afla.

Alarmată, se uita la blugii şi la cămaşa ei, fără să înţeleagă. Jett începu să rîdă şi se hotărî s-o lămurească:

— Ai auzit bine! Te pun la treabă! Tot ce vezi am făcut singur şi n-am curajul să termin singur. Aşa că mă vei ajuta! Chiar sînt curios să te văd cu o bidinea în mînă...

O obligă să se schime într-o salopetă cu pantalonii scurţi şi se apucară amîndoi de treabă. După primul strat de var din salon, Jett finisă colţurile şi îmbinările cu ajutorul unui penson subţire.

După cîteva ore, terminaseră mai multe sticle de bere şi epuizaseră subiectele despre munca ei şi colegii de birou. Jett povesti şi el despre cercul lui de prieteni, în cea mai mare parte, parteneri de golf. Apoi veni rîndul lui Orville...

— Are niște idei fixe, dar e interesant.

— Hm, mormăi ea nu prea convinsă. Și-a făcut o plăcere din a răspîndi fotografia mea prin oraș.

— Și eu aș fi făcut la fel dacă nu mi-ar fi fost teamă de privirile astea ucigătoare pe care le arunci cînd vorbești de Orville. Uneori, poți să ai o privire mai rece decît mi-aș fi putut imagina.

Așezată pe parchet, Stacey rămase o clipă pe gînduri. Asta era impresia pe care o lăsa ea? Că e rece și insensibilă?

— Dar, alteori, ai o privire atît de strălucitoare, de parcă înăuntrul tău ar arde un foc nestins.

Stacey îl privi recunoscătoare. Se liniștise.

După-amiaza trecu repede. Aveau în frigider brînză, iar în dulap – alune.

— Cred că te-ai amețit, îi spuse Jett la un moment dat. Ai băut atîta bere și n-ai mîncat nimic.

— Nu, merge! Atîta doar că mi-e somn.

Stăteau în pragul ușii și aruncau cojile de la alune în iarbă. Jett se ridică brusc.

— Vin imediat.

Reapăru cu o pătură țipător colorată pe care o așeză pe balansoar.

— Dormi puțin. Ai muncit destul și în curînd vom mînca cum trebuie. Salată de ton și hamburgheri. Ți-am promis doar!

Stacey se așeză pe șezlong și se înveli. Bă-

ului a ameţise puţin şi era convinsă că un somn bun îi va prinde bine. Salopeta lui Jett mai era încă impregnată de parfumul lui şi razele calde ale soarelui îi creau o senzaţie plăcută de toropeală. Stacey adormi imediat.

Cînd Jett o sărută ca s-o trezească, razele soarelui îşi mai pierduseră strălucirea şi veranda era cufundată în umbre. Stacey clipi des şi, încă destul de somnoroasă, surîse.

— Te simţi mai bine acum?

— Da..., spuse ea ridicîndu-se şi desfăcînd panglica ce îi strîngea părul. Cred că arăt îngrozitor!

— Nu, şopti Jett, eşti minunată! Acum înţeleg de ce fotograful a acceptat să pozezi... Cînd dormi, pari ireală.

— Oh, Doamne! N-am sforăit?

Dar observaţia ei nu-l făcu pe Jett să rîdă.

— Am stat lîngă tine cît ai dormit, continuă el cu o voce joasă. Te-am privit... Cum să îţi spun? Niciodată nu am simţit aşa ceva... Stacey...

Îi cuprinse capul în mîini şi îşi cufundă degetele în părul ei negru, strălucitor. O privi lung, de parcă ar fi vrut să-i înveţe trăsăturile, apoi îşi uni buzele cu ale ei într-un sărut lung şi lacom. Stacey îi mîngîie obrazul şi părul de la tîmple şi în tot corpul simţea un val clocotitor care ame-

ninţa s-o facă să explodeze de dorinţă. Tot corpul îi tremura, dornic de mîngîieri pe care pînă acum le refuzase. Jett o simţi şi excitarea lui crescu şi mai mult.

Stacey coborî mîna pe spatele lui, căutînd pe pielea înfiorată a bărbatului semnele că şi el era la fel de nerăbdător ca şi ea. Apoi îşi aşeză palma în dreptul inimii lui. Bătăile ei se accentuară.

Surîzîndu-i stîngaci, coborî mîna de-a lungul pieptului său pînă la talie, unde se opri o clipă, aşteptînd.

În clipa aceea, el gemu.

— Stacey...

— Jett...

El încercă să rîdă, dar era un rîs tremurător şi fals. Cu gesturi lenevşe, îi descheie fiecare nasture al cămăşii, cu o plăcere nebănuită în fiecare contact al degetelor ei cu pielea lui fierbinte. Simţea că nu mai poate fugi de ea însăşi. Inevitabilul avea să se producă şi ea îl aştepta nu cu nelinişte, ci cu o dorinţă din ce în ce mai puternică.

— Mai este vreo cameră pe care vrei să mi-o arăţi? îl întrebă cu o voce dulce.

— O cameră?

Ameţit de parfumul trupului ei, Jett nu făcu nici un gest.

— Sus, spuse ea.

De abia atunci el reacționă:

— Sînt o mulțime de camere sus.

— Goale?

Răspunsul nu veni imediat, căci Jett îi acoperise gura cu a sa.

— Cea mai mare parte – goale.

— Arată-mi-le!

— Bine!

Jett o înfășură în pătura colorată, luînd-o în brațe. Stacey îl prinse de gît și își sprijini capul de umărul lui. Devenise brusc timidă.

— Mi se pare că încep să cam amesteci tradițiile...

— Nicidecum. Te-am luat în brațe ca să fiu sigur că nu te răzgîndești pînă ajungi la etaj.

Stacey surîse, adîncindu-și privirea în ochii lui, plini de dorință. Cu un zîmbet malițios, întrebă:

— Aici nu mai sînt șerpi? Nici bufnițe? Nici nepoți?

— Nu, doar un pat destul de incomod.

— Incomod? Nu cred că vom avea timp să ne dăm seama.

Capitolul 9

Era minunat să se simtă astfel răsfățată, tratată ca o comoară cît se poate de prețioasă, ca o femeie pentru care dragostea și atenția sînt niște lucruri firești, ca un omagiu adus frumusetii sale. Cu capul sprijinit pe pieptul lui Jett, Stacey îi asculta bătăile inimii și ritmul regulat al respirației. Nu ajunseră încă la capătul scării și el deja începuse să respire mai greu.

La etaj, prin ferestrele întredeschise, ultimele raze ale soarelui desenau figuri ciudate pe par-

chetul gol. Jett trecu printr-un culoar nemobilat și deschise o ușă. O cameră aproape goală, doar un pat pe care se aflau o pătură și o pernă. Jett o lăsă pe pat și murmură cu vocea întretăiată de emoție:

— Stacey... Acest mod de a face dragoste... Totul... e atît de nou pentru mine!

— Mă bucur!

Și, simțindu-se mai ușurată, Stacey realiză că pierde încetul cu încetul contactul cu realitatea. Jett era tandru și ezitant și atît de atrăgător, că Stacey nu mai reuși să-i reziste. Poate că, în final, aceste clipe nu vor însemna prea mult pentru Jett, dar atît timp cît ea era așa de fericită, totul era perfect. Că voise sau nu, acest lucru se întîmplase: Stacey îi dăruise inima ei.

— Mi-ar plăcea să cred că însemn ceva pentru tine, spuse ea cu o voce tremurătoare, într-un avînt neașteptat de sinceritate.

— Da, murmură el gînditor.

Cu gesturi tandre, dar sigure, Jett o ajută pe Stacey să își scoată puloverul, care rămase o clipă deasupra capului ei ca un nor. Palmele lui mîngîiară pielea ei fină și fierbinte, desenînd cu degetele conturul umerilor și liniá sînilor ce fremătau în dantela sutienului. Cu gesturi ezitante, Stacey îi descheie nasturii de la cămașă și

amîndoi rămaseră pe jumătate goi.

Cînd îi atinse cu degetele sînii, sfîrcurile ei se întăriră şi se simţi invadată de un val de dorinţă. Închise ochii şi gemu de plăcere. Jett o luă în braţe şi o purtă astfel spre pat. Apoi se întinse lîngă ea. Dar, cuprinsă de o îndrăzneală de care nu se credea în stare, Stacey se ridică deasupra lui şi îl sărută, încîntată de posibilităţile pe care i le oferea această poziţie. Limba ei se strecură abilă printre dinţii lui, căutînd, explorînd, pînă cînd respiraţiile lor se accelerară. Părul i se revărsă în jurul chipului, ca o perdea catifelată.

Degetele lui Jett alunecau pe spatele ei, de parcă ar fi vrut să descifreze cine ştie ce mesaj înscris acolo. Apoi îi despărţi cu genunchii coapsele şi mîinile lui alunecară mai jos, spre talie. Stacey gemu de plăcere şi-i murmură gîfîit numele.

Strecurîndu-se între pulpele ei, Jett o aşeză deasupra şoldurilor lui şi îi cuprinse gura mai lacom, mai nerăbdător. Se grăbi să-şi desfacă blugii, fără a remarca măcar că Stacey îl ajuta să se dezbrace. Într-o clipă, pielea ei fierbinte se lipi de corpul lui excitat şi se simţi fulgerată de un val de foc devorant.

Făcură dragoste fără să-şi spună nimic. Nici unul, nici celălalt nu putea exprima ceea ce sim-

ţeau. Dar ştiau amîndoi că sînt jumătatea perfectă a celuilalt. Fiecare descoperi cu bucurie secretele corpului celuilalt, dar nu-şi spuseră nimic.

Jett îi sărută obrajii, pleoapele, coborînd cu buzele lui lacome spre gît. Stacey îi simţi respiraţia arzătoare înainte ca buzele lui să-i atingă sînii şi să-i mîngîie cu vîrful limbii. Trupul ei se arcui şi pulpele i se depărtară în aşteptarea bărbatului. Apoi respiraţia i se acceleră tot mai mult, simţindu-i greutatea şi trupul complet lipit de al ei. Era tare şi plin de dorinţă.

— Stacey, murmură el cu o voce întretăiată... Nu mai pot... Te doresc, acum... M-ai fascinat din prima zi... Vreau să te am... Stacey...

Timpul se opri o clipă în loc. Ochii lui Jett, de un albastru atît de clar, erau tulburaţi de dorinţă. Îi cuprinse umerii cu mîini tremurătoare şi îşi ridică picioarele peste trupul lui... Închise ochii aşteptînd...

O cuprinse pe Stacey în braţe încet, provocator. Stacey îşi auzi ca prin vis geamătul şi o flacără pustiitoare o pătrunse pe neaşteptate. Îşi înnodă braţele în jurul gîtului lui pentru a se uni şi mai tare cu el.

Îmbătată de plăcere, îşi apropie buzele de urechea lui şi-l mîngîie cu vîrful limbii. Trupul lui

Jett se mișca regulat peste al ei, pînă cînd fiecare apăsare deveni lungă, lăsîndu-i ei timp să se bucure de prezența lui.

Corpurile lor erau acoperite de sudoare. Stacey îi mîngîia cu degetele spatele, după un desen numai de ea știut. Cu fiecare clipă, dorința lor creștea, dar încercau să prelungească cît mai mult aceste momente. Stacey surîse palid la gîndul că Jett Stewart, atît de brutal în limbaj, putea să fie atît de tandru cînd făcea dragoste. Și atunci simți nevoia de a i se dărui în totalitate. Mîinile ei se încleștară pe umerii lui încordați.

— Acum, Jett...

— Ești atît de delicată, îi șopti la ureche. N-aș vrea să te rănesc...

— Nici n-ai putea s-o faci.

Și, mușcîndu-l de umăr, își înfipse unghiile în spatele lui. Apoi se încordă ca un arc și trupul ei se înălță spre al lui.

Jett scăpă un hohot de rîs scurt și spart, apoi își ascunse chipul în părul ei negru, pentru că nu mai rezista în fața privirii ei fericite. Dorința creștea tot mai mult, cuprinzîndu-i pe amîndoi. Mișcările lui Jett deveniseră sacadate. Spuse ceva, dar Stacey nu auzi nici un cuvînt. Sîngele îi bubuia pur și simplu în tîmple. Își dădu seama că aceasta e clipa abandonului total, că plă-

cerea care o cuprinsese e supremă.

Brusc, soarele păru să-şi mai arunce un ultim val de raze strălucitoare şi Jett descoperi în acea clipă cea mai adîncă sursă de fericire pe care un bărbat poate să o descopere lîngă o femeie. Cînd Stacey îşi regăsi ritmul normal al respiraţiei, îşi apropie obrazul de pieptul lui, încercînd să afle din bătăile inimii lui ce simţea. Ce însemnase totul pentru el? Ceva mai mult sau mai puţin decît o partidă de golf? Inima lui ce spunea?

Aproape ghicindu-i gîndurile, Jett îşi apropie buzele de tîmpla ei, apoi se întinse lîngă ea. O cuprinse în braţe, legănînd-o încet şi ascuzîndu-şi chipul în părul ei bogat.

— E bine?

Stacey surîse. Nu aştepta de la el cuvinte de dragoste, nici chiar în asemenea clipe, cînd ar fi putut fi mai vulnerabil. Se mai bucură o clipă de plăcerea pe care i-o făcea respiraţia lui regulată pe obrazul ei, apoi ridică privirea şi spuse:

— Mai mult decît bine. Eşti atît... de tandru!

Jett respiră profund.

— Stacey...

— Da? N-am dreptate? întrebă ea rîzînd.

— Nu întotdeauna, Stacey...

Ea îi prinse mîna între degetele ei, rugîndu-l

din priviri să tacă.

— Nu-mi spune nimic, Jett. Nu te las să te acuzi!

— Şi dacă voiam să spun altceva?

Stacey se lipi de trupul lui.

— Ce rost? Sînt mult prea mulţumită acum. Crede-mă, nu e momentul.

— Cum vrei, şopti Jett gînditor, ridicîndu-se şi sprijinindu-se într-un cot.

Cu degetul refăcu fără grabă conturul delicat al braţului ei.

— Eşti unică, ştii?

Stacey îl privi surîzînd.

— Şi tu...

— E un compliment?

— Da, deşi nu cred că ai prea mare nevoie de el. Ai destule... antecedente în oraş. N-ar fi trebuit să cedez atît de repede...

— Repede? Nu-mi amintesc nici o femeie care să-mi fi rezistat atît!

— Oh! Dacă o săptămînă e mult timp, atunci...

— Majoritatea femeilor au cedat de la primul sărut.

— Oricum, poţi să-mi adaugi numele pe lista cuceririlor tale! Şi dacă vrei să-ţi dau şi o notă...

— Ai grijă de amorul meu propriu! o întrerupse el.

Privirea lui caldă şi buzele lui alunecau de pe gîtul ei pe umăr şi apoi înapoi.

— Îmi voi mări nota dacă vom mai face cîteva exerciţii practice. O dată trecut şocul de a-mi fi cedat, îţi promit că...

— Nu! Fără promisiuni, îl opri Stacey cu un sărut. Ultima care mi-ai făcut-o n-a contat prea mult pentru tine.

— Care? întrebă Jett rîzînd. Te referi la...?

— Mi-ai promis o cină!

— A, da! De acord! Îmbracă-te. Plecăm imediat.

— Totuşi nu vrei să ne liniştim puţin? îl întrebă ea cuprinzîndu-l în braţe. Acum am ocazia să renunţ la vise şi să trec la ceva mai palpabil...

— Vise?

— Ei, da... De fiecare dată cînd te priveam, mă întrebam ce-am face în acest moment... Încetează să mai rîzi! Uneori mă exasperezi!

Dar Jett nu ţinu cont de ameninţările ei.

— Şi tu mă exasperezi! Vise, spui? Ei bine, lasă-mă să-ţi mai dau motive să visezi. Întoarce-te!

— De ce? Jett, doar nu vrei să...

— Am comparat corpul tău din fotografie cu cel real doar din faţă. Trebuie să recunosc, realitatea e mai presus de copie. Şi acum...

— Jett, încetează!

— Chiar vrei să încetez?

— N... nu, șopti ea, e destul de plăcut.

— Foarte plăcut, o completă Jett. Dă-mi mîna! Așeaz-o aici! E foarte, foarte plăcut!

* * *

Se hotărîră greu să se ridice din pat. Stacey intră la baie și, cîteva minute mai tîrziu, Jett apăru în prag să o grăbească. Întoarsă în cameră, cu picioarele goale, sprijinită de fereastră, privea visătoare peisajul, învîrtîndu-și o șuviță lungă între degete.

Era întuneric și arborii de abia se mai zăreau. Pe neașteptate, pentru a treia oară în seara aceea, avu strania impresie că o urmărește cineva. Cu toate acestea, nu vedea pe nimeni prin împrejurimi. Își strînse brațele în jurul taliei și-și stăpîni un frison.

Cînd Jett se apropie de ea pe la spate, tresări înspăimîntată.

— Ce se întîmplă? întrebă el, luînd-o în brațe.

Stacey se întoarse cu fața spre el.

— Nimic... Doar o impresie, atît...

— Dumnezeule! tresări Jett. Nu m-am gîndit... Tu te-ai... Vreau să spun, s-ar putea...

Stacey izbucni in rîs.

— Ah, nu, prostule! Nu se poate să fiu însărcinată! Ce idee!

— Am uitat complet... Poţi să te mîndreşti că m-ai adus într-o asemenea stare! Dar acum, că erai atît de nervoasă...

— Nu, va fi bine! Nu te nelinişti! Doar să...

— Doar să... Ce anume? aşteptă el, apoi privi rapid spre fereastră.

— Credeam că e cineva afară care ne urmăreşte, explică ea. Ştiu că e o prostie...

— Asta pentru că ai locuit totdeauna într-un oraş mare! Voi, orăşenii, nu puteţi trăi fără storuri la geam şi fără yale care să se încuie de trei ori.

— Renunţă la aerul ăsta de superioritate! Dacă bănuiam că reuşesc să te fac să mă iei în serios astfel, te mai lăsam să crezi că aş fi putut rămîne însărcinată. Ţi-aş fi închis gura pentru o perioadă!

— Îţi acord toată atenţia pe care mi-o ceri, draga mea, o asigură Jett, mîngîindu-i părul. Şi acum ce-ar fi să mergem la masă? Mor de foame!

— *Eu* mor de foame! Tu ţi-ai luat micul dejun. Eu n-am mîncat toată ziua decît un pumn de alune. Sper că ai carte de credit, pentru că astăzi presupun că voi bate un record!

Capitolul 10

La aproape 800 de metri de fermă, Clubul Sportiv oferea o mare varietate de hamburgheri. Jett şi Stacey adăugară cîte o porţie imensă de cartofi prăjiţi şi luară pentru acasă cîte o cutie de lapte cu cafea.

— Ce ai putea să-ţi doreşti mai mult? întrebă Stacey retoric pe drumul de întoarcere spre oraş. Casa e drăguţă... În apropiere, e cel mai grozav local la care am mîncat vreodată... De ce nu locuieşti aici?

— Da, aş putea... Dar, nu-mi place să merg cu maşina la lucru, răspunse el. Şi apoi, cred că nici singurătatea nu mi-ar prinde bine acum.

— Ce vrei să spui?

— Nu sînt călugăr. Casa e atît de goală încît ecoul paşilor mei mă înfioară.

Stacey nu mai avu timp să răspundă. Brusc, în lumina farurilor, apăruseră ochii înspăimîntaţi, măriţi de teamă, ai unor animale sălbatice. Jett frînă şi murmură o înjurătură. Se treziră dintr-o dată înconjuraţi de cerbi, care se izbiră de portieră. Stacey ţipă şi încercă să se sprijine de bord. Dar, în momentul în care un cerb se lovi de partea din faţă a maşinii, ea fu proiectată din nou pe scaun cu o violenţă care o ameţi. Frînele scîrţîiră, motorul pufni şi maşina se opri pe marginea şoselei. Cerbul lovit o luase înspăimîntat la fugă, spărgînd liniştea cu tropotul copitelor pe asfalt. Apoi se lăsă din nou liniştea. Se auzea numai respiraţia ei sacadată. Jett mai înjură o dată, apoi îi cuprinse încheietura cu atîta putere încît îi făcu rău.

— Ţi-e bine?

— Da, reuşi ea să articuleze, scuturînd din cap, pentru a-şi limpezi gîndurile.

— Eşti sigură? Nu eşti rănită?

Era nervos şi Stacey încercă să-şi elibereze

mîna dintre degetele lui.

– Da, da, mi-e bine... Jett, mă doare mîna!

Îi dădu drumul și privi în jur.

— Erau cerbi? Ce căutau pe șosea? Dacă am fi avut viteză mare...

— Da' tu ce crezi că erau? Un film zoo? întrebă Jett, deschizînd portiera. Rămîi aici!

Aprinse farurile și coborî din mașină. Stacey rămase nemișcată pînă cînd simți că poate respira normal. Apoi clipi des, încercînd să-l vadă pe Jett în întuneric. Dar nu-l văzu nicăieri. De ce se supărase atît de tare? E adevărat că puteau să aibă un accident destul de grav. Dar de ce reacționase astfel?

Un minut mai tîrziu, Jett se întoarse. Mai rămase o clipă afară, apoi urcă lîngă ea, în mașină și închise portiera.

— Ei? întrebă Stacey. Avem ceva stricăciuni?

— Nu m-am uitat.

Înseamnă că avusese nevoie de aer curat doar pentru a se calma. Surprinsă de modul lui neobișnuit de a reacționa, Stacey întrebă:

— Și cerbul?

— Nu cred că e foarte grav rănit, declară el cu o voce indiferentă, continuînd să rămînă nemișcat, cu mîinile strînse pe volan. Cred că a reușit să-i ajungă din urmă pe ceilalți. Voi trimite pe

cineva după el mîine dimineață.

Stacey își ștergea cămașa pe care se vărsase laptele cu cafea, cu ajutorul unui șervețel de hîrtie.

— Sper că cerbul a învățat lecția! Risca să moară... Ai făcut totul pentru a-l evita... Eu n-aș fi știut ce să fac...

— Au fost orbiți de faruri.

— Într-adevăr? exclamă Stacey.

Chipul imobil al lui Jett, privirea lui fixă, îndreptată spre parbriz, o înspăimîntau. Apoi, brusc, își aduse aminte. El mai avusese o dată un accident, așa îi spuse mecanicul, Harry. Își amintise acum de el?

— Jett?

Nu-i răspunse. Părea amețit. Stacey îi întinse brațul.

— Jett, te-ai rănit?

El păru că se trezește brusc și o privi de parcă ar fi uitat că e acolo.

— Poftim? Nu, mi-e bine...

Își reveni repede, dar nu destul de repede pentru ca Stacey să nu-i observe tulburarea.

— Ai reflexe excelente! Ai frînat înainte ca eu să apuc să văd ceva.

Jett surîse, dar fără convingere. Porni mașina.

— Îmi pare rău că te-am speriat.

— Cel puțin, acum te-ai convins că pot să țip mai tare.

* * *

O conduse la motel, dar refuză să intre în cameră. Stacey ar mai fi vrut să stea de vorbă, dar nu îndrăzni să-l oprească. Înainte de a pleca, Jett o sărută pe frunte, fără să mai spună nimic referitor la accident.

Duminică, Stacey ieși din motel pentru a mînca și, întorcîndu-se, Jett era sprijinit de portiera camionetei, cu o cutie de Pepsi în mînă. Fără a schimba prea multe cuvinte, hotărîră să-și petreacă după-amiaza la fermă și, în cinci minute, porniră la drum.

Stacey îl ajută pe Jett la văruit, apoi rămase la soare, în timp ce Jett făcu o partidă de golf. Cînd el se întoarse, mîncară alune și făcură dragoste, fără grabă de acestă dată și la lumina zilei.

Restul săptămînii trecu fără nici un eveniment deosebit. La birou, Stacey se închise în biroul ei, încercînd să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. Cînd se întîlneau din întîmplare, adoptau o conduită reținută, păstrînd aparența unor relații strict profesionale. Doar lu-

mina care se aprindea în privirea lui Jett şi o mîngîiere scurtă pe braţ sau pe păr ar fi putut trezi bănuielile celor care îi înconjurau.

Seara, Stacey îl aştepta pe Jett şi mergeau împreună la un restaurant sau altul. O dată sau de două ori, merseră la el acasă. Conveniseră amîndoi să nu discute nimic despre serviciu. Iar, în timpul zilei, Stacey încerca să uite această puternică atracţie fizică ce îi unea. Sistemul părea să meargă de minune.

Miercurea era pentru Jett zi scurtă de lucru, pentru că după-amiaza mergea la golf împreună cu prietenii. Stacey pleca de la birou la cinci, cumpăra sandwich-uri şi se îndrepta spre fermă, unde trebuia să se întîlnească cu Jett. Îi recunoştea pasul cu bucurie şi-i ieşea în întîmpinare. La vederea ei, Jett urca scările cîte patru o dată.

În miercurea aceea, Jett o găsi sprijinită de perne şi înconjurată de pagini acoperite cu note. Diplomatul era deschis lîngă ea şi, lîngă calculator, trona o cutie de bere. Jett se îndreptă spre ea şi o sărută, în timp ce ea se grăbea să-i descheie nasturii de la cămaşă.

— Cît timp durează o partidă de golf? întrebă ea.

— Cred că le voi scurta pe celelalte, mormăi el, cuprinzîndu-i talia. De cît timp eşti aici?

— De destul de mult ca să fi avut timp să pun la punct cîteva amănunte ale raportului meu. Locul ăsta mă inspiră.

— Ai fost singură? glumi el.

— Nu, cu tine. De aici te vedeam perfect.

— De aceea nu reuşeam eu să mă concentrez. Bănuiam că mă priveşti.

— Ce faci?

Jett începuse să o dezbrace.

— Vreau să fac un duş.

— Cred că încurci puţin lucrurile, remarcă ea, în timp ce el reuşise să-i descheie şi ultimul nasture al cămăşii. De ce mă dezbraci pe mine?

— Pentru că şi ţie ţi-ar prinde bine un duş.

Îi atinse cu degetul gîtul, acolo unde o venă începuse să se zbată din ce în ce mai tare.

— Vezi, mă doreşti... Vino cu mine! Voi avea grijă să-ţi scadă tensiunea.

După un duş lung, amestecînd savoarea sărutărilor cu cea a săpunurilor parfumate, Jett o ridică în braţe şi o pătrunse cu tandreţe. Gîfîind, Stacey se lăsă cuprinsă de un val de senzaţii pe care nu crezuse niciodată că le poate trăi.

Mai tîrziu, cînd stăteau amîndoi epuizaţi în pat, unul lîngă celălalt, Stacey se gîndi că niciodată viaţa nu fusese atît de plină şi de fericită. Jett era vesel, fermecător şi provocator.

lar ea era îndrăgostită de el.

Dar nu avea curajul să i-o spună. Poate că o astfel de mărturisire ar stinge în sufletul lui Jett pasiunea pe care o simțea pentru ea. Știa că, dincolo de aceste trei săptămîni, avea să trăiască numai din amintiri, dar acceptase deja acest lucru. Între ei era aproape un acord tacit. Dacă împrejurările ar fi fost altele, dacă ar fi reușit să se facă iubită de el, cît de minunate ar fi fost aceste trei săptămîni. Un început nou pentru o altă viață... Dar Stacey nu voia să se gîndească la viitor. Gîndul acesta ar fi făcut-o nefericită și ceea ce conta acum era că ei erau împreună în acel moment. Atît era de ajuns pentru a fi fericită.

Sîmbătă plouă. Stacey hotărî să-și petreacă după amiaza la birou. Petrecîndu-și serile cu Jett, trebuia să lucreze mai mult în cursul zilei, căci ținea neapărat să-și termine raportul la timp.

La ora două, după masa de prînz, nu fu surprinsă să descopere lumina aprinsă în biroul lui Jett. Fără îndoială, ploaia îl împiedicase să joace golf. Dar, hotărîtă să nu încalce restricțiile pe care și le impusese să le respecte în timpul serviciului, se îndreptă direct spre biroul ei și se apucă de treabă. După o oră, terminase jumătate din calculele necesare estimării finale. Așa

că renunță la celelalte, hotărînd să se odihnească.

În clipa aceea, Jett ieși din biroul lui și Stacey descoperi cu surprindere că nu era singur, ci vorbea cu cineva. O femeie. Glasul lui plăcut și intonațiile calde ale vocii îi dăduseră de înțeles lui Stacey că nu era vorba de o discuție de afaceri.

Lăsase ușa de la birou deschisă și chiar dacă nu se auzeau toate cuvintele, Stacey își spuse că ar fi dat orice să nu fi fost acolo în acel moment. Nu putea suporta să asculte pe la uși.

— Te implor, spunea Jett cu voce gravă. Nu faci decît să complici lucrurile, Joyce.

Joycel Stacey simți că i se strînge stomacul. Joyce Croker, vechea iubire a lui Jett. Tînăra replică cu o voce tăioasă și Jett zîmbi amar.

— Nu, nu vreau, spuse el.

— De ce?

— Pentru că tu ești măritată, fie că-ți place sau nu. Ai venit să bați la ușa mea, crezînd că...

— De data asta va fi bine, Jett. Acum ne înțelegem bine. Înainte greșeam...

Jett nu-i răspunse.

— Nu mă privi așa! Te cunosc ca pe mine însămi. Da, știu, fără nici o legătură. Tu n-ai inimă! Ești doar un ticălos! Iar în ceea ce privește sin-

gurul talent, te asigur că soțul meu...

— Joyce!

— N-am putea? Te rog...

— Îți cer doar să aștepți! o întrerupse Jett. O săptămînă, de acord? Gîndește-te puțin!

— M-am gîndit!

— Doar o săptămînă.

Se lasă o tăcere grea, apoi Joyce strigă:

— Uneori ești un ticălos!

— Știu, răspunse el rîzînd. Acum pleacă... Va descoperi că n-ai fost la cumpărături tot timpul acesta.

— Sărută-mă.

— Nu. Cred că e mai rezonabil să...

Și din nou se lăsă o tăcere lungă și grea. Stacey își cuprinse capul în mîini și-și strînse cu putere tîmplele în palme. În sfîrșit, Jett spuse:

— Ei, asta îți aduce aminte de ceva?

Jett nu răspunse.

— Bun, spuse tot Joyce oftînd. Te caut peste o săptămînă, de acord?

Stacey o auzi plecînd. Rămase nemișcată, implorînd cerul să nu fie descoperită. Dar Joyce trecu prin fața biroului fără să privească înăuntru. Era înaltă și subțire, cu părul bond căzîndu-i pe umeri. Avea un mers ușor și afectat.

Stacey îşi ţinu respiraţia pînă cînd auzi zgomotul de paşi îndepărtîndu-se, apoi uşa de la intrare se deschise şi, puţin mai tîrziu, se închise la loc. În clipa aceea auzi vocea lui Jett:

— Poţi să ieşi acum.

Moartă de ruşine, nu îndrăzni să se mişte. Nu putea să pretindă că nu a auzit nimic. Încercînd să pară ironică, întrebă:

— Pericolul a trecut?

— Pentru unii da... Pentru mine, nu se ştie, replică Jett amuzat. Stacey se ridică şi scoase prudent capul pe culoar cu braţele încrucişate, şi cu un aer mai degrabă încîntat decît surprins. Jett se sprijinea de biroul secretarei.

— Ce părere ai? întrebă el.

— E prima dată cînd o femeie te urmăreşte în biroul tău?

— Dar e prima femeie măritată. Şi cînd te gîndeşti că altădată m-a trimis la dracu!

— S-ar zice că şi-a schimbat părerea.

— Hm, hmm...

— E drăguţ din partea ta că mai aştepţi o săptămînă. Apreciez gestul. Dar aş putea să-mi termin treaba mai devreme şi locul va rămîne vacant...

— Încetează, strigă Jett şi chipul lui deveni brusc serios.

— Nu i-am propus acest termen pentru că între timp te am pe tine ca să mă distrez!

— Aha, bun! Atunci de ce?

— Chiar crezi că sînt atît de ticălos?

Stacey se sprijini de uşă, încercînd să-şi înăbuşe dorinţa de a-l cuprinde în braţe. Ce mult ar fi vrut să aibă puterea de a-i spune ce simţea! Dar putea să-şi imagineze reacţia lui şi era destul pentru a se stăpîni. Jett o privea indiferent, probabil aşa cum o privise şi pe Joyce cu cîteva clipe mai devreme. Apoi, cu un surîs ironic, îi propuse să facă un duş fierbinte împreună cu el.

— Nu mi-ai răspuns, remarcă ea.

— Nu mă voi culca cu Joyce, doar pentru că ea este momentan dezamăgită de soţul ei, exclamă el cu o bucurie furioasă în priviri, apoi se calmă imediat. Demonul ăsta de femeie urăşte clipa în care a acceptat să-şi pună lanţul de gît...

— Îmi pare rău că m-am înşelat, îl opri Stacey. Nu mă interesează ce s-a întîmplat între tine şi Joyce. Şi, la urma urmelor, n-am dreptul să-ţi cer nici o explicaţie.

— Ţi-am spus: tot ce-a fost între mine şi Joyce s-a terminat demult.

— Dar e sigur că n-a înţeles asta... Şi cred că

știu de ce...

— Ce vrei să spui?

Privirea lui Jett redeveni lipsită de orice expresivitate.

— Recunosc simptomele, asta e tot! Încă mai crede că ești fermecător... Și, dacă eu nu aș fi fost aici, n-ar fi fost cea mai bună ocazie de a-ți recuceri paradisul pierdut?

— Vrei adevărul?

— Te rog.

Jett rămase puțin pe gînduri, privind-o atent pe Stacey. Apoi măsură biroul cu pași mari și, cînd se opri, întoarse spre ea o privire calmă și liniștită.

— Nu mai este Joyce a mea. De 15 ani nu mai este. Și chiar și pe vremea aceea eram împreună din cu totul alte motive.

— Da, dar... îl îndemnă Stacey să continuie, pentru că bănuia că Jett nu i-a spus totul.

— Dar, continuă el cu o voce fermă, dacă n-ai fi fost tu, acum aș fi plecat cu ea. Nu sînt prea mîndru cu mine. Stacey, am obligații față de ea.

— Obligații?

Jett oftă și o luă de mînă.

— Vino! Dacă tot vrei să afli adevărul, îți voi spune toată povestea. Dar nu aici.

Capitolul 11

Se plimbară tăcuți prin ploaie, numai că acum Jett îi cuprinse umerii, chiar cu riscul de a fi văzut de vreun cunoscut. Părea că uitase convenția, că legătura lor trebuia să rămînă secretă.

Cînd ajunseră în fața locuinței lui, portarul îi înmînă un pachet.

— Din partea doamnei Stewart.

Jett îl luă și, privind-o pe Stacey, spuse:

— Supă!

— Dumnezeule! exclamă ea, urcîndu-se în lift. Mama ta te răsfață des?

— Da, deseori...

Desfăcu biletul care însoțea pachetul și citi cu voce tare: *Ce te vei face cînd eu nu voi mai fi?*

— Crede că voi rămîne singur toată viața, concluzionă el.

Stacey simți că i se strînge inima. Și înainte de a se gîndi mai bine, întrebă:

— Și asta intenționezi să faci?

Jett nu răspunse. Îi cuprinse talia, o apropie de el și, gînditor, își sprijini obrazul de părul ei.

Cu geamurile ude de ploaie, apartamentul părea liniștit, dar sobru. Jett se îndreptă direct spre bucătărie și aprinse lumina. Stacey îl ajunse din urmă, exact în momentul în care el scotea o cratiță din dulap.

— Ești pregătită să-mi dezvălui talentele tale culinare? o întrebă el, desfăcînd pachetul pe care-l lăsase pe masă.

Stacey își lăsă haina pe spătarul unui scaun.

— Doar ca să încălzesc supa?! Te descurci și fără mine!

Jett privi atent cratița și suflă în ea ca și cum ar fi vrut să alunge praful. Stacey începu să rîdă și i-o luă de mînă.

— O folosești de două ori pe an, nu?

— Știam că te voi convinge să mă ajuți! îi răspunse el cu un surîs fermecător.

Apoi deschise frigiderul.

— Să bem niște vin!

Era un moment atît de plăcut, încît ar fi vrut ca seara să nu se mai sfîrșească niciodată.

— Îți amintești mașinile din garajul societății? o întrebă în timp ce desfăceau sticla de vin.

— Da, bineînțeles.

După o clipă de tăcere, Stacey adăugă:

— Nu ești prea încîntat de ele.

— Într-adevăr. Trebuie să recunosc că nu-mi place să conduc. Dar, pînă și aici, e imposibil să te descurci fără mașină. Cel puțin cu camioneta sînt nevoit să merg încet și să nu rănesc pe nimeni.

Stacey se opri și se întoarse spre el.

— Dar noaptea trecută nu m-ai rănit!

— Nu, bineînțeles, spuse el. Mă refeream la accidentul îngrozitor pe care l-am avut cînd eram tînăr.

Părea că vorbea mai ușor, atunci cînd avea mîinile ocupate. Așa că Stacey se hotărî să-l lase singur să caute paharele și să le umple. Apoi întrebă pe un ton neutru:

— Și?

— Aveam 19 ani. Mă întorceam acasă după

primul an de universitate. Tatăl meu îmi oferise o mașină *Cabriolet* și mergeam spre casa lui Crocher, să i-o arăt lui Joyce.

Între timp umpluse paharele.

— Ea își luase bacalaureatul și se pregătea pentru a intra la facultate. Am plecat cu mașina. Aveam cîteva sticle de bere. Voiam să ne distrăm, să sărbătorim succesele. Vrei paharul plin?

— Nu, doar pe jumătate.

După ce bău o gură, continuă pe același ton neutru:

— Joyce m-a bătut la cap s-o las pe ea să conducă. Stupid, dar am acceptat. Amîndoi băusem cam mult.

— Dumnezeule! murmură Stacey.

— Nu știu cum s-a întîmplat. Trei săptămîni mai tîrziu, m-am trezit cu o durere de cap îngrozitoare. Toată lumea a crezut că eu conduceam în momentul accidentului. Mi-am spus atunci că Joyce e probabil moartă sau foarte rănită și nu putea vorbi. După două zile cumplit de lungi, am aflat că era să-și piardă un picior, că celălalt îi era mutilat și că avea răni adînci pe față. A rămas șapte luni în spital. Bineînțeles că nu a mai avut cum să-și continue studiile. I-au trebuit ani ca să-și revină complet...

— Dar tu nu erai vinovat...

Jett surîse.

— Mai bine nu mai spune nimic. A fost greşeala mea. Sînt o mulţime de lucruri pe care nu trebuia să le fac în seara aceea. A fost cea mai mare greşeală a vieţii mele.

— Toţi greşim, Jett...

Jett zîmbi amar.

— Numai că unii greşesc mai mult. Dintotdeauna eu am fost fratele cel rău, cel care alerga după fete şi făcea numai necazuri... Acum toţi credeau că în cursele mele ameţitoare cu maşina, era cît pe ce să o ucid pe nevinovata Joyce Crocher. În ochii tuturor, accidentul a confirmat ceea ce ştiau deja: că sînt iremediabil pierdut pentru o viaţă normală. Caracterul meu era de vină. Şi azi, cînd sînt privit de ceilalţi, ştiu că încă nu au uitat.

— Să admitem că ai dreptate, îl întrerupse ea cu o voce fermă. Simţi că ai nişte obligaţii faţă de Joyce. Şi te simţi vinovat faţă de toţi, pentru prostiile pe care le-ai făcut, nu?

Jett ridică privirea surîzînd şi îi spuse fără ironie:

— Ştii, e o femeie inteligentă... Da, îi sînt dator lui Joyce pentru cît a suferit. Mă simt vinovat. Dar asta nu înseamnă că fac reproşuri

pentru tot ce s-a întîmplat în trecut.

Stacey încercă să surîdă pentru a destinde atmosfera.

— Cred că acum Joyce a uitat totul...

Jett ridică paharul, dar nu bău.

— Într-o anumită măsură, da. E mai puternică decît mine... S-a instalat în alt oraş, s-a căsătorit, şi-a găsit de lucru, în timp ce eu am rămas tot aici! Deci, care e concluzia ta?

— Cred că te-ai autopedepsit rămînînd aici şi lăsînd pe oricine să-ţi spună cît ai greşit...

— Şi e rău?

— Da... Nimic nu e mai cumplit decît să trăieşti înconjurat de conştiinţa greşelii tale.

— Vorbeşti din experienţă, nu?

Stacey vru să spună ceva, dar apoi se opri.

— N-ai avut cum să faci să dispară numărul fatal din *High-lise*. Dar nu ţi-ai schimbat nici numele şi nici n-ai alergat să te ascunzi într-un orăşel uitat de lume.

— Îmi pare rău că am făcut fotografia aceea, dar mă simt vinovată.

— Într-adevăr?

— Într-adevăr, repetă ea ridicîndu-şi cu mîndrie fruntea. Am făcut o prostie, trebuie să mi-o asum. Nu mai pot schimba nimic.

— Şi reziştî fără să te plîngi de nimic... Tot

respectul!

Stacey nu se mișcă, deși ar fi vrut să se poată ghemui în brațele lui.

— Amîndoi ne luptăm cu prostiile pe care le-am făcut în trecut... Dar trebuie să uităm și noi, remarcă pe un ton calm.

— Da, spuse Jett. E ceea ce ne unește... Ne asemănăm. Aparent. Jett nu era decît bărbatul seducător care surîde ironic. În realitate, era vulnerabil. Își bătea joc de sentimentele lui. Nu spunea cuvinte de dragoste. Și Stacey era la fel. Nici ea nu spunea ce simțea de teamă ca nu cumva după aceea unul dintre ei — el sau ea — să se înfurie și să plece.

Jett întinse mîna și îi mîngîie brațul. Privirea lui era plină de expresivitate.

— Ei, ce părere ai despre noi? Despre mine și despre tine.

Stacey nu mai rezistă și se apropie de el, cuprinzîndu-i gîtul cu brațele. Jett răspunse îmbrățișării și o sărută tandru pe tîmple.

— Cum ți se par aceste trei săptămîni?

Sufletul i se strînse dureros, dar rămase zîmbitoare și spuse calm:

— Pînă acum perfecte... cu cîteva excepții...

— Ce nu ți-a plăcut? Bufnițele? Șerpii?

— Da... aș fi putut găsi ceva mai bun.

— Sînt gata să ţi-o dovedesc..., replică el în şoaptă.

Jett o strînse mai tare în braţe şi-şi coborî faţa în părul ei bogat. Rămaseră astfel tăcuţi, bucurîndu-se fiecare de căldura corpului celuilalt.

— Stacey, ţi-e foame? şopti el cu buzele foarte aproape de tîmpla ei. Sau supa mai poate aştepta?

— Sincer? Nu, nu mi-e foame deloc.

Jett îşi apropie buzele de gura ei, conturîndu-i buzele cu vîrful limbii, apoi apăsarea deveni mai insistentă, exprimînd, în acelaşi timp, tandreţe şi pasiune. Jett avusese încredere în ea... Inima ei tresări, cuprinsă de emoţie şi dragoste. Căci, fără nici o îndoială, îl iubea pe acest bărbat. Îşi sprijini obrazul de umărul lui, în timp ce mîna lui Jett urca pe spatele ei, pînă cînd descoperi pielea fină şi fierbinte a gîtului ei.

Corpul ei începu să tremure. Forţîndu-se să surîdă, Stacey şopti:

— Sărută-mă înainte de a spune o prostie!

— O prostie?! repetă Jett rîzînd.

— Da, sărută-mă!

Jett o sărută, dar în momentul în care buzele ei se desprinseră de ale lui, el o privi neliniştit şi întrebă din nou:

— Ce prostie?

— Știi doar, replică ea cu o voce încordată, jucîndu-se cu gulerul cămășii sale. Nu credeam să mi se întîmple...

— Ce anume?

— Oh, știi foarte bine! exclamă ea încercînd să rîdă. Mă gîndeam că îmi vei fi antipatic. Și iată că acum, din motive complet necunoscute, descoper că...

— Că nu sînt chiar atît de ticălos? îi sugeră el cu un aer amuzat.

— Da, ceva în genul ăsta, aprobă ea aproape în șoaptă, fără să-l privească.

— Ai dreptate, declară el calm.

Cuprinzîndu-i bărbia între degete, o obligă să-și ridice capul spre el.

— Ce pot eu să fac dacă ești un bărbat atît de atrăgător? oftă ea, cu buzele tremurînde.

Jett îi mîngîie obrazul și, cu o voce puțin răgușită, spuse:

— Și tu ești o femeie atrăgătoare, Anastasia.

De această dată, sărutul lor pasionant îi tulbură pe amîndoi. Jett îi cuprinse cu o mînă un sîn, care se înfioră la atingerea lui. Îi sărută obrajii, pleoapele, tîmplele... «Visez?» se întrebă ea. Respirația lui Jett se accelera tot mai mult cu fiecare atingere, cu fiecare

mîn-gîiere.

— Stacey, eu nu prea ştiu să-mi ţin promisiunile. Şi nici nu mă pot schimba de azi pe mîine. Nici eu — ca şi tine — nu vreau să mă leg. Şi totuşi... eşti cu totul altfel decît îmi imaginam eu!

Ea încercă să surîdă.

— Ştii cum să flatezi o femeie, Jett!

Buzele lui se apropiară din nou de ale ei, apoi, recăpătîndu-şi suflul, o privi cu atenţie.

— Stacey, eşti ceva atît de nou pentru mine! Eşti inteligentă, sensibilă, atentă la tot ce te înconjoară şi, cu toate astea, rămîi întotdeauna liniştită şi calmă. Cea mai mică atingere a ta — oh, Doamne — mă răscoleşte profund, înţelegi?

Stacey îşi ţinu răsuflarea.

— Da, Jett...

— Vrei să pari rece ca o adevărată femeie de afaceri. Dar eu am descoperit că, sub această mască, eşti senzuală şi sensibilă... Oh, Stacey...

Fără să mai poată adăuga nimic, îi căută din nou gura şi o îmbrăţişă atît de puternic, încît ea se sprijini de perete. Cuprins de o dorinţă nebună, îi mîngîie părul, sînii, ale căror vîrfuri se întăriră sub apăsarea degetelor lui. Stacey îşi strecură degetele prin nasturii cămăşii. El se îndepărtă puţin, o luă de mînă, îndreptîndu-se

spre uşă. Stinse lumina în urma lor şi amîndoi parcurseră cu paşi mari holul care îi despărţea de dormitor. Se dezbrăcară grăbiţi în penumbra camerei.

Cearşafurile reci o înfiorară pe Stacey, dar căldura trupului lui Jett lîngă al ei, degetele lui explorînd, căutînd toate zonele sensibile de pe pielea ei fină, stîrniră un val fierbinte în tot corpul ei. Îl auzi pe Jett şoptindu-i ceva la ureche şi vru să-i răspundă, dar respiraţia îi deveni mai rapidă şi degetele ei coborîră pe spatele lui, lăsînd în urmă dungi roşietice. Ar fi dat orice pentru cîteva cuvinte de iubire. Şi totuşi, cum ar fi putut Jett să o mîngîie, să o respecte atît, dacă nu ar fi nutrit pentru ea cele mai profunde sentimente?

Dar ea nu ştia decît faptul de mult îl iubea. Intrase în gîndurile şi inima ei atît de profund, încît, fără a-şi da seama, această relaţie, pe care o credea pur fizică, se transformase în dragoste.

Trupul ei se arcui şi mai mult spre al lui, căutîndu-l, iar în clipa în care îl primi, pulsaţiile rapide, înnebunitoare ale sîngelui ei în tîmple, deveniră ecoul propriilor gînduri.

«Îl iubesc», îşi spuse.

Cu fiecare mişcare, el pătrundea şi mai mult

în ea, într-o contopire perfectă. Trupurile lor se înălțau pe culmea extazului, zguduite de valuri de plăcere, pînă cînd un sentiment de beatitudine puse stăpînire pe ei, învăluindu-i în liniște.

Stacey îi cuprinse umerii cu mîna, epuizată și fericită. Se simțea încă epuizată de plăcere. Jett se desprinse încet din îmbrățișare și se ridică. Sub privirile lui arzătoare, ea își acoperi corpul cu un cearșaf.

— Te ascunzi? o întrebă el. Ți-e teamă?

Se așeză din nou lîngă ea și o sărută.

— Ești într-adevăr excepțională, Stacey Kiroff! Nici nu-ți poți imagina...

Pentru Jett, care ura cuvintele romantice, acest compliment putea să fie și o declarație de dragoste. Ținea la ea, imposibil să nu fie așa! Dar bănuia ea, că e pe cale de a se îndrăgosti de ea?

Stacey surîse și se lăsă cuprinsă din nou de plăcerea pe care i-o producea apropierea corpului său. Dar își dorea din tot sufletul ca întîlnirea ei cu Jett să rămînă cel mai însemnat lucru din viața lui.

În dimineața zilei de marți, Honey Spelling apăru în ușa biroului ei.

— Domnul Stewart dorește să vă vadă la ora

11. dacă vă convine.

Stacey zîmbi.

— La 11 e perfect.

Ce voia Jett ? Pînă acum, de fiecare dată cînd avusese vreo problemă, venea în biroul ei neanunțat și indiferent de oră. Ce însemna această convocare? Astfel că la ora 11, cînd Stacey intră în biroul lui Jett, descoperi surprinsă că nu e singur. Vărul său, Tom Stewart, avocatul companiei, era alături de Jett, instalat confortabil într-un fotoliu. Ca de obicei, Jett părea foarte în largul lui, uitînd parcă faptul că în urmă cu 12 ore, o ținuse în brațe în patul lui. Avea un stilou în mînă și un teanc de dosare în față.

— Bună ziua, miss Kiroff. Ți-l amintești pe Tom?

— Bineînțeles, răspunse Stacey zîmbindu-i tînărului avocat. Ne-am întîlnit de două sau trei ori săptămînile astea.

— Cum?! exclamă Jett. N-ai spus nimic,Tom!

— Aveam ordin să-i ofer domnișoarei Kiroff toate informațiile pe care mi le-ar cere. Am fost fericit să-i pot fi de folos.

Subiectul se încheie aici și Jett, zîmbitor, îi arătă un fotoliu din piele spunînd:

— Sper că nu te-am dezamăgit, domnișoară

Kiroff. Dar cred că a venit vremea să punem lucrurile la punct.

— Cu plăcere, răspunse Stacey, instalîndu-se comod în fotoliu.

Jett o privea, dar pe faţa lui nu se putea citi nimic. Şi cum regula jocului era că sînt doi străini, ea adoptă aceiaşi conduită.

— Ancheta dumitale ar cam trebui să se apropie de sfîrşit, începu Jett.

— Da, voi termina joi. Iar vineri mă voi întoarce la Philadelphia şi mă voi închide în cabinetul meu pentru a redacta raportul final. Îl veţi primi în următoarele două săptămîni.

— Hmm..., făcu Jett. Dar în momentul de faţă, nu ne poţi prezenta un rezumat?

Deci asta vroia! Îşi ridică privirea şi-i aminti cu o voce caldă:

— Lucrez pentru fratele dumneavoastră... Aţi uitat?

— De acord, e dreptul lui să fie primul informat. Dar eu nu cer detalii. Doar un rezumat în linii mari, ca să ştiu dacă e nevoie să renunţ la bunurile mele personale pentru a mă achita faţă de fratele meu.

Stacey medită o clipă. Descoperise că situaţia financiară a lui Jack Stewart era dezastruoasă. Făcuse investiţii nerentabile şi avea nevoie de

cinci milioane de dolari pentru a scăpa de faliment. Dar Jett nu trebuia să știe. Era mai bine așa. Stacey declară prudentă:

— Vedeți, încă nu mi-am încheiat evaluările.

Jett o examină pe sub sprîncene.

— Dar ai văzut destule acte pentru a-ți face o impresie! Societatea noastră valorează 20 de milioane de dolari?

Stacey îi aruncă o privire lui Tom, apoi îl privi din nou pe Jett.

— Mă întreb dacă ceea ce vă voi spune va fi o veste bună sau rea. Nu, societatea nu valorează 20 de milioane.

— Dar...?

— Și dumneavoastră v-ați înșelat cînd ați evaluat-o la 7 milioane.

— Cu mult?

— Destul. Mă surprinde, glumi ea, că ați putut face o asemenea greșeală.

— Poate am făcut-o intenționat. Era în interesul meu. Sînt sigur că îmi înțelegi motivele. Dar să trecem la veștile proaste. Cît? 15? Sau 16 milioane?

— Aproape 16 milioane. Sau puțin mai mult.

Jett făcu o grimasă.

— Niciodată n-am crezut că voi fi atît de nemulțumit aflînd cît sînt de bogat! 16 milioane?

Hmm...

Stacey aprobă cu o mișcare a capului.

— Cred că îi datorați fratelui dumneavoastră aproape 5 milioane și jumătate de dolari.

— Dumnezeule! exclamă Jett. Sînt ceva bani!

Stacey continuă să-l analizeze cu atenție.

— Dar vă mai rămîn și dumneavoastră.

— Crezi?

— Sînt sigură. O știți la fel de bine ca și mine. Dar pentru a-l plăti pe Jack va fi nevoie de un împrumut.

Jett căzu pe gînduri.

— Aici nu sîntem la New York.

— Dar nici nu există vreun motiv pentru a nu ajunge acolo. Afacerea e rentabilă. Și destul de rară. Ar fi păcat să vă pierdeți proprietățile pentru a-l plăti pe Jack.

— Și sugestia care mi-ai dat-o e mai bună? strigă Jett aplecîndu-se peste birou și sprijinindu-se cu coatele de el. N-am nici un chef să semnez lună de lună cecuri pentru bănci — și asta vreo zece ani la rînd!

— Mai sînt și alte modalități, adăugă Stacey calmă. O mulțime de bănci ar fi interesate să investească în această afacere, ceea ce nu ar fi foarte complicat.

— Nu sîntem foarte agreați de bănci.

— De ce? Nu cred...

— Ei bine, pentru că tatăl meu avea o manieră destul de ciudată de a face afaceri cu bancherii. Întotdeauna aceştia ieşeau în pierdere. Cît despre reputaţia mea, nu e nici ea prea strălucitoare.

— Băncile mari, adică cele care ştiu de unde pot avea beneficii, nu pot fi prea atente la viaţa dumneavoastră personală. Va fi de ajuns doar să căutaţi unde trebuie nişte investitori şi cred că veţi fi şi dumneavoastră surprins de rezultat.

Tom o ascultă atent.

— Dar sînteţi optimistă? Chiar credeţi că Jett şi mama lui îi pot ceda lui Jack partea lui şi să supravieţuiască?

— Sigur. Nici nu se pune problema să nu reuşesc, declară Stacey, întorcîndu-se spre Jett. Bineînţeles, în următorii doi ani, va trebui să fiţi atenţi cu clienţii şi mai prudenţi la bursă. Dar cifrele vorbesc de la sine. Beneficiile pot fi mai mari decît cele realizate pînă acum. Doar dacă nu veţi mai fi atît de generos şi — scuzaţi-mi impertinenţa — dacă veţi renunţa la lene.

— Hmm, mormăi Jett cu un surîs pe buze.

Stacey îşi simţi inima tresărind de bucurie. Oare Tom nu simţea nimic din ce se petrecea

între ei doi? În acel moment, auzi vocea avocatului ca venind de la mii de kilometri depărtare.

— După ce Stacey va termina contractul cu Jack, poate că ar trebui să o angajezi tu, Jett. Cred că vei avea nevoie de un expert financiar ca să ieşi curat din această afacere!

— S-ar părea că ai dreptate, răspunse Jett calm, adresîndu-i un surîs lui Stacey.

— S-ar putea să nu aveţi cu ce mă plăti, replică ea, ridicîndu-se din fotoliu. Va trebui să aveţi grijă şi de ultimul bănuţ.

— Nu e o perspectivă prea încîntătoare, declară Jett.

— Nu e o atitudine tocmai potrivită dacă vreţi să supravieţuiţi! replică ea. Acum pot să mă retrag? Dacă tot am discutat aceste lucruri, aş vrea să pregătesc un raport informativ şi pentru Jack.

— Dar nu ne-ai dezvăluit nici un secret! strigă Jett pe un ton răguşit. Am vorbit doar despre mine, nu şi despre el. De ce te agiţi acum?

Tom îi deschise uşa întrebînd:

— Mîncăm împreună?

Ea îşi privi ceasul, se gîndi o clipă, perfect conştientă că Jett îi aşteaptă răspunsul, ca şi Tom.

— Nu te reţin prea mult, se grăbi Tom să

adauge.

— Atunci, de acord, acceptă ea zîmbind. O jumătate de oră, nici un minut mai mult.

— E perfect! spuse Tom, apoi se întoarse spre Jett. Vii şi tu?

Jett surîse cu un aer binevoitor şi clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Am prea mult de lucru şi cineva mi-a recomandat să nu mai lenevesc.

Stacey zîmbi, apoi uşa se închcie în urma lui Tom.

În seara aceea, lucră pînă tîrziu. De aceea fu mulţumită cînd Jett apăru pe la nouă pentru a o conduce la motel . Era obosită şi, de la prînz, nu mai mîncase nimic. Se opriră la un restaurant şi, în timp ce ea mînca un sandwich, Jett comandă o bere. Erau aşezaţi la o masă, faţă în faţă, iar între ei pîlpîia flacăra unei lumînări.

— M-am gîndit la discuţia de azi dimineaţă, spuse el, după ce luă o gură de bere.

Stacey ridică din sprîncene. Era prima dată cînd vorbeau despre servici în timpul lor liber. Luă o gură de sandwich şi aşteptă ca Jett să continue.

— Cred că joi voi pleca în Philadelphia.

Ea aproape că se înecă de uimire.

— Nu are nimic de-a face cu noi, preciză el.

Am de rezolvat o problemă. Aș... aș vrea...

Se întrerupse brusc, nehotărît. Stacey înghiți și întrebă:

— Cînd te întorci?

— Nu știu. Peste două, trei zile.

— Da, înțeleg...

Brusc, simți că nu îi mai este foame. Lăsă sandwich-ul în farfurie... Deci aceasta era sfîrșitul... Deși îl aștepta, Stacey avu un șoc.

— Nu, nu înțelegi! strigă el cu brutalitate, dar fără să o atingă. Ascultă! Știu că aproape ai terminat ce ai avut de făcut, dar vroiam să te rog să nu pleci pînă ce nu mă întorc eu.

— Să nu plec? repetă ea absentă.

— Da, rămîi pînă mă întorc eu.

— Doar așa, fără nici un motiv.

Se simțea furioasă. Bărbatul acesta nu știa să spună *te rog*? Puțină politețe nu ar fi stricat!

— Ce motiv? replică el mînios.

Stacey își ținu respirația. Ce trebuia ea să înțeleagă din acest răspuns care nu era altceva decît o altă întrebare?

— Nu știu. Nu văd nici un motiv pentru care aș rămîne...

Cum putea să fie atît de lipsit de inimă? Nopțile lor de dragoste nu însemnaseră nimic? Stacey nu mai spuse nimic și strînse cu gesturi

automate firmiturile de pe masă.

Jett întinse mîna şi atinse cu degetele brăţara ceasului. Apoi spuse:

— Îmi vei lipsi... Te ajută cu ceva că ţi-am spus-o?

— Nu, spuse ea cu o voce îngheţată.

— Stacey...

Ea îşi ridică privirea şi i se adresă furioasă:

— Să nu îndrăzneşti să te scuzi!

Jett surîse.

— Nu, bineînţeles.

— Nici să nu-mi spui cuvinte dulci ca să...

— Cuvinte dulci? repetă el izbucnind în rîs.

Stacey aruncă o privire în jur şi exasperată, îi strecură printre buzele strînse:

— Uneori, crede-mă, nu pot să te suport!

— Şi în restul timpului, trăieşti din amintirea nopţilor de dragoste, îi replică el calm.

Apoi îi luă mînă în a sa.

— Vezi, Stacey, noi doi am fost foarte raţionali pînă acum.

— Dar, spre deosebire de tine, eu nu pot să tac în momentele mele proaste..., răbufni ea, trăgîndu-şi mînă din a lui.

— Da, poate ai dreptate, aprobă el. Ne completăm reciproc, nu?

Stacey clipi mai des.

— De ce nu termini sandwich-urile? Dacă eşti cuminte, fac cinste cu o îngheţată. Gata cu supărarea, de acord?

Stacey îşi luă din nou sandwich-ul în mînă.

— Şi să nu mă înjuri în ungureşte! rîse el. Nu ştiu cum aş reacţiona. Să nu-mi spui că atunci cînd eşti nervoasă nu înjuri în ungureşte!

Stacey roşi, abandonîndu-şi definitiv gustarea.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu...

— Hai, hai! o avertiză el cu un surîs diabolic. Încă o silabă în plus şi te scot de aici pe motiv că m-ai jignit. Mănîncă mai bine!

Ea îşi termină gustarea, căci acest Jett, ironic şi sarcastic, îi făcea întotdeauna foame. O făcea să reacţioneze ciudat! Dîndu-şi seama că şi din acest punct de vedere semănau, Stacey zîmbi. Într-adevăr, erau la fel. De ce Jett nu simţea profunzimea acestor asemănări? De ce nu mai era tandru? Şi de ce nu recunoştea că o iubeşte?

Număra orele plecării sale, sperînd că, pînă la urmă, Jett îi va vorbi. Dar în ajunul plecării sale lucrurile merseseră şi mai prost. La întoarcerea de la restaurant, o aduse pe Stacey la el acasă şi adormi în faţa televizorului, astfel că ea rămase peste noapte în apartamentul lui.

Dimineață, Jett se sculă devreme, o trezi în timp ce își făcea bagajul, o îmbrățișă și o lăsă să doarmă mai departe. Dar, pînă la urmă, tentația fu prea mare pentru el și făcură dragoste cu o pasiune care o tulbură pe Stacey.

— Aveai dreptate, șopti ea cu un surîs leneș. Dimineața ești într-o formă excelentă...

Capitolul 13

După plecarea lui Jett, își simți inima grea. Munca fusese pentru ea cea mai bună consolare. Recurse din nou la acest refugiu și rămase pînă tîrziu la birou. Vineri dimineața îl căută pe Jack Stewart.

— Mi-am terminat ancheta, îi spuse cu glasul hotărît al unei femei de afaceri. Cam peste două săptămîni, vă voi prezenta un raport, dar pînă atunci, ați vrea să discutăm despre ce am descoperit?

— Da, aprobă Jack. Vin în week-end şi stăm de vorbă.

Lui Stacey propunerea nu i se păru ciudată, dimpotrivă, o bucură pentru că îi oferea o scuză ca să mai rămînă acolo. Ceea ce o făcea extrem de fericită.

În timpul zilei, Jett nu o sunase şi îi era grozav de dor de el. «Ce poate să facă?» se întrebă ea. Îl credea în stare să lipsească luni întregi, fără să-i dea nici cel mai mic semn de viaţă. Dar seara, cînd se întoarse în cameră, descoperi cu bucurie un pachet care o aştepta. Îl deschise şi găsi cheia apartamentului lui Jett — după cum bănuia — şi o sticlă de vin, însoţită de cîteva cuvinte: *Pune-o la rece!*

Fericită, Stacey îi telefonă bunicii sale şi îi povesti totul despre Jett Stewart.

* * *

Sîmbătă dimineaţă o trezi soneria telefonului. Aruncă o privire somnoroasă spre ceas: era ora şapte! Ridică receptorul şi, pe jumătate adormită, şopti:

— Jett...

El rîse.

— De unde ai ştiut că sînt eu?

— Cine altcineva să mă sune la ora asta?

— Sînt în picioare de mult. Azi dimineaţă în avion...

— Azi dimineaţă în avion? repetă Stacey, dezmeticindu-se brusc. Unde eşti?

— Jos.

— Poftim?! Aici?! exclamă ea cu bucuria unui copil. Nu minţi, Jett?

— Îmi deschizi tu uşa sau mituiesc pe cineva să îmi dea cheia?

— Oh, Jett! suspină Stacey şi, înainte de a se gîndi, spuse repede: te iubesc!

— Ştiu, spuse el repede şi vocea îi deveni veselă. Închide! Urc!

Stacey intră în baie şi ieşi în cîteva clipe, căci Jett bătea nerăbdător la uşa. Apoi se aruncă în braţele lui, rîzînd şi sărutîndu-l în acelaşi timp, avînd impresia că inima va exploda de fericire.

— Jett, mi-a fost atît de dor de tine!

El rîdea fericit.

— Nu te mai agita, iubito! Lasă-mă să te strîng în braţe! N-a trecut nici un minut fără să mă gîndesc la tine.

— Sigur?

— Sigur. În fiecare clipă te vedeam aşa cum erai cînd am plecat, cu părul răvăşit pe pernă, goală...

Dumnezeule! Visa sau Jett îi făcea o declarație de dragoste?

— Sărută-mă Stacey, reluă el cu o voce caldă.

Buzele lui le zdrobiră pe ale ei, iar Stacey se simți din nou cuprinsă de un val de plăcere. Își ridică brațele spre gîtul lui Jett, lipindu-se și mai mult de el, dar Jett se desprinse de ea cu un sărut lung pe gît.

— Să rămînem calmi! Nu avem prea mult timp...

— Timp? întrebă Stacey. Jett, dar...

— Da, știu, dar nu pot să-ți explic acum. Uite, poftim, e pentru tine. Și acum, spune-mi...

— Ce e?

— Un cadou. Sper să-ți placă. L-ai văzut pe Jack?

— Jack?!

— Fratele meu! Dezmeticește-te puțin! L-ai văzut?

— Ai răbdare o secundă. Nu, nu l-am văzut, răspunse ea, încercînd să desfacă pachetul. Am vorbit ieri la telefon cu el. Mi-a spus că vine aici în week-end.

— Și? A venit?

— Habar n-am... Oh, Dumnezeule, Jett!

— Îți place?

— E superb!

Stacey desfăcu pachetul şi descoperi un negligé din mătase, atît de fin şi de fragil, că îi fu teamă ca nu cumva să-l strice scăpîndu-l din mînă.

— De ce mi-l faci cadou?

— Uneori habar n-ai ce înseamnă să trăieşti, Stacey. Mulţumeşte şi îmbracă-l.

— Ah! Vrei să mă vezi cu el! exclamă ea rizînd.

— Dar spune-mi, te întîlneşti azi cu Jack?

— Nu ştiu...Jett, nu mă pot îmbrăca dacă tu stai aici şi te uiţi la mine!

— De ce? Te-am văzut în cele mai ciudate ţinute. De la dantelă neagră şi un şirag de perle pînă la... Bine, de acord! Fugi în baie!

— Înţeles! răspunse din fugă.

— Dar răspunde-mi şi la ce te întreb, strigă el ceva mai tare, ca ea să-l audă. Cînd vă întîlniţi?

— N-am stabilit nimic, răspunse în timp ce-şi scotea cămaşa de noapte.

— I-ai vorbit de raport? I-ai dat cifre?

— Nu deloc...

— Sigur? Nimic-nimic?

— Acum, că mă întrebi, mă gîndesc că — straniu! — nu părea prea nerăbdător să afle rezultatul, răspunse ea, îmbrăcînd ţesătura fină. Culoarea negligé-ului dădea corpului ei o trans-

parență fascinantă.

— Hmm, făcu Jett.

Stacey îl auzea măsurînd camera cu pași mari. O clipă mai tîrziu, Jett adăugă:

— Următorul avion ar trebui să ajungă la...

În momentul acela, Stacey își făcu apariția. Jett înlemni.

— Ești superbă!

Stacey încercă să rîdă, dar nu reuși.

— Mai bine decît în dantelă neagră?

— Mult mai bine, declară Jett, îndreptîndu-se spre ea. Uneori uit cît ești de frumoasă...

Fără să mai aștepte, o cuprinse în brațe și o sărută cu pasiune. Mîinile lui coborîră pe spatele ei și, sub țesătura fină, Jett îi simți corpul înfiorîndu-se. Simți cum îl cuprinde un vîrtej puternic. Pe măsură ce sărutul lor se prelungea, lui Jett îi era tot mai greu să se desprindă din îmbrățișare.

Dar o făcu tot atît de repede cum o cuprinsese în brațe.

— Acum ascultă-mă! Voi fi foarte ocupat azi. Dar ne vedem diseară, da? Aranjăm atunci totul.

— Ce să aranjăm?

Jett își scutură capul rîzînd și se îndreptă spre ușă.

— Îmi face plăcerea și mai stai în pat cîteva ore... Ah! Cum poți să arăți îmbrăcată așa! Am ceva ulei, nu?

— Cît orgoliu! Modestia ai uitat-o acasă?

— Sigur. Peste o oră, îți comand micul dejun.

— Pentru amîndoi?

— Nu. Poate mîine.

Și Jett plecă. La ce se gîndea? Ce avea de gînd? Stacey era prea neliniștită ca să mai poată dormi. Preferă să facă un duș. Așa cum îi promisese Jett, micul dejun veni la ora fixată. Îmbrăcată într-o fustă mulată și un pulover larg, se pregătea să iasă la o plimbare. Tocmai voia să iasă cînd auzi bătăi în ușă. Alergă la ușă, sigură că numai Jett putea să o caute.

Dar nu era el. Instinctiv, făcu cîțiva pași înapoi. Surîsul îi împietri pe chip. Jack Stewart intră în cameră și închise ușa în urma lui.

— Bună ziua, miss Kiroff!

Avea privirea rece și pătrunzătoare.

— Bună ziua! Nu mă așteptam, spuse Stacey așezîndu-se pe un scaun.

— Da, îmi imaginez, declară el și privirea îi alunecă peste silueta feminină din fața lui cu dispreț. E inutil să ne mai prefacem. Știu exact pe cine așteptai.

— Pe nimeni, protestă ea cu stomacul strîns

de teamă.

— Oh, pardon! Oare să fi interpretat eu greşit faptul că ţi-ai petrecut tot timpul tău liber cu fratele meu?

Şi cu un surîs plin de răutate, scoase din buzunar un plic şi-l aruncă pe masă.

— Ce e în plic?

— Fotografii, spuse Jack. Sînt sigur că îţi vor place.

Stacey luă plicul fără să-şi desprindă privirea de pe chipul lui Jack.

— Ce vrei?

— Ah! exclamă Jack cu satisfacţie. Eşti foarte inteligentă, miss Kiroff. Ce vreau? Să vedem ce eşti dispusă să-mi oferi. Hai, deschide plicul!

Fotografiile o surprinseră atît de mult pe Stacey, încît trebui să se aşeze pe marginea patului. Se simţea neputincioasă şi fiecare fotografie îi accentua acest sentiment.

Prima, îi surprinseră pe ea şi Jett într-un restaurant, iar după cum părea făcută, era cu un aparat ascuns. Nici celelalte nu erau mai bune. Amîndoi îmbrăţişîndu-se în holul imobilului în care locuia Jett, rîzînd lîngă camion, mergînd înlănţuiţi prin ploaie. Fotograful îi urmărise pînă la fermă. O fotografie îl surprinsese pe Jett cînd o ţinea în braţe, trecînd-o pragul. Celelalte erau

făcute — probabil — la fereastră. Ea goală în brațele lui Jett. Amintirile acestea la care ținea atît de mult fuseseră reduse la imagini imprecise, surprinse cu un scop care o dezgustă.

— Mai am și altele, o anunță Jack cu un aer încîntat. M-am gîndit că nu e nevoie să le aduc pe toate... Oricum, ai reușit să-ți faci deja o idee...

— De ce?

— De ce? Acum te am deja la mînă...

— Și cu ce scop?

Jack surîse din nou rece și lugubru.

— Personal, nu mă interesezi deloc. Dar ai avut de făcut o treabă pentru mine, miss Kiroff, și vreau să fiu sigur că rezultatele acestei munci vor fi pe placul meu. Am nevoie de 7 milioane bani gheață. Îi voi obține?

Stacey ridică fruntea.

— Nu, doar 5...

— Hai, hai! Am nevoie de 7 milioane. E foarte simplu. Raportul tău trebuie doar să indice acest lucru.

— Dar...

— E de ajuns să precizezi că *Forajele Stewart* valorează 21 de milioane...

— Și dacă în raport e consemnată altă sumă? 15 sau 16 milioane?

Jack arătă cu degetul fotografiile.

— Atunci, vei avea proba că ai complotat împreună cu fratele meu, pentru ca eu să nu pot lua ceea ce mi se cuvine. Iar cînd în cercurile de afaceri, va fi cunoscut faptul că nu refuzi o idilă romantică cu clienţii pe care îi ai, nu ţi se va mai oferi nici cea mai mică afacere... doar dacă nu vei vrea să te reprofilezi... Dar alte talente pe care le posezi ar putea fi apreciate...

— De aceea nu ai ales? întrebă Stacey cu pumnii strînşi pentru că degetele începură să-i tremure. Aveai nevoie de o femeie, nu-i aşa?

— Da, aprobă Jack. Eram sigur că îi vei plăcea fratelui meu. Pe de altă parte, fotografia pe care am văzut-o proba că ai experienţă în domeniu. Dar trebuie să recunosc că aceste instantanee nu sînt pe măsura celor cu care ai fost obişnuită.

— Mi-ar plăcea să...

— Nu e nevoie, o opri el. Noi doi vom lucra împreună în următoarele două săptămîni. Te voi ajuta să corectezi cifrele astfel încît...

— Ascultă, domnule Stewart! îl întrerupse cu brutalitate. Crezi că ai toţi aşii în mînă, dar s-ar putea să te înşeli.

Jack se prefăcu surprins.

— Doar nu vrei să cădem toţi, împreună, nu?

Orice s-ar întîmpla, soarta ţi-e pecetluită. Şi mie, dacă nu obţin cele 7 milioane. Mai rămîne fratele meu. Înţeleg că vrei să-l protejezi. Dar vezi, aici toată lumea crede că e un afemeiat care ar face orice ca să rămînă în fotoliul pe care-l are acum. Mai pe scurt, reputaţia lui — atît de puţin respectabilă — se va spulbera...

— Destul! strigă Stacey.

Jack nu mai spuse nimic şi merse la fereastră să o deschidă, dîndu-i astfel ocazia să analizeze situaţia. Avea doar două alternative: prima, să coopereze cu Jack, iar a doua, să ruineze pentru totdeauna reputaţia lui Jett. Cît despre cele 7 milioane, Stacey ştia că Jett i le va da fratelui său dacă va trebui. Iar *Forajele Stewart* vor supravieţui!

— Voi avea negativele? întrebă ea.

Jack surîse, iar vocea îi deveni mai calmă.

— Da.

— Şi ce-i voi spune lui Jett?

— Nu are rost să fie la curent cu micul nostru aranjament. Ar fi tentat să facă cine ştie ce gest nebunesc, care n-ar duce la nimic bun. Sau mai rău, ar putea s-o rupă cu tine. Nu, cred că e mai înţelept să evităm orice fel de complicaţie. Putem pleca în Philadelphia cu următorul avion, peste o oră. Şi de mîine ne apucăm de treabă.

— Deci vrei să plec cît mai repede de aici, nu?

— Într-adevăr, nu vreau să ai timp să iei legătura cu Jett. Nu, miss Kiroff, avem deja timpul necesar pentru a pleca. Pregăteşte-ţi bagajele!

Fără a mai putea gîndi normal, Stacey îl ascultă. Se tot gîndea la Jett. Să-l părăsească aşa, pur şi simplu? Sau chiar cu riscul de a-i provoca neplăceri, să-i povestească totul? Cum ar reacţiona?

Cînd îşi termină bagajele, Jack ieşi din cameră să cheme un şofer pentru a-i căra bagajele.

— Ţi-am plătit camera, o informă Jack urmînd-o pe hol. Putem pleca imediat.

— Erai sigur că asta va fi hotărîrea mea?

— Bineînţeles. Nu eşti doar frumoasă, eşti şi inteligentă.

Cu privirea în jos, Stacey îl urmă tăcută pe Jack pînă la limuzină. Se aşeză pe locul ei şi în tot timpul drumului, rămase cu privirea fixată pe fereastră, luîndu-şi rămas bun de la aceste locuri. La intersecţia cu drumul ce ducea la fermă, ochii i se umplură de lacrimi, dar se stăpîni.

— Mai avem destul timp, o anunţă Jack cînd ajunseră la aeroport. Hai să bem o cafea!

După ce-şi înregistrară bagajele, porniră spre

bar

— Ești foarte palidă. Sper să nu-mi faci surpriza de a leșina.

— Nu, dar nu mă simt prea bine. Am nevoie de o clipă ca să...

— Fie. Mai avem 20 de minute. Cred că nu vei încerca să fugi pe fereastra de la baie.

Îndreptîndu-se spre toaletă, Stacey văzu o cabină telefonică. Se opri brusc. Trebuia să vorbească cu Jett înainte de a pleca. Neapărat! Căută o monedă în poșetă, dar nu găsi nici una. Dacă se întorcea să ceară de la bar, ar fi putut să-i dea de bănuit lui Jack. Se hotărî să ceară o convorbire cu taxă inversă. După cinci minute cumplite, reuși să audă glasul lui Jett:

— Stacey?

— Jett! strigă ea, simțindu-se brusc mai ușurată.

El începu să rîdă.

— Ce se întîmplă? Îți plătesc și apelurile telefonice acum?

— Iartă-mă, dar nu aveam nici o fisă. Sînt... la aeroport.

— La aeroport?

— Da, am hotărît să plec!

— De ce? întrebă el bănuitor. S-a întîmplat ceva?

— Nimic.

— Nu pleca! strigă el, ca şi cum ar fi ghicit brusc ce se întîmplaşe. Rămîi unde eşti. Nu te mişca din loc!

— Jett, e prea tîrziu, avionul pleacă în cîteva minute.

— Cît e ceasul? Nu, avionul pleacă peste un sfert de oră.

— N-ai timp să ajungi. Las-o baltă! Luăm legătura peste cîteva săptămîni...

— Dumnezeule! Aş vrea s-o văd şi pe asta! Nu lua avionul ăsta.

Apoi pe un ton violent şi în nici un caz romantic, adăugă:

— Te rog!

— Ai spus *te rog*?! Ceva nou! exclamă Stacey surîzînd fals. Oh, Jett, uneori eşti surprinzător! Eu... Jett? Mai eşti la telefon?

Închisese. Stacey lăsă receptorul să cadă şi intră la toaletă pentru a-şi umezi faţa cu apă rece.

«Nu plînge!» îşi spuse. «Nu trebuie să plîngi! Nu acum!»

Jack aştepta la bar destul de nervos pentru că fusese lăsat să aştepte atît.

— Ţi-e mai bine?

— Nu, spuse ea, dar nu trebuie să-ţi faci griji

pentru sănătatea mea.

El mormăi ceva și se ridică.

— Hai! Bănuiesc că preferi un loc lîngă hublou.

În jurul avionului se adunară deja cîțiva călători. Era un aparat destul de mic pentru distanțele scurte. La vederea lui, Stacey încetini pasul.

— Ce s-a întîmplat? se neliniști Jack.

— Aș vrea să urcăm ultimii. Mi-ar prinde bine puțin aer curat...

Pasagerii începură să urce și unul dintre angajații companiei, care se ocupa de bagaje, se întoarse spre ei.

— Gata? Timpul trece..

— Da, răspunse Jack prinzîndu-i brațul cu autoritate.

În acest moment se auzi un scîrțîit de frîne, un strigăt și un *Jaguar* apăru brusc pe pista de zbor și se opri lîngă avion. Jett sări din mașină și se îndreptă direct spre fratele său. Era furios și chipul lui nu prevestea nimic bun. Îi adresă lui Stacey un salut scurt și-i întinse lui Jack un plic mare.

— Cred că te va interesa...

— Ce-i asta? întrebă Stacey.

— Un plic cu niște fotografii ale lui Jack, îi

explică Jett rapid, privindu-şi atent fratele.

— Ale mele?! întrebă acesta uimit în timp ce vocea lui mai urcă cu o octavă.

— Îţi vor plăcea la nebunie, îi aruncă Jett un surîs sarcastic. Spune-mi, te distrezi mai ceva decît aş fi crezut, nu?

Jack desfăcu plicul, privi fotografiile, apoi înjură.

— De unde le ai?

— Ce zici? Ce părere vor avea clienţii tăi sau soţia?

— Nu poţi să-mi faci aşa ceva! protestă Jack. Eu...

— Mai bine taci, îl opri Jett cu brutalitate. Şantajul e valabil în ambele sensuri. Ai crezut că mă păcăleşti şi te-ai păcălit singur!

— Mai bine să ne oprim aici. Sîntem chit pe chit.

Jack îi aruncă o privire ucigătoare.

— Nu eşti decît un ratat, Jett!

— Mai bine te-ai urca în avion! Ai plătit deja biletul.

— L-am plătit şi pe al ei.

— Îţi trimit eu banii. De acum, miss Kiroff e angajata mea. Jett o luă de mînă pe Stacey şi se îndepărtară cîţiva metri de avion.

— Vei primi suma la care ai dreptul, Jack! Şi,

dacă ai nevoie de mai mult...

— Nu-ţi voi cere nimic niciodată! strigă Jack, roşu de mînie.

Apoi urcă scară şi intră în interiorul avionului.

Jett şi Stacey se îndreptară spre maşină. Ea trebui aproape să alerge că să poată ţine pasul lui el. Lîngă *Jaguar* stătea un mecanic.

— Domnule Stewart, trebuie să părăsiţi imediat pista. Avionul decolează. Vocea îi fu acoperită de sirenele unei maşini ale poliţiei, ce se apropia în viteză. Stacey se întoarse spre Jett. Agentul coborî şi se apropie de ei.

— Ah, tu erai Jett! spuse scuzîndu-se.

— Bună, Frank! Da, eu eram.

— Ştii cam cu ce viteză circulai?

Jett îi deschise portiera lui Stacey.

— Nu, îmi pare rău, Frank. Mă grăbeam.

— Cu 110 pe un tronson pentru care limita e de 60, continuă agentul, analizînd cu o privire admirativă maşina, apoi şi mai admirativ, privind-o pe Stacey. De ce erai aşa grăbit?

Stacey se instalase pe locul de lîngă şofer, destul de incomod, mai ales că fusese nevoită să-şi ridice fusta, dezgolindu-şi astfel pulpa piciorului. Jett atrase atenţia agentului de poliţie asupra acestui detaliu.

- Doar nu voiai ca o astfel de femeie să

părăsească orașul, nu-i așa, Frank?

Bărbatul începu să rîdă. Jett, așezat lîngă ea, se întoarse, îi cuprinse chipul în palme și, cu un surîs ezitant, o întrebă:

— Vrei să mă săruți de față cu toți?

Fu o întrebare fără răspuns verbal. Uitaseră de avionul plin de pasageri, de agentul de poliție, de mecanic...

— A fost greu? o întrebă el.

Stacey făcu semn că da.

— Da, a fost greu, Jett!

Și el se aplecă să o mai sărute o dată.

— Totul e în regulă acum, Stacey... Iubita mea, sînt aici... nu plînge!

Capitolul 14

Jett conducea *Jaguarul* cu atenţie.

- Agentul de poliţie ne urmăreşte? îl întrebă când îşi reveni.

Jett aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

- Da. Vrei să-l distrug?

Stacey zîmbi.

- Nu cred c-ai mai scăpa şi de data asta! Te-ar opri! De ce ai luat maşina asta? Parcă jurasei să renunţi la viteze mai mari de peste şaizeci de kilometri pe oră.

— Nu m-am gîndit. Am coborît direct în garaj și am luat prelata de pe prima mașină care mi-a ieșit în cale.

Stacey îl privi cîteva clipe cum conduce. Apoi, cu un surîs cald, îl întrebă în șoaptă:

— Merge bine, nu-i așa?

— Da... aș putea să mă obișnuiesc foarte ușor cu ea... Cel puțin așa presupun.

— Jett, mulțumesc!

— Pentru că șofez ca o doamnă bătrînă?

Zîmbi și își îndreptă mașina spre șosea.

— Nu, pentru că m-ai ajutat! Ai fost de-a dreptul împresionant! Jack tremura de frică.

— Știa ce-l așteaptă.

— Dar tu..., reluă Stacey cu vocea gîtuită de emoție... Cum ai aflat că...?

— Că ne fotografiase pe amîndoi? completă Jett. Ei bine, sîmbătă noaptea am ieșit să iau o gură de aer în timp ce tu dormeai... Îți amintești? Trebuia să mă gîndesc la ce ni se întîmplase. Și practic m-am împiedicat de un bărbat cu un aparat de fotografiat. La miezul nopții, mi s-a părut ciudat. Apoi mi-am amintit că tu aveai mereu impresia că ne spionează cineva.

Amintindu-și, Stacey tremură.

— Ar fi trebuit să te ascult, reluă Jett. Pe viitor, va trebui să mă bați la cap pînă te voi

ascultă, da?

În timp ce vorbea, încetini, pregătindu-se să intre într-un mic viraj.

- A două zi, i-am ordonat lui Orville să-l filmeze pe tipul ăsta.

- Orville?

- Ne era dator... Şi ţie îţi era dator, spuse Jett apăsînd cu o reală plăcere pe pedala acceleraţiei. Peste două zile, am descoperit că individul nu pierdea nici o ocazie să ne fotografieze pe amîndoi şi că, fără îndoială, lucra pentru Jack. Atunci m-am gîndit că ar fi timpul să-i răspund fratelui meu cu aceiaşi monedă.

- De aceea ai plecat la Philadelphia?

- Exact. Ştiam care e terenul de vînătoare preferat al lui Jack. Şi Orville a luat şi un aparat de fotografiat.

- Poftim? Jack are şi obiceiuri... mai...?

- Ei da, într-adevăr. Îi plac femeile de o noapte! Bineînţeles că se fereşte de ochii lumii, dar, împreună cu Orville, n-am avut nici o greutate să adunăm toate probele de care am nevoie. E adevărat că nu prea ştia cum mă voi folosi de ele. Trebuia să ştiu mai întîi cu ce ne ara Jack la mînă. Dar nu mi-am imaginat că te va şantaja pe tine. N-am înţeles că o face decît atunci cînd m-ai chemat.

— Cred că eram în pragul unei crize de nervi!

— Într-adevăr, arătai foarte rău.

— Îmi era foarte rău!

Jett o privi.

— Sînt complet dezorientat.

Pe Stacey o pufni rîsul.

— Baţi toate recordurile lumii astăzi! La început — *te rog*, acum — *sînt complet dezorientat*! Care e surpriza următoare?

Maşina o coti pe drumul care ducea spre fermă. Nu era nimeni în preajmă; doar în depărtare se zăreau doi jucători de golf.

Soarele strălucea cu putere.

Cu o voce calmă, Jett îi sugeră:

— Aş putea să spun: *te iubesc*?

Stacey îşi ascunse faţa în palme şi murmură:

— Oh, Dumnezeule!

— Nu e tocmai reacţia la care mă aşteptam! exclamă Jett rîzînd.

— Dar ştiu că profiţi întotdeauna de momentele cele mai potrivite...

Jett opri *Jaguarul* în faţa casei şi, fără să o privească pe Stacey, îi spusé tandru.

— Am avut atîtea ocazii să ţi-o spun... Dar niciodată nu am fost mai sigur ca astăzi, cînd ţi-am auzit glasul la telefon.

— Pentru că ţi-am inspirat milă?

Nu! o contrazise el vehement. Pentru că, în ciuda disperării tale, nu m-ai chemat în ajutor. Într-o astfel de situație, orice femeie m-ar fi implorat să-mi las baltă toate treburile și să alerg în ajutorul ei. Nu și tu! Ești prea independentă, prea mîndră! Cu riscul de a mă repeta, Stacey Knoff, sîntem făcuți unul pentru celălalt.

- Crezi?

- Oh, dă-mi măcar un exemplu care să mă contrazică! Oricine altcineva în locul tău ar fi încercat să mă convingă că am dreptate.

- N-o fac, pentru că știu că e greu să te convingă cineva de ceva.

Surise și îi prinse cu degetele încheietura subțire.

— Dar o dată convins, nimeni și nimic nu mă poate determina să-mi schimb părerea! Ai vrea... Oh, am uitat cît de strîmt e spațiul în interiorul unei astfel de mașini! Rămîi pe loc, vin eu și te ajut să ieși!

— Jett...

Trecu de partea cealaltă a *Jaguar*-ului, deschise portiera și o ajută pe Stacey să iasă, cuprinzînd-o în brațe.

— E mai bine așa, nu?

Ea își lăsă capul pe umărul lui și inspiră adînc. Aerul era rece, proaspăt și îi răcorea fruntea.

— Da, e mult mai bine, răspunse ea surîzînd.

— Îmi doresc nespus să fii fericită din nou. Stacey, uită tot ce s-a întîmplat cu Jack. Promiți? Avem alte lucruri mai bune de făcut. Îi acoperi buzele cu tandrețe, apoi din ce în ce mai pasionat. Stacey se lipi de trupul bărbatului, trăind plăcuta senzație că amîndouă corpurile nu sînt decît două jumătăți ale aceluiași întreg.

— Vrei să te căsătorești cu mine și să ne petrecem împreună tot restul vieții... aici?

— Aici? întrebă ea izbucnind în rîs. Vrei să spui — în casa asta?

— Bineînțeles.

O îndreptă cu fața către clădirea veche.

— Privește! O zugrăveală bună, cîteva mobile noi... și am putea s-o transformăm într-un cuib de îndrăgostiți, nu?

— Crezi că o astfel de viață ți s-ar potrivi?

El se aplecă spre ea și îi șopti la ureche:

— Ai nevoie de timp ca să te gîndești la asta?

— Eu, nu... Dar tu... Jett, nu uita: eu am... eu... Risc să-ți compromit reputația.

— Poftim? strigă el privind-o cu atenție. Ai de gînd să-ți mai amintești mult timp de revista aceea idioată?

— Da, bineînțeles, spuse Stacey clipind. Jumătate din oraș m-a văzut într-un slip și cu un

șirag de perle...

— Oh, mai mult de jumătate! Pe puțin trei oferturi! o corectă el cu un surîs. Stacey, cum să te conving că nu-mi pasă de ceea ce ai făcut tu acum 10 ani?

— Dar asta e realitatea!

— Uit-o!

Se desprinse o clipă de ea și căută preocupat ceva în buzunar.

— Mai am ceva pentru tine.

— Dumnezeule, ce anume? Oh, Jett, nu!

Un șirag de perle strălucea în lumina soarelui, legănîndu-se în fața privirilor sale mirate.

— Vezi? Părerea mea e că aveai nevoie de unul nou. Pentru un nou început.

— Ești grozav! murmură Stacey atingînd cu degetele tremurătoare perlele minunatului colier.

Jett desfăcu neîndemînatic încuietoarea.

— Apleacă puțin capul! Vezi, am dreptate! Ți se potrivește mai bine decît cel de acum 10 ani. Ce spui?

— Să trăiesc aici cu tine? Să lucrăm împreună? Oh, mi-ar plăcea la nebunie să încerc!

— Să știi că voi avea pretenția să îți respecți totdeauna promisiunea!

Stacey îi atinse cu gura în treacăt buzele.

— Ceea ce vrea să spună?

— Ceea ce vrea să spună că s-ar putea să fie un angajament pentru toată viața ta!

O lucire ironică strălucea în ochii albaștri.

— Vei ști să găsești pentru copiii noștri, nume care să nu înceapă cu J?

— Adam, Benjamin, Clyde, începu ea, urmărind pe degete literele alfabetului. Și tot așa pînă la Zachary. Va fi amuzant!

— Mai amuzant decît îți închipui tu! Sărută-mă, Anastasia. Vom face o echipă frumoasă!

— Te iubesc! murmură ea, trecîndu-și brațele în jurul gîtului lui.

— Și eu te iubesc! Cu sau fără perle!

Izbucniră amîndoi în rîs. În această îmbrățișare tandră și pasionată în același timp, Stacey simțea că își regăsește siguranța de sine, fericirea și promisiunea unui viitor fericit.

Sfîrșit